

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

த த் து வ ரு ன தி பி கை.

விருத்தாசலம்

ஸ்ரீ து மார தே வர்

ஆதினபரம்பரையைச் சேர்ந்த

வேதசிரோணி

சி த ம் ப ர சுவா மி க ள்

மாணக்கராகிய

ச ண் மு கசுவா மி க ள்

அருளிச்செய்தது.

இ ஃ து

தீருமயிலை. முருகேசமுதலியாரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

ஊ. பு ஷ் ப ர த செ ட்டி யா ர து

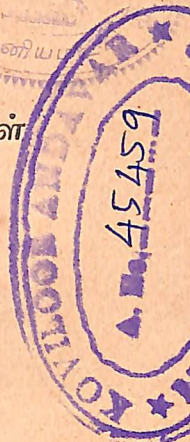
சென்னை,

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆங்கிரசு ஸ்ரீ வைகாசிமீன

Registered Copy-right.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

சா த் து க வி.

இஃது

வி ரு த் தா ச ல ம்.

ஸ்ரீகுமாரதேவசுவாமிகள் ஆதீனம்.

சோக்கலிங்கசுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டது.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருமறையா கம முதற்சாத் திரங்க ளினி லமைந்த
வதுபவார்த் தங்களுந் தன் னதுபவத்தி னிடமாய்த்
திருவருணின் றறிவிக்குஞ் செம்பொருளும்விளங்கச்
சிறுபடி கந்தனிற் பெரியபொருள்களைக்காட்டுதல்போல்
உருகுறுமுள் ளன் புடையவுத்தமர் கட் கிரங்கி
யொப்பறுதத் துவ ஞான தீபிகை யென் றோர்நூல்
தெருளுறச்செய் தளித் தனனற்சிதம்பர மாந்தலத்திற்
நிகழுறுசண்முக நாமத்திருந்தவர்கண் மணியே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சதுமறை புகழ்த் தான்விளங் குவதாம்
 முதுசிரி யென்ன மொழிதிருப் பதியில்
 பரகுரு சிவசர பத்திவித் திட்டித்
 திரவி சுவாசத் தெண்ணீர் பாய்ச்சிக்
 காமக் குரோதக் களைகட் டோம்பி
 ஏமப் பைங்கூழினிது விளைத்துக்
 கையா நிரர்வாழ் கன்னட தேசத்
 தையார் செங்கோ லரசினை யொருவி
 இருவினை யொப்பு மிருண்மல பாகமும்
 பருவமென் சத்தி பாதமு நான்கு
 சாதன மாகுஞ் சம்பத்துங் கொடே
 ஆதர வுடனே யகநெக் குருகி
 ஆரண மொருபா லாகம மொருபால்
 பூரண நோக்கம் பொருந்தின ரொருபால்
 உதயாத் தமன முறுப்பரஞ் சுடர்கண்
 டிதயா காசத் திருக்குந ரொருபால்
 இராப்பக லில்லா விடத்தே யைவர்
 பராக்கற நிற்கும் பண்பின ரொருபால்
 ஆநிர ரொருபா லன்பொடி கானம்
 பாநிர ரொருபாற் பதைக்குந ரொருபால்
 தேநிர ரொருபாற் நிகைக்குந ரொருபால்
 சூநிர ரொருபாற் சூட்டிர ரொருபால்
 நாநிர ரொருபா னகைக்குந ரொருபால்
 ஊநிர ரொருபா லோணெண் சித்தித்

தாகிய ரொருபாற் சாற்றுமட் டாங்க
யோகிய ரொருபா லுண்மைய ரொருபால்
சூழ்தர நாப்பண் டிலங்குந் தேசிகன்
ஆழ்கட லனைய வாரரு ளாளன்
தருவளர் பேறைச் சாந்தலிங் கையன்
திருவடிக் கமலஞ் சென்னியிற் சூடி
அநுக்கிர கம்பெற்ற வனது னையினால்
தனித்துவந் தெய்திச் சமாதியுந் நிருப்ப
அரிய நாயகிபே ராநந்த வல்லி
பெரிய நாயகியெம் பிராட்டிபொற் கிண்ணத்
தேர்திவந் துதவு மின்சுவை யமீர்தம்
மாந்தி மாந்தி வழிநடை விடாயும்
விடாதுதும் பிறவி விடாயுந் தீர்ந்து
சடாமுனிக் குற்ற சாபமும் போக்கிக்
கிளர்தரு மவ்வூர்க் கிராம தேவதையுள்
தளர்வுறு மமையந் தனிற்றற் காத்து
மதியி லியாய மாந்திரி கற்குக்
கதியுற வொற்றைக் கண்டனை யுதவி
அணிவள ராடந் ரண்ணல் விழாவின்
மணிவளர் பொற்றேர் மறுகி னிறுத்தி
மீளவு மிக்க விராவி னடாத்தி
ஆளரி யேற்றி னகிலத் துலாவித்
தாம்பெறு பேறித் தாரணி பெறுதற்
காம்படி யுள்க லறிஞர்தம் வழக்கே

என்பத னுற்சிவை யெம்பெரு மாட்டி
 இன்புரு வாயுள் ளெய்தா மொழிய
 ஆத்திக ரின்னே யாவையுமடையச்
 சாத்திரக் கோவை தான்முடித் தருளிப்
 பாசவை ராகம் பகரரு ணேசம்
 ஈசுர பத்தி யெழிற்சிவ ஞானம்
 நான்குமோ ருருவாய் நன்குவீற் றிருக்கும்
 வான்குல முழுதும் வழிபடும் பெருமைக்
 குமார தேவ குருபரம் பரையில்
 எமாசு நீக்கி யின்னருள் புரிவான்
 பாற்கட லுதித்த பனிமதி யெனவும்
 கார்க்கடன் முகட்டிற் காண்கதி னெனவும்
 திகழு மாணிக்க தீபம தெனவும்
 தகவுறு மமிர்த சாக்ர மெனவும்
 தோற்றுபு வாடோர் சுரருல கிச்சை
 மாற்றுபு வீழும் வளம்பல வுடைய
 வேத சிரோணி மேம்பதி யதனில்
 மாதவர் சூழ வைகுந் தபோநிதி
 சிதம்பர தேவன் றிருவருண் மூர்த்தி
 திதம்பர ஞான தேசிக னருள்கொண்
 டாணவ மாயை யான்மா வருள்சிவம்
 காணவர் துதிக்குங் கதிரொளிப் பிரபை
 விரிதரு பேய்த்தேர் விண்ணுறு நீலம்
 புரியுமீவ் வைந்து பொருள்போன் மென்ன

உன்னினத் துவித முண்மையா மென்றே
நன்னய மாக நயன பாவையினால்
சொல்லாது சொல்லச் சுத்தநன் னிலையில்
நில்லாது நின்று நிகழாது நிகழும்
ஆநந்த நிர்த்த மறியா தறியும்
ஞாநந் திகழரு ணட்டம துடையான்
ஆகம முடிவு மாரண முடிவும்
ஏகம தாமென் றிதயத் துணர்ந்தோன்
அன்பாற் குணத்தா லறிவா லருளால்
பொன்போல் யாரும் போற்றற் குரியான்
என்றவத் துணைவ னென்னிரு கண்மணி
கன்றவத் தென்னைக் கைவிடாவன்பன்
மண்முகம் வாரா வழியருள் புரியும்
சண்முக தேவன் சற்குருராயன்
மனிதர்க் காயுளு மதியுமோ வற்பம்
புனிதநல் வேத புராண கமங்கட்
களவிலை பெவ்வா றறிவன வறிப
தளர்வுறு பந்தந் தணவா முத்தி
எவ்வா றடைப வென்றுள் ளிரங்கி
ஒவ்வா முரணை யொருவியா வர்க்கும்
அருமறை நெறியு மாகம நெறியும்
இருமையு மொருமை பெய்துநன் னெறியும்
ஐயந் திரிபு மறவே யுள்ளநம்
கையுறு நெல்லிக் கணிபோற் காட்டும்

நன்பயி றத்துவ ஞானதி பிகைபென்
 றன்பொடு மிந்நூ லருளிச் செய்யா
 அம்மா வுதவின னணிதரு முகில்போல்
 கைம்மாறு வேண்டாக் கருணையின் மாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

சா த் து க வி.

இஃது

திருநெல்வேலி,

முருகநாசளென்றும் திருப்புகழ்க்காரரென்றும்

வழங்குகின்ற

தண்டபாணிசுவாமிகள்

இயற்றியது.

பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரிய வண்ண விருத்தம்.

தத்தனதான தானன தன்னன தன்னா.

பொற்குவைநீலமேரிகர்கண்ணியர்புவிமால்

புத்தியின்மேவிடாதருள்பண்ணிநிலமார்

சற்குருபாதமாமிருநன்னிலைநடுவாழ்

தத்துவஞானதிபிகைபன்னியபெரியோன்

எற்குயிர்போலுமாதரனுண்ணியவுணர்வான்

எய்ப்புறுசீலவாரிதிபுண்ணியவடிவோன்

நற்குணமியாவுநீடலினுண்மையையிகழான்

நக்களைநாடும்வீறுறுசண்முகமுனியே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

சூ சி ப த் தி ரி கை.

இஃது

விருத்தாசலம்,

ஸ்ரீகுமாரதேவசுவாமிகள் ஆதீனம்
சோக்கலிங்கசுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டது.

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

திருவளர்கமலச் செம்ம னான்முகத்
தொருவ னளித்த வுலகினிற் பன்னாள்
ஆற்றாறு சிவ புண் ணியமுதிர் வதனால்
ஊற்றமிகுந்தவ யாக்கையோ டிதித்து
பொய்ச்சம யங்களைப் போக்கியாகம
மெய்ச்சைவசமய விதினைக் கொண்டே
பிறைக்கொழுந்தணிசடைப் பெருமான் சேவடி
நறைக்கொழுங் கூவின நன்னீராதிய
தேடியார்ச் சித்துத் திருவருளிரந்து
பாடிப்பணியும் பத்திமான் கட்கும்
பதிபசுபாச விதிமுறை தெரிந்த
சுதுருடைச் சைவசித் தாந்தசா தகர்க்கும்

திருக்குத்திரியத் தெரிபொரு டெரிந்தே
இருக்கும்வேதாந்த வேத்திய ரிவர்க்கும்
அமரருமறிதற் கருமைத் தானநற்
சமரசஞானச் சாதகர் தமக்கும்
அரும்பொருள் காட்டு மஞ்சனம்போல்ப்
பெரும்பொருள் ஞானப் பெருநிதிகாட்டுமித்
தத்துவஞான தீபிகை தன்னுள்
ஒத்துற வமைந்த வொன்றொழியாரு
ருமுதலாத்ம வறுபவ சாரம்
தோமறுஞான சோடச சூசகம்
பதார்த்தத்திரய தீபிகை பழிப்பில்
எதார்த்த முரைக்கு மிதோபதேசம்
திருவருள்விளக்கந் தெளிவிலார் கொடிய
கருவகல் பிரமோப தேசக்கட்டளை
சிதம்பரரகசிய சிந்தனை யதன்பின்
மதந்தவி ருபயஞா னமார்க்க சிந்தனை
அத்தியாரோப வபவாத சங்கிரகம்
தத்துவோற்பத்தி லயக்கிரம சங்கிரகம்
ஈங்கிவையிரண்டு சிந்தனை யிதன்பின்
ஒங்கியதத்துவ சங்கிரக மொள்ளிய
ஆத்மசொருப நிர்ணய மரிதாம்
ஆத்மாநாதம் விசார மாசில்
பிரமஞான சிந்தனை பெட்பார்
பிரமஞானதி சதுட்டயம் பெரிதாம்

பிரமஞாநாதி துவந்துவம் பீடார்
 வரமகா வாக்கி யார்த்த சிந்தனையே
 சார்த்தசட் பதார்த்த சாமானியவிசே
 ஷார்த்தசங்கிரக சிந்தனை யதன்பின்
 மாயாஞ்ஞான நிரசனம் வழுவில்
 தேயாமத்திய கத ஞான சிந்தனை
 அத்வைதசிந்தனை யாமதன் பின்னர்
 ஒத்துறுசகசா நுபவநன் கோங்கும்
 ஏதார்த்தநிலையை யெளிதி னுணர்த்தும்
 பதார்த்தபஞ்சக நிருபக சிந்தனை
 பவத்தாம்பந்தபஞ் சக நிவர்த்தகமுடன்
 அவத்தாபஞ்சக நிவர்த்தக மரிய
 துரியாநுபவ சிந்தனை துகளில்
 துரியாதீத சொரூபாநு பவம்
 சத்தியர்புகமுஞ் சதுட்பாத சிந்தனை
 சித்திதரு ஞான சித்திசிந் தனையே
 பந்தமில் ஞானராச்சிய பார
 சிந்தனைஞானவி யாபார சிந்தனை
 ஞானக் கிருஷி சிந்தனை நவிலரி
 தானகுணபே தாவஸ்தாவிவ
 காரஞ்சற்குரு கடாக்ஷபிரபாவம்
 சாரிவைதஞ்சிந் தனை துதிபதிகம்
 எனுமிவை யடங்கிய வெழினூலதனை
 மனுமொருசாலி வாகன சகாப்தம்

ஆயிரத்தெழுநூற் றெண்பத் தொன்பதில்
ஏயவக்ஷய மெனுமாண் டதனில்
மகரத்திங்கணன் மதிவா ரத்தினில்
அகமதில் விளங்குதன் னநுபவப்படியே
செப்பினனழகார் சிதம்பரந் தனில்வாழ்
தப்பிலா ஞானத் தவராஜ சிங்கம்
சண்முகனெனுநா மத்தொரு தவத்தோன்
மண்முகம்வாரா வழியருள் பவனே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ-

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

சூ சி ப த் தி ரி கை.

	பக்கம்.
க ஆத்மாநுபவசாரம்	௪
உ ஞானசோடசசூசகம்	௨௮
ங பதார்த்தத்திரயவிலக்கணம்	௩௦
ச இதோபதேசம்	௩௫
ரு திருவருள்விளக்கம்	௪௩
௬ பிரமோபதேசக்கட்டளை	௫௮
எ சிதம்பரரகசியசிந்தனை	௭௫
அ உபயஞானமார்க்ககிரந்தனை	௭௮
க அத்தியாரோபஅபவாதசங்கிரகசிந்தனை	௮௩
க௦ தத்துவோற்பத்திலயக்கிரமசங்கிரகசிந்தனை	௮௭
க௧ தத்துவசங்கிரகசிந்தனை	௯௨
க௨ ஆத்மசொரூபநிர்ணயசிந்தனை	௯௭
க௩ ஆத்மாநாதம்விசாரசிந்தனை	௧௦௨
க௪ பிரமஞானசிந்தனை	௧௧௧
க௫ பிரமஞானாதிசதுட்டயசிந்தனை	௧௧௫
க௬ பிரமஞானாதிதவந்துவசிந்தனை	௧௧௮
க௭ மஹாவாக்கியார்த்தசிந்தனை	௧௨௧
க௮ சட்பதார்த்தசாமான்யவிசேஷார்த் தசங்கிரகசிந்தனை	௧௨௪

கக	மாயாஞ்ஞானநிரசனசிந்தனை	கஙஉ
உ௦	மத்தியகதஞானசிந்தனை	கஙரு
உக	அத்வைதசிந்தனை	கஙஅ
உஉ	சகஜாநுபவசிந்தனை	கச௦
உங	பதார்த்தபஞ்சகநிருபகசிந்தனை	கசங
உச	பந்தபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை	கருக
உரு	அவத்தாபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை	கருள
உகூ	தூரியாநுபவசிந்தனை	ககூஉ
உ௭	தூரியாதீதசொருபாநுபவசிந்தனை	ககூள
உஅ	சதுஷ்பாதசிந்தனை	க௭ங
உக	ஞானசித்திசிந்தனை	க௭ரு
ங௦	ஞானராச்சியபாரசிந்தனை	கஅங
ஙக	ஞானவியாபாரசிந்தனை	கஅகூ
ஙஉ	ஞானகிருஷிசிந்தனை	கக௦
ஙங	குணபேதாவஸ்தாவிவகாரசிந்தனை	ககஉ
ஙச	சற்குருகடாக்ஷபிர்பாவசிந்தனை	உ௦௦
ஙரு	சிவபெருமான் துதிபதிகம்	உ௦ரு

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

ஆத்மஸ் துதி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சின்மயமகண்டாகாரசிவமயம்பரமஞானம்
மின்மயம்போதவெட்டவெளிமயமழிவிலாத
சன்மயம்பிரமாநந்தத்தன்மயமாகிநிற்கும்
என்மயம்மவம்மவென்சொல்கேனிருந்தவாதே.

சிவஸ் துதி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கோணலாநடையோருமிகுமதங்
கொண்டபேருங்கொலைஞரும்வெண்மதி
பூணுமென்னடிக்கன்புளநெஞ்சோற்
போதவீடுறுவாரொனச்சான்றதாக்
காணுங்கண்ணிடந்தப்பனைநாகத்தைக்
கரியையுங்கொடுகாட்டியுங்கண்டிலேன்
தாணுவாய்ச்சதூர்வேதசிரோணிவாழ்
தண்டபாணிதயாபரமூர்த்தியே.

இதுவுமது.

என்னையுஞ்செகந்தன்னையும்வேறற
 யாவன்காண்பவன்னவன்முத்தியை
 மன்னுமென்றன்றுநின்னைமுனம்வலம்
 வந்துமாங்கனிவாங்கியகுஞ்சரம்
 என்னுமாழகன்சாக்கியைக்காட்டியு
 மேழையேனின்ம்பேதமறந்திலேன்
 தன்னேநேர்சதுர்வேதசினோணிவாழ்
 தண்டபாணிதயாபரமூர்த்தியே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நாரியின்முடியில் வையமும் வைய
 நடுவினிற் சிலையுமச் சிலைமேல்
 பாரியவுருளு முருளினுட் கணையும்
 பகழியுட் பாகனும் பாகன்
 சீரியமுகத்திற் றரங்கமுந் துரங்கச்
 சிகையினிற் றலைவனு மிருந்து
 போரியலவுணர் புரஞ்செறு மாண்மை
 புகலுறிற் புன்சிரிப் பாமே.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

நடேசர் துதி.

—

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பேதையருட்பெரும்பேதையானவென்னைப்
பெரிதிரங்கியாட்கொளனின்னருளுக்கான
ஊதியமாயிருக்கவதைவிணிற்போக்கி
யுலையவெனைவிடுத்திதலறமாங்கொல்லோ
பாதிமதிச்சடையமுமூமதியராய
பரமவடியார்களகத்தென்றுங்காண
மாதுமையோடாநந்தநிருத்தஞ்செய்யு
மாதேவரினதருளைவழங்கல்வேண்டும்.

—

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

த க்ஷி ன்ரு மு ர் த் தி ஸ் து தி.

இரட்டாசிரிய விருத்தம்.

ஆரணம்புகலரிய பூரணமெனுந் தூல

வாக்கையும் பரசீவர்கட்

கத்துவிதமுரசமேயெங்க னுமுழக்கும் வா

யஃது முட்கரணமாத்

ஆஞ்சருவசங்கப்பரித்திபாகமேபுரியு

மங்கரமுநன்னெறியிலே

அமரிக்கையாய்ச்சுத்தநடைசுள்பயிலும்பாத்

மதுவுமும் மலமொழிக்கும்

வீரமிகுபாயுவும் பலபராக்கிரமமுதல்

வீரியவிசர்ச்சனஞ்செய்

மேன்மைமிசுலிங்கமும் முபநிடதவாக்கியமேன்

மிகுபிரியமானசெவியும்

வெம்பவச்சுகைவிட்டுபசாந்தமென்பரிசு

மேலுறவிரும்புதொக்கும்

மேதினியெனாம் ிரமமயமாகநாட்டமுறு

விழியுமெய்ஞ்ஞானரசமே

சீரென விளங்கவுணர்சி குவையுங்கருணை முதல்

செய்யசுபவாசனையெலாம்

தெரிகின்றநாசியுந்நானேயகண்டபர

சின்மயாநந்தவடிவென்

சிந்தனைசெய்சித்தமுந்நாளுங்கலங்காது

தீரமாரிற்குமனதும்

செகமாதியென்னைவிடவில்லையெனரிச்சயஞ்

செய்கின்றபுத்தியதுவும்

காரணமதாமெனக்கொருவர்சமமிலையெனத்

சருதுமாங்காரமதுவும்

கூடலனையசொருபவாநந்தமயமாய்வேறு

கருதாதபோதமதுவும்

சடையனேற்கருண்ணானமுத்தினாக்கையினுற்

கற்பனைபுரிந்தாளுவாய்

கல்லாலடிக்குள்வளர்தகதினாமூர்த்தியே

கருணரிதிக்கடவுளே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அதிசயமொன்றுகல்லாலடியினிற்கண்டேஞ்சீடர்

முதியவர்குரவன்கானைமோனமுத்தினாதரித்துத்

அதிசெயுங்குரவனின்ருன்சொற்றவச்சீடொல்லாம்

மதியினிலைபந்தீர்ந்துமறைப்பொருளுணர்ந்திருந்தார்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

குருஸ்துதி.

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

காயநின்பூசை செய்யவும் வாக்கு
 கனத்தரின் றுதிபுரிந் திடவும்
 கருத்துரின் சொரூபத் தியானமேசெயவும்
 கவினுரின் சந்நிதா னத்தில்
 ஏயவெங் கதிர்முன் விளக்கொளி குன்றி
 யிருப்பது போலவென் போதம்
 இருப்பவு மொருபா னின்னொடுமொன்றூ
 யிரண்டறக் கலக்குநா னுளதோ
 னாயசிற் சொரூபா நந்ததே சிகனே
 தொண்டர்கள் வழுத்துதே சிகனே
 சுருதியின் முடிவி லிலகுதே சிகனே
 சுகமருள் விகிர்ததே சிகனே
 மாயவெம்பிறவி யகற்றுதே சிகனே
 மறைப்பொரு ளுணர்த்துதே சிகனே
 வளப்பெருஞ் செல்வத் திருப்பரங்கிரிவாழ்
 மாசுறு ளானதே சிகனே

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.
 மறைமலர்க்காப்போய்ப்புகழ்மலரெடுத்து
 மன்னுபாத்தொடைபுனைந்தெனது
 குறைதவிரருட்டான்மேல்விழமுமலங்
 கொல்புயமணியுநாளுளதோ
 நறைமலிகனியேகன்னலங்குழம்பே
 நான்மறைவடித்தெள்ளமுதே
 தறைமுதல்பரவுஞ்சிதம்பராரந்த
 சற்குருமூர்த்திநாயகமே,
 அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.
 மன்னுமாமறைமாலயனுணர்வரு
 மாசறுசுயஞ்சோதி
 தன்னேநேரருணைசல்குருவெனத்
 தண்ணருள்வடிவாகி
 அன்னேபோல்வருமவனடிக்கமலங்க
 ளம்மவோவெளிகாண்பான்
 என்னமாதவஞ்செய்திவணிருந்தவோ
 வெனதுகண்ணிணைதாமே.
 குறள்வெண்செந்துறை.
 திருச்சிற்றம்பலச்செல்வனருட்கழல்
 கருத்திற்றங்குறிற்சுகிபெறல்சதமே.
 முந்நிந்நு.
 திருச்சிறம்பலம்.

உ

கணபதி துணை.

சிவபெருமான் திருவருள்வாழ்க.

த த் து வ ரு ன தீ பி கை.

பா யி ர ம்.

கடவுள்வணக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

நிலநீரனலநிலம்வெளிநிலவாதவனணுவோ
டுலகாயவையாகாதொளிரொருசுற்சுகவடிவைப்
பலவாமுலகொருதன்னுயர்படிவம்மெனவுணர்வான்
நிலவார்மனத்துள்ளன்பாடுநினையாதறநினைவாம். (1)

கட்டளைக்கலிப்பா.

எந்தநாயகன் மாயையையின்றதற் கிணையிறந்தையு
மின்புறச் சேர்ந்ததற், கந்தமார்தவ னும்மதினாற்றன
தளவிலாத குணங்களிலங்கியே, சந்தமாமக வும்மெ
னவாகியுஞ் சற்றுமிந்தத் தருமமுருதவன், அந்தவோர்
கருணாகரனாகிய வமலவீசனடிக டிதிசெய்வாம். (2)

கலிவிருத்தம்.

உலகமோடுயிருயர்பரமாகியவனைத்தம்
இலகுமாமறையிமையவருணர்வருமெந்த
அலகிலாதமெய்யறிவின்பத்தாற்களித்திருந்தே
நிலவுமோவந்தநிகரில்கூத்தனைப்பணிந்திடுவாம். (ங)

துமாரதேவர்துதி.

எண் சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மாதவனு மலரவனு நான்மறையு மின்னும்
மதித்துணாசெய் திடற்கரிய மன்னுபரம் பொருளே
நாதமுடிவாமருளாற் றிருவுருக்கொண் டெய்தி
நாயேனைவலிநீர்த்து நன்மொழிகள்புகன்றே
ஆதரவினெடுந்தனடி யவர்குழுவிற்கூட்டி
ஆளாக்கியடியேன்றன் முடிபிலடிசூட்டும்
மேதகுமெவ்வுயிர்க்குமுயர் வீடெளிதினனிக்கும்
விருத்தகிரி யமர்குமர தேவனடி பணிவாம். (ச)

சிதம்பரசுவாமிகள்துதி.

உலகமதிலொன்றுமறியாதுழலுமடியேற்
குண்மைநெறிகாட்டியதிலொழுக்கியதுதிரமும்
கலைபுகன்மெய்த்திருவேடந்தரித்திடவுமருளிக்
கருணைதிருப்பெயரருளியமலபஞ்சாக்கரத்தால்

இலகுபதிபசுபாசப்பொருணிலைகடெருட்டி
 இன்பமுறச்சுத்தநிலைதெரித்தெனையுமாண்ட
 அலகிலருளுருவாகுஞ்சிதம்பரமெய்ஞ்ஞான
 ஆரியன்பொற்பதநினைந்துவாழ்த்திவணங்குவனே.

அவையடக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எவனருட்பார்வையாலேயிருவிதவவத்தைநீங்கிச்
 சிவமுணர்ஞானந்தோன்றிச்சிற்சுகப்பதப்பேறெய்தும்
 அவனருளாலேதத்துவஞானதீபிகைநூலாமென்
 றுவமையிலறிஞர்முன்யானுரைத்ததிங்கழுகிற்றம்மா.()

பாயிரமுற்றிற்று.

நூல்.

ஸ்ரீ-வது

ஆத்துமா நுபவசாரம்.

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

சிவமேஞானதேசிகனாத் திகழக்கண்டோ ரருந்தவன்
வெம், பவமேவெனைநின் திருநோக்க மதனாற்பாச மை
ந்தொழித்து, நவமாரொனது சொருபமதை நாடிச்
சிவமா யமைந்திடநீ, தவலாதருளல் வேண்டுமென
ச் சாற்றியன்போ டடிபணிந்தான். (க)

வந்துபணிந்தான் முகநோக்கி மைந்தாநினது சொ
ருபமதை, உந்துகரத்தா மலகமென வுணர்த்துநெறி
யை யுரைக்குமொரு, சந்தத்தொழினங் கடனாகுஞ் சா
ற்றுமாமுன் னிதயத்துப், பந்தமறவே கொண்டிணரும்
பரநின்றனக்கா மெனவருளி. (உ)

அன்பாயமைந்த வுளத்தானு மருட்கனோக்க மதனா
னும், இன்பாஞ்சரண சரபரிச மியலும்வாக்கு களிநுநு
ம், வன்பாமலங்கள் பொடிசெய்து மன்னுஞ்சிவநின்
சொருபமெனத், துன்பானதைநீக் கிடும்பரம சுகத்தை
யளித்து மெனத்தொடங்கி. (ங)

அருமாமறையி னுட்பொருளை யருள்வோநினது ந
டைகண்டே, ஒருபாவனையு நினைபாதுன் னுளநம்
வசனப் பேரமுதை, இருகாதெனும்வாய் கொடுபருகி
வினையிலின்ப மடைவையெனக், சூருநாதனுமோர் வ
சனார்த்தங் கூறவுளங்கொண் டருள்செய்வான். (ச)

வேதமதனிற் புருடார்த்தம் விளங்கவுகாக்கு நான்
கவந்துள், ஈதலுறுநல் லறம்பொருளோ டின்பமூன்று
மிகந்தரிய, போதமதனா லுறும்வீடே புருடற்கரிய ப
யனென்று, நாதனொருமா வாக்கியத்தான் ஞானமருளி
னன்மகற்கே. (௫)

உடலம்பொறியோ டியிர்கரண முடையோ னவித்
தைமுதலாகச், சடமதாயு மசத்தாயுந் தன்னுலறியப் ப
டுமவற்றிற், கிடமதாரு மறிவுருவே யிலங்குநினது மெ
ய்யுருவாம், மடமைநீக்கி யாமருளு மதியாற்காணத்
தோன்றிடுமே. (ஈ)

இந்தவுடலிற் சேர்பொறிக ளிடத்தேயிருந் தைம்பு
லன்களையும், எந்தவறிவிங் கறிகின்ற திணையிலதுநின்
னருவாகும், பந்தமறவே யதைச்சுட்டிப் பார்க்கிற்கு
ரியமதாகும், அந்தவறிவைத் தானெனநன் கறிந்தங்க
துவா யுறல்வேண்டும். (எ)

பற்றும்விடயந் தனைவிடுத்தே பகருமற்றோர் விடய
முளம், பற்றும்போதந் நடுநிலையே பரமானந்த சிதம்ப
ரமாம், உற்றவஃதுன் சொருபமென வுணர்வாயினுவே
நூன்முடிபாம், சற்றுமிதனி லையமலைச் சாற்றும் வ
சனஞ் சத்தியமே. (அ)

நானொன்றே கேட்பவனாய் நவிறுனொளிர்வ தறி
யாது, நானொன்றே நீகேட்டன் ஞாலமதிலோர் பெரு
ம்பேதை, நானேகூட்ட மதிற்சென்று நாடாதென்னை

க் கைவிடுத்தேன், கோனையென்னைக் கைக்கொளநீ
கூட்டியருளென் பதற்கிணையே. (க)

இருக்குமிடஞ்சே ணுகவதை யெங்கென்றோடித் தே
டுவர்போல், இருக்கின்முடிவாம் வாக்கியத்தி னிலக்கி
யார்த்த வறிவாயே, இருக்குந்தனையே யுணராம லிங்
கங்கென்றே பார்ப்பதுவாய், இருக்குமந்த வியலறிவே
யிணையினது மெய்யுருவாம். (க0)

அவத்தைமூன்றி னுளவறிவை யறுபோகித்து மறி
யாய்போல், அவத்தைமயனா யழிவதுவு மறிவுக்கழ
கோவக்கொடிய, அவத்தைமூன்று மொன்றிடத்தொ
ன்றழிந்தேசடமாய்த் திரிந்திடுமால், அவத்தைகளிலோ
ர்படித்தாரின் றகமென்றொளிரு மறிவாவாய். (கக)

அரியமாகு முலகிலறி வறியாமைகடாம் வரன்மு
றையே, அரியமிலாத வறிவினிடத் தவைதாம் வருதல
டுக்குமதோ, அரியமிலாத வென்னிடத்தே யறுபோ
கமதா மெனச்சொலினீ, அரியமாயே யிருந்தவற்றை
யறிதலானிற் கியல்பன்றே. (கஉ)

கதிராற்றோன்றுங் கார்முகிலே காணாதஃதை மறை
ப்பினுமக், கதினைக்காணுங் கண்களுக்கே காட்டா
தொளிக்கு மிவ்விதமும், கதிரோவிளக்கு மறுபோலச்
சுழறஞ்ஞான மறைப்பினுமக், கதிர்கொளறிவை யன்
றெனநீ கருத்தினுணர்ந்து தெளிகுவையே. (கங)

அறிவார்தானே மூவவத்தை யறியுஞ்சகச வநுபவ
மார், சூறியார்தனக்கு மறியாமை கூடுந்தகவேறு
நாமைந்தா, செறிவாஞ்சமுத்தி தனிவறியுஞ் செய்
கையிலையே யெனில்விருத்திப், பிறிவாற்பொருந்து
மாயினுமிப் பேதமறிந்த வறிவிலையோ. (கச)

நாமோரசுண்ட வறிவாயி னமக்கோரிடத்து மறியா
மை, ஆமோவதனால் விருத்திகொண்டு மறிவாயின்
பமடைவமெனின், போமோவஞ்ஞா னம்புகினும் போ
தமின்பா லயமன்றோ, மாமோகந்தா னகல்சமுத்தி
மன்னியறிவி லநுபவிப்பாய். (கரு)

அகிலமதனை யொழித்தின்ப மடையக்கருதிற் சுழு
த்தியினில், அகிலமொழிந்தும் பேரின்ப மடைந்தாரு
ளரோ வாதலினால், சகலவுருப்பேர் மயமான சகங்க
டனது வடிவென்றே, தஃவோடறியி னப்பொழுதே
சகசாநந்தக் கடல்படிவாய். (கௌ)

எந்தவின்ப மெதனாலே யெப்போதடைந்தா யதன்
பின்னர், அந்தவின்ப மதனீக்கத் தப்போதேவீந் தரந்
தைதரும், இந்தவின்ப மியாசொன்று மில்லாவிடத்தி
ற் றன்னாலே, எந்தநாளுந் தானையா யிலகப்பெறி
லெவ் வணம்போமால். (கஈ)

அலையுந்நைவத் தன்மையினை யகலவிடுத்தோர் நிலை
யாகி, மலையினிலைமை யாரறிவின் மன்னும்பொழு
தே சுகமதெனும், கலைமந்தணத்தை யுணராத்தோர் க

டையாமுலக விடயமதே, தொலைவிலின்பென் றதற்
கென்றுஞ் சுணங்கன்றனைப்போற் சூழலுவரோ. (கஅ)

விருத்தியிந்தி யங்குளினும் வெறிதாஞ்சுழுத்தி யினி
லுமுற, விருத்தியடையா தமலமதாய் விமலவறிவோ
டபேதநிலை, அருத்தியுடனே யநவரத மாகப்பழகி ல
றைந்தபடி, திருத்திக்கெல்லா மாலயமாஞ் சிவோக
மெனவே திகழ்ந்திடுவாய். (கக)

எல்லாநின்ன லுண்டாகி யிலங்கியின்ப மாமதனால்,
சொல்லான்மனத்தா னறிவரிய சுகமெய்யறிவுன் னுரு
வதனை, எல்லாமொடுங்குஞ் சுழுத்தியிலு மியலாதா
ன கனவினிலும், பொல்லாவிடய நனவினிலும் பொ
ருந்தநோக்கி நிலைபெறுவாய். (உ௦)

நானுவிதமாய்க் கனவிலுரு நாமமாகி யழிந்திடத்த
ந், நானுவிதங்க ளறிந்தவனு நாசமாகி யதனுடனே,
போனானென்ப தெங்குமெந்தப் போதுமுணாப்பா ரிலை
யதுபோல், தானாகியசிற் சத்தழியா சகந்தானழிந்த வி
டத்தினுமே. (உ௧)

கனவிற்தனையே பிணமாகக் காட்டத்திருத்தி யெரி
கொளுத்தத், தினமுமறிந்த வறிவெந்தத் தேகேந்திரிய
கரணமொடும், இனமுற்றொன்றாய்ச் சேர்ந்தறிந்த தி
யம்பாயதனு லவற்றினுக்கோர், அனியமாய்மூன் றவத்
தையையு மறியுமறிவே தனதுருவாம். (உ௨)

சுகியாயிருந்துந் துயில்கனவிற் றுக்கமயனா மொரு
வனைப்போல், சுகமாந்தான்றன் சங்கற்பத் தொடர்பா
ற்சீவ வடிவாகி, மிகவேதன்பத் துற்றுழல்வன் மினிர்
மெய்யுணர்வா லத்தொடர்பைத், தகவேநீக்கித் தனைய
றியிற் றுனாநந்தி னாயிருப்பன். (உரு)

தன்னாற்றோன்றுங் கனவதனிற் றுனோராக வடிவா
கிப், பின்னாத்தமகு யிருந்ததனாற் பிறக்குமின்ப துன்
பங்கள், பின்னாருடலை நனவதனிற் பிறித்தன்னியமாய்
த் தானறியின், உன்னோரின்ப துன்பமுண்டோ வுணர்
ந்தோர்தமக்கு மிலையதுபோல். (உச)

காணுங்கனவை விழித்தபின்னர்க் கடும்பொய்யாக
க்காண்பதற்கே, பேணுமுயற்சி செயாதிருந்தும் பிறழ்
பொய்யாக வதுதோன்றும், பூணுமதன்றன் ரகசியத்
தைப் போதத்தூன்றி யுணர்வையெனின், காணியகில
மப்பொழுதே கனவாய்நினது நிலைவெளியாம். (உரு)

கனவிற்காணும் பொருளெல்லாங் கனவைக்கண்ட
தானேயாய், நனவிற்கோன்று மதுபோல நனவினினை
வாற்றோன்றுலகும், நனவைக்காணு நாடேமாய்நம்மிற்
காணிற் குறையுளதோ, நினைவிலிதைநீ யூகித்து நிற்பா
யபேத நிலையாயே. (உசு)

அறிவேநினைவாய் நினைவுலகா யமருமதனை யதுதின
மும், அறிவானோக்கி யதன்மூல மானநினைவி லபேதிக்

கில், அறிவாந்தனது சொரூபமதி லபேதமாயந் நினைவ
டங்கும், அறிவேயறிய மிலாதொளிநு மப்போதத்து
விதநிலையாம். (உஎ)

உலகமுயிர்கள் பரமீவையுன் னுன்னலாகு முனது
ருவம், உலகமுயிர்கள் பரமாகா துணர்வேயாகு மாத
லினால், உலகமுயிர்கள் பரமாகு முன்னரூனாய் நோக்
கியிடின, உலகமுயிர்கள் பரந்தானுயொளிநுமுள்ள நி
லையிதுவே. (உஅ)

மனமேயுலக மஃதிலையேன் மன்னுமுலகெவ் விடத்
துண்டாம், நனவுகனவுகளின்மனமுநன்றாயிருத்த லா
னுலகுண், மினவேசமுத்தி தனின்மனமு மொளிராத
தனா னுலகில்லை, அனகாவந்த நினைவுமுன தறிவிலா
ரோ பிதமாமே. (உக)

நினைவுவந்த தென்றறியி னினைவினிலையு முளதாகும்,
நினைவினினைவைக் கொண்டேக நெறியாலதனை நோக்கி
யிடின, அனகரினது சொரூபமது மப்போதகண்ட மா
யொளிரும், நினைவுமுலகு மெர்ருதானாய் நிகழுமந்த நி
லைதனிலே. (உ0)

தானாமறிவே பிரமமதார் தனதுநினைவே மாயைய
தாம், நானாவுருவ நாமங்க ணவிலுமுலக முயிப்பரமாம்,
பானாகரமாம் விருத்தியெனும் பரசத்தியின லிவ்வண்
ணம், ஆனாவதுப வந்தனிலே யறிவோர்க்கரந்தை யிலே
யென்பார். (உக)

இல்லாநீல நிறங்கொண்டே யியம்புங்ககனந் தனை
யுருவாச், சொல்லாநின்ற தன்மையெனச் சொரூபந்த
னக்கீ தெனவொன்றும், இல்லாநினைவாற் பிரமமதை யி
ழுக்காமுலகென்பார்மடவர், எல்லாமுணர்ந்தோரது
தனையே யிணையிலபவா தமதென்பார். (நஉ)

தன்னிற்றோன்று நினைவான சகத்திலவாவைத் தா
னுறினோர், தன்னினினைவாந் கனவிடத்தந் தனக்கவ்
வாசை யுறல்வேண்டும், அன்னகனவி லும்முறுமே லப்
போதகில மின்புருவாய்ச், சொன்னமூல வறிவுமொ
ரு துக்கவடிவாய்த் திரிந்திடும்மால். (நங)

உலகமெய்யென் றெண்ணினன்றோ வுவர்ப்புமதனி
லுண்டாகும், உலகினுவர்ப்பினுலுமன மொளியின்வெ
யிலிற் புழுவாகும், உலகமெனுமோ ருரைக்குகையு மொ
ருதானென்றே யுணர்வையெனின், உலகம்பொருளா
யொளிராதுன் னுளமாநந்த முற்றிடும்மே. (நச)

புரியைப்புரியென் றுண்மையுணர் போதுபொய்யா
ம் பணியணிபைப், புரியைமுழுவ தும்மறந்து பொரு
ளாயெண்ண முனிவாசை, வருவதுளதோ வதுபோல
மலமிறனையே யுணர்ந்தபினும், வருவதிலையா மவ்விர
ண்டும் வையம்பொய்யா தலினுலே. (நரு)

பொன்னொன்றாலே பணிபலவாய்ப் பொருந்தவவற்
ற யிருபகுப்பாய், பொன்னைமறந்து மேல்கீழாய் புந்

தியிடைக்கொண்டவாவெகுளி, சொன்னவவற்றில் வ
ரன்முறையோ சுகமெய்யறிவே சுகமானால், அன்னவதி
லவ் விரண்டுமுய்த்த லழகாங்கொல்லோ வறிஞருக்கே.

அடியுமுடியுந் தானேயா யறிந்தவுடலி னபிமானி,
முடிநன்றடிதீ தெனவிருப்பு முனிவுங்கோட லுண்டு
கொலோ, அடியுநடுவு முடிவுமிலா வகண்டசிவமே யு
லகென்றால், படியையிரண்டாக் கருதியிச்சை பகரு
முனிவு கொளனெறியோ. (௩௭)

அறிவில்விருப்பு மானசக மதனில்வெறுப்பு முறுவ
னெனின், அறிவுதனக்குப் புறம்பாயவ் வகிலமுறிலச்
செயல்புரிக, பிறிவின்மறைசொல் லியதென்னிற் பேத
மதியோர்க் குரைத்ததது, செறியுமறிவு முலகுமொரு
சிவமானோர்க்கு மென்சொலுமே. (௩௮)

ஆசைவெறுப்புக் கொளவென்ற வதனுட்கருத்தைப்
புகலுவன்கேள், பாசவுலகி னேதுவெனப் பகருநினைவி
லுவர்ப்புமதை, நாசஞ்செயுமோர் நெறியதனி னனுக
விருப்பு மாமிதனைப், பேசில்வழக்கா மாதலினுற் பே
சாதுரைத்த படிமுயல்வாய். (௩௯)

ஆசைமுனிவு முண்டாகி னுண்டேயுலக மந்நியமா
ம், பீசவடிவா மவைநீங்கிற் பேதமிலதாந் தன்னுருவே,
மாசதறவெங் கணுமென்று மன்னியெவையு மாயிருக்
க, நேசமுனிவங் கெங்ஙன்வரு நினைவிலிதைநீ யாய்ந்
திடுவாய். (௪௦)

உன்னால்தென் றுனப்படுமே லுளதாமுருவ நாமம
து, தன்னுலன்றே நலந்தீங்கு சார்ந்துவிழைத லொடு
வெகுளி, மன்னுநிற்கு மவைபவமாம் வகுக்குமிவற்றி
ன் காரணந்தான், உன்னுமனமென் றறிந்ததனை யொ
டுக்கிலெல்லா மொழிந்திடமே, (சக)

அறிவார்தன்னி லுதித்திருந்தே யழியுமகில மெனவ
றிந்தால், பிறிவாயொன்றின் விருப்புவர்ப்புப் பிறக்கு
ங்கொல்லோ பேதைமையால், அறிவேயகில மெனக்
காணு தவர்களளவில் கலைபயின்றும், சிறியார்மணற்
சோறுண்டுவக்குந் திறம்போற்றிரிவ னொத்தெரிவாய்.

கனவுசுழுத்தி தனிற்றோன்ற காணுநனவி னினைவா
க, அனகவதுபோ லிச்சகமு மறிவார்துரிய மதினினை
வாத், தினமுமொளிநு மதீதமதிற் சிறிதுமொளிரா
தொருதானும், கனசிற்சொருபந் தோன்றுமதே கதி
யாமிதுகட் டொய்யாமே. (சந)

நனவினுடலுங் கனவகமு நனவிலிருத்த லானனவு
ம், கனவுநனவிற் றோன்றுமுறுங் கனவினினைவு மாத்
திரத்தால், கனவதொன்றே தோன்றுமிந்தக் கருத்தே
போலத் துரியமதில், நினைவுமறிவுந் தோன்றலுறு நிக
முமதீதத் தறிவொன்றே. (சச)

கனவினனவு காணுது காணுங்கனவு மாத்திரமே,
நனவிலுபய வவுத்தைகளு நலமாவிளங்கு மதுபோல

க், கனசிற்சொரூப மதிற்றானே களங்கமின்றி விளங்கியுறும், நினைவிலுலகு மொருசிவமு நீங்காதிருந்து நிலவிடுமே. (சரு)

போதமவத்தை மூன்றிடத்தும் புகலும்விருத்தி யிரண்டிடத்தும், பூதவுலகோ ரிடத்துமுறப் பொருந்துஞ் சகஞ்சொப் பனமதனில், சாதலடையு மனஞ்சமுத்தி தனிலேயடங்கு மவித்தையது, வேதமுடிவா மறிவதனில் வீயும்வீயா தறிவெங்கும். (சகூ)

உலகமழிந்தந் தானிருந்தே யொளிருநிலையைச் சமுத்திகொடும், உலகமெல்லாந் தானேயா யொளிருநிலையைக் கனவுகொடும், நிலவுமுகத் ததுபவமா நெறியுற்றுணர்வோர்க் கெவ்விடத்தும், செல்லிலறிவு நினைவு மொரு சின்மாத்திரலீ லையதாமே. (சஎ)

தானேமூன்று காலத்தஞ் சத்தாவிருத்த லானுமுள்ள, தானேகருவித் துணையாதந் தழுவாதறித லானுமுணர், தானேயென்றும் விடப்படாத் தன்மையானுந் தனிமறைதேர், தானேசச்சி தாநந்த சாக்ஷியான சிவருபம். (சஅ)

தன்னிற்றோன்றுஞ் சகமொருகாற் றரியாதழித லானஃது, தன்னிற்றோன்றி விளங்கியிடாத் தகைமையானன் னதுசெவ்வே, உன்னினரிய தாயினும்விட் டொழிக்கப்படுத லானசத்தா, மன்னிச்சடமாய்த் துக்கமதாய் வார்த்தைமட்டாய் வழங்கிடுமே. (சக)

இருத்தலான தானென்றே யிலங்குமதுவே யின்பம
தாம், இருத்தலான தன்மையிலா விர்தவுலக மிலங்கு
வதில், இருத்தலொளிர்த லிலாவதனுக் கெங்நனுதிக்கு
ஞ் சுகநம்மால், இருத்தலாதி யுடையதுபோ லிருக்குஞ்
சுகமென் னுணர்ந்திடுவாய். (ரு0)

ஒன்றையுணர்வு வேறில்லை யுளதேலதுவு மிதனாலே,
நன்றாவறியப் படுபொருளா நணுகிச்சடமா யழிந்திடு
மால், அன்றமெனுநின் னினைவினைவிட் டறிவாயமர்ந்
தா லப்பொழுதே, ஒன்றஞ்சுகமு நீயேயா யொளிர்
வாய்சுருதி யுண்மையிதே. (ரு௧)

எல்லாந்தனது நினைவாயே யிலங்குமதுந் தனைவி
டவே, நல்லாதொளிநு மெனவுணர்ந்தோ ராசித்துல
கை நினைத்திடவும், சொல்லால்வேறென் னுரைத்திட
வுந் துவக்கான்மெய்பென் றியற்றிடவும், கல்லாதவர்
போன் முயலுதலுங் கருமமாமோ கருதுவையே. (ரு௨)

சென்றகனவும் வருங்கனவுஞ் செகத்திலெவர்க ளெ
ங்கேனும், நின்றநிகழ்வ தாக்காணு நெறிதானுளதே
னீமெய்யாச், சென்றநாளின் வருநாளின் செகத்தைநி
னைக்க லாகுநிகழ், கின்றதெனிலோ கனவெனநின் கி
ளருஞ்சொருபத் தாரோபம். (ரு௩)

கனவிலனந்த விதமுறினுங் கழன்றுநனவை யுறில
ந்தக், கனவின்பொருள்பொய் யாய்நினைவிற் காணுடி

துபோலிந்நனவும், தனதுசுயமார் துரியமுறிற் சங்க
ற்பத்தே கனவதென, அனகவொளிநு மதனனம் மறி
விற்கானி யாதுரையாய், (௫௪)

கனவிலநேக ரிடத்தொருவன் கனமாஞான வஞ்ஞா
னப், பினமுற்றநேக விதமாகப் பிறப்பெனினு மதில
வனுக், குணநற்சுபாவ மொன்றிலேபோ லுணர்வாந்தன
து நினைவுருவாய்க், கனியிவ்வுலகம் பலவிதமாக் காட்
டுமெனினுந் தனக்கிலேயே, (௫௫)

நன்றுங்கனவைக் காண்பதற்கு நலமில்கனவை
யொழிப்பதற்கும், குன்றமுயற்சி நனவிடத்தே குறித்
துச்செய்வா ரிலாததுபோல், ஒன்றந்தனது நினைவத
ன லுலகாமெனத்தே ருளத்தினருக், கன்றமெனவோ
ர் பொருளுமிலை யனைத்தும்கிரோத மாய்விடுமே, ()

கடங்கள்விவகா ரித்தலினுந் கடவிண்டானு மசைவ
துபோல், கடங்களிடத்திற் காண்பரவை காணாததை
க் காணிலதின, றிடங்கொளுலகத் திதுபோல வியந்
குநாம வருவுகளால், இடங்கொளுண்மை யறிவின்பத்
திசைக்கும்விகார மிலதாமே, (௫௭)

கதிராலொளியு மதனொழிவாந் கங்குலதுவுந் ககன
மதில், சதுராயுறுவவெனவறிந்தாந் சாற்றுமதற்கொன்
றுரித்தாமோ, அதுபோற்சகல கேவலங்க ளறிவினிடத்

த வென்னுமறி, வதுவவ்விரண்டி னியல்பன்றென் ற
றியக்ககன நின்வடிவே. (டுஅ)

அலையும்நிலத் துதித்தொடுங்கா தமர்சித்திரத்தின் றீ
பமென, உலையும்பொய்ம்மாயையினுலே யுதித்தலொடு
ங்க லொருகாலும், ஈலையின்முடிவா நின்னிடத்திற் கா
ணினிலையா தலினுலே, நிலவுமிதைநீ யாரியனா னிமல
விசாரஞ் செய்தறிவாய். (டுக)

இந்தவருண னுதயமதா யெழினுமத்த மனமாகி, அ
ந்தமுறவே யொழிந்திடினு மலர்தல்குவித லுளவாகா,
சந்தமுறுமா டககஞ்சந் தனக்கிங்கதுபோ லொளியாரு
ம், சிந்தையுறினு மறினுமிலைச் சித்தாநினக்கோர் சீர்த்
தாழ்வே. (சு0)

விண்ணிற்றேன்றும் பலவடிவாம் விகற்பமதனி லி
ருந்தேயவ், விண்ணையாது செயுமதுபோல் விருத்திய
நேக வருப்பெயராக், கண்ணிற்றேன்று மாயினுமக் க
ரியையிவைதா மென்செயலாம், கண்ணிலபேத மாய்
நிகழுங் களங்கமகன்ற கருத்தினர்க்கே. (சுக)

சின்மாத்திரமாம் பெருவெளியிற் சிந்தையாகுங் க
ரியமுகில், சொன்மாத்திரமா முலகமெனுந் தொலைவி
ன்மழையைப் பெய்திடினும், எண்மாத்திரமு நிலைகல
ங்கா தியல்பாயென்று நின்னின்முனை, முண்மாத்திர
மு மெய்யன்று முற்றும்விநோத மெனக்காண்பாய். (.)

பரவையிடத்தோ ரநிலமதிற் பகருமலையும் புற்றரு
கில், புரியிலிருளா லுரகமதும் புகலுங்கான றனிற்கள
ற்றால், உரியசலமு முதிப்பனபோ லுலகாதிகளு நினைவ
தனால், புரணவறிவிற் றேன்றிடினும் புனாதீர்தனில்வே
மலவவையே. (சு௩)

நானாவிதமாஞ் சகமுமதை நாடுமுயிரு மதற்கொளி
யை, ஞானாகரனா யிருந்தளிக்கு நாதன்றானு நின்மல
மாய்த், தானாயொளிநு மறிவிடத்தே சாற்றுகினைவு மா
த்திரமாம், ஆனாவகண்ட வந்நினைவு மதனிலரிய மாகா
தே. (சு௪)

கண்டவறிவல் லாதுலகங் காணின்வேறென் றுரை
த்திடலாம், விண்டவறிவைச் செறியுலகம் விசும்பி லநி
யப் பொருள்போலும், ஒண்டா தையெனி னவ்விசும்
பி னுருவையூகித் துணரின்ஃ, துண்டோவதினோர் பே
தமதா யுலகுமதுபோற் பேதமன்றே. (சு௫)

எந்தப்பொருளுந் தோன்றுதன்மு னிலகுங்ககன மி
தையறியா, தந்தப்பொருளைக் காண்பரதை யடுக்காதி
தையே யுறநோக்கின், விந்தைப்பொருளாஞ் சகநீங்கி
விண்ணேவிளங்கு மதுபோலப், பந்தவுருவ நாமமும்
போய்ப் பரமேவிளங்கு மறிவையுறின். (சு௬)

தோன்றுகினைவைத் தானேயாய்த் துரியவறிவா லெ
ய்பொழுதும், ஊன்றிநோக்கி னிலதாரு முளதேலஃதி

ன் றன்மையதாத், தோன்றுமுலகை யறிபவனுய்த்தொ
டர்பற்றிருக்கி னப்பொழுதே, சான்றதாகுந் தன்னிட
த்திற் சகமுஞ்சொல்லாய் முடிந்திடுமே. (௬௭)

சிறுவர்குழுமி லீலைமணஞ் செய்துகொளினும் பொ
ய்யிதென, அறியும்பருவத் தறிந்துண்மை யாகும்வது
வைக் கிசைதலெனச், செறியுந்தமது நினைவிடத்திற்
செகமெய்யாகத் தோன்றினும்பின், அறிவையறியிற்
சகமித்தை யாமென்றறிவு தனிற்சேர்வார். (௬௮)

செறியும்படமும் வன்னமுமார் சித்திரங்க ளெனும
வையும், பொறியுற்றுணரி னொருபடமாப் புந்தியதனி
ற் றோன்றுதல்போல், அறிவுநினைவு மகிலமுமோ ரம
லசொருப மேயென்ன, அறிவுற்றமல சமாதியினி லறி
யினொன்று யமர்ந்திடுமே. (௬௯)

நமதுசத்தியதனாலே நாமருபமாமுலகில், நமதுசொ
ருப விலக்கணத்தை நாடினாமே தோன்றியது, நமது
பாலாரோபிதமா நழுவுமிலையேற் றன்மயத்தால், நம
துசொருப மாய்நிகழு நாமேயனைத்து மாதலினால். ()

உலகிற்கன்ன லினைக்கல்லா வுணர்வார்க்கின்ப மு
ண்டாமோ, இலகுகண்டா யறிபவர்க்கே யின்புண்டது
போ லின்மையதாம், உலகையுருநா மங்களென வுண
ர்வோர்க்கின்ப முற்றிடுமோ, நிலவுமுண்மை யின்பெ
ன்றே நிலைகொள்வோர்க்கே யின்புறுமால். (௭௧)

பொன்னையின்ன தெனவறிந்தாற் பூண்போயொழி
யும் பொன்னுகிப், பொன்னையின்ன தெனவறியான்
புத்திக்கொளிரும் பூண்களெனத், தன்னையின்ன நெ
னவறிந்தாற் சகம்போயொழியுந் தானாகித், தன்னையி
ன்ன நெனவறியான் நனக்கேவிரிந்த சகமாமே. (௭௨)

பொன்னிற்றேன்றும் பணிகளெலாம் பொய்யேயெ
னினு மப்பொய்யும், சொன்னமதனின் வேறுகத்
தோன்றாததுபோ லிவ்வுலகம், நின்னிற்றேன்று மாயி
னும் நிலையிலுலக நினக்கயலோ, தன்னில்விவகா ரந்
தனிலச் சகமோர்லீலை யெனத்தோன்றும். (௭௩)

உலகம்வேறென் றுன்னுவதே யுற்றபந்த மாதலினால்
உலகநீயென் றுணர்ந்திடுவா யுண்மைவீடு மஃதேயாம்
நிலைமையாகு நின்னுருவே நிலவுசகமா வுறுதலினால்
உலகுநீயாயுறுமிந்த வுண்மைமறையு மறையுமோ. ()

ஈசன்முதலா வெறும்பீறா வெல்லாருள்ளு மிருந்த
றிதல், பாசமறுநின் னறிவுருவே பார்க்கினதனின் வே
றில்லை, நேசமொடுநின் னினைவாகி நிகழ்சொப்பனத்
தே கண்டறிவாய், நாசமாகுமுடல்விடுத்தே நானென்
பதத்தின் பொருளறிவோய். (௭௫)

நினதுமாயாசத்தியினு னீயேயுலகாத் தோன்றிடு
வை, நினதுஞானசத்தியினு னீயேசிவமாத் தோன்றிடு
வை, கனவிச்சத்தி களும்வேறுக் கருதப்படாநின் பூர

ணத்தே, அனகவிதுநின் சந்நிதியி னமைந்தகூத்தென்
றறிந்தமைவாய். (எசு)

ஆசையெனும்பே யணுகாம லரியநிராசை யெனநீற்
றைப், பேசுமுக மெனுஞ்சொற்குப் பிழையில்பொரு
ளாம் பிரமமெனும், நாசமணுகா மந்திரத்தை நன்றாத்
தியானித் தெறியினதன், மோசமொழிந்தக் கணப்பொ
ழுதே முத்தியின்பம் வினைந்திடுமால். (எஎ)

ஏதமில்லா விரத்தியெனு மெழிலாபரணம் பூண்
டொளிரும், பேதமகற்று மருண்ணானப் பெரியவுடை
யை யணிந்தமைந்த, கோதின்மனமாவ் கல்யாணக்
கோமாட் டியைச்சேர்ந் தவற்குவெய்ய, சாதலுடனே
பிறப்பறுந் றனிலீட்டின்பஞ் சார்ந்திடுமால். (எஅ)

சித்தத்தசைவை யறுத்திடுமோர் சின்மாத்நிரமாந்தி
யானத்தால், நித்தமுலையா முயற்சியொடு நீடாதரவா
ய்ப்பயின்றுவரின், கத்தத்துவம்போ யுபசார்தக்கதியி
லினைப்பாறுதலடைந்தே, பத்துத்திசையுங் கடந்தொ
ளிரும் பரமாநந்தவடிவாவாய். (எக)

மனத்தினசைவே துன்பமசை வின்மையின்ப மாத
லினால், சனிக்குமசைவைத் தியானத்தாற் றகையினு
பசாந் தமதாமல், வனத்தவிருப்பே தவமுடிவும் வா
னோர்க்கரிய பேரமுதம், கனத்தமுத்திப் பதமுமென
க் கழறுமுயர்வே தாந்தமெலாம். (அ௦)

மனமாமெழிற்பூங் கொடிக்கூறு வளைக்குமசுத்த வா
தனையாம், தனிமுட்புதரை யுலகுவந்து சாற்றுஞ்சுத்த
வாதனையாம், நனிகூர்வாளாற் சேதிக்கி னுசமாமப் பூ
ங்கொடியும், கனசிற்சுகநீ ரான்வளர்ந்து கவினுற்றலர்
ந்து பயன்றருமால். (அக)

அரிதாங்குணத்தை யுளனாத லமையுமசுத்த வாதனை
யைப், பெரிதாஞ்சுத்த வாதனையாற் பேர்த்துநாச மு
றச்செய்தல், ஒருநாமகண்ட சிவமேயா முலகிலென்
ற லிம்மூன்றும், சரியாயென்று நிரந்தரமாய்ச் சாதித்
திடினீ சுகம்பெறுவாய். (அஉ)

எந்தநினைவும் வருமுன்ன ரியல்பாயிருக்கு நிலைமே
வி, அந்தவிடமா மறிவுருவா யமர்ந்தவ்வறிவு கொண்
டென்றும், பந்தவாத னையினுலே பரவுநினைவு கெடமு
யலின், சிந்தையுடனவ் வாதனையுஞ் சிதைந்தாநந்தக்
கடல்படிவாய். (அங)

தானேசிவமென் றறிந்திடினுர் தனக்கவ் வறிவித்
தசைக்கூடு, தானேநீங்கும் வரையினுமோர் தடையற்
றொளிர வேண்டுமொப்பின், ஞானாகரமாம் விருத்தியு
ட னல்வாதனையைக் கொண்டென்றும், காளுடசலத்
தெங்கேனுங் களிப்போடுனது நாள்கழிப்பாய். (அச)

என்றுமொருவ னாயிருந்தே யிசைத்தமொழிக ளின்
பொருளை, ஒன்றுபடுகிந் தையனாகி யூகித்துணர்ந்தே

யநுபவமாய்ப், பொன்றுமுடலை மறந்தினிய புரணச
மாதி யடைவையெனின், அன்றுநினது வெம்பவம்போ
மன்றிவசனத் தகலாதே. (அரு)

எங்கெங்கோடித் தேடினுமுன் னிதயாலயத்தி லிரு
ந்தொளிரும், பங்கிலபரிச் சின்னசுக பரமேயலது வே
றுளதோ, அங்கிங்குண்டென் றுன்னலொழித் ததுதா
னாமென் றமைவுபெறின், எங்குஞ்சிவமாய்த் தோன்றி
டுமோ ரிணையிலருளா ரியனாலே. (அசு)

நீரிகரத்தா லோவியங்க ணேராவெழுத லாயினும்
பின், நீரதாயே தோன்றுதல்போ னினைவற்றுலக விவ
காரம், சாரமுடையோர் செய்துநினுந் தானாய்த்தோ
ன்று மச்செயலும், வீரமுடையோய் தோன்றுவது வி
நோதத்தலது மெய்யினன்றே. (அஎ)

சொல்லவேண்டு வனவெல்லாஞ் சொன்னோநினது
மாதவத்தால், அல்லனீங்கி யொருநினைவோ டசைவ
ற்றின்ப வறிவுருவாய்ச், செல்லுகின்ற காலமதிற் சே
ர்போகம்பொய் யெனக்கொண்டு, புல்லுமிறப்போ டெ
திர்காலம் புந்திசெயாதாட் டயருதியால். (அஅ)

சீதமதிபோ லுளங்குளிர்ந்து சிவமேயாவு மெனத்
தெளிந்தோர், பேதசமயக்கடன்மூழ்கிப் பெரிதும்விரு
ப்பு வெறுப்பெய்திப், பூதமயமாமுடருமாய்ப் பொரு

ந்துவாரோ பொச்சாந்தும், ஏதமறுநின் னறிவாலே யி
தனையூகித் துரைசெய்வாய். (அக)

இந்தவுலகோர் சொன்மயக்குக் கிறைப்போதேனுஞ்
செவிகொடுக்கின், அந்தக்கணமே சகசீவ வரன்மெய்
யென்னு மயக்கமுறும், சிந்தையடைவை யதுபந்தஞ்
சேர்க்குமதனால் யாராயும்விட், மீர்திரீயுன் னுடன்வா
ழ்வா யுரைத்தோமுனக்கா முறுதியிதே. (க௦)

உள்ளத்திருப்பைச் சிறிதேனு முணர்த்தாதிந்த வுலக
மதில், மெள்ளப்பிறர்வந் தாலுமுடல் வினையாற்சொல்
லா லவ்வவர்போல், பிள்ளைத்தனங்காண் பித்தவர்க்குப்
பிரியனாகி நினக்கெவரும், உள்ளத்தனையுநடுங்காத விய
ல்போடிருக்கும் படிநடவாய். (க௧)

இந்தவுலகிற் பவந்துன்பென் றெண்ணியொழுகு ம
வற்கரனே, பந்தமகன்ற குருவுருவாய்ப் பரிந்துவந்து
ன் மெய்யுருவம், சிந்துமுலகா தியின்மூலச் சித்தமுதித்
துற் றொடுங்கிடற்காம், எந்தவகண்ட சிதம்பரமோ வி
ணையிலதுவாமென்றருளும். (க௨)

மதியாலுயர்ந்த மாணவக மணியேயாஞ்சொ லுப
தேசம், அதியூகத்தா லுட்கொண்டே யதுபோகத்தை
யடைந்ததனைச், சதுராயுரைக்க வேண்டுமெனத் தவ
மேவடிவா மகனெழுந்து, விதியாற்பணிந்து பன்மு
றைபின் மிகவும்வழுத்தி யுரைசெய்வான். (க௩)

உடலமுதலா மாயைவரை யுணர்வாலரியமாய்நீக்கி
ப், படலிலந்தவரானாய்ப் பகுப்பினுனையதுவாகி, நட
லையுலகமுயிரீசனென்னுமனைத்துநானேயாம், விடலில
கண்டசொருபமதாய் விளங்காநின்றே னினதருளால்.

நீயும்யானு மொருபொருளாய் நின்றநிலையீ தெனக்
காட்டி, ஆயுமறிவா லந்ரியமா யடுக்குநிலைவை யபே
தமதாய்த், தோயும்படியுன் னருட்கடைக்கண் டிலங்க
விந்த வுடலளவாய்த், தேயுமெனது வடிவகண்ட சிவ
மாயுணர்ந்தேன் குறையென்னே. (கரு)

கடமாதிசுளும் பணியாதி களுமண்கனகத் தினில்
வேறாத், திடமாக்காணி நிலையவைபோற் செகசீவேச
ராரினைவும், இடமாமெனக்கோ ரந்ரியமா யிலங்கா
தெனவே யநுபவத்தின், தடமாக்கண்டேன் கண்டிட
த்தே சகசாநந்த மாய்ப்பொலிந்தேன். (கசு)

அந்தோவந்தோ விதைநெடுநா ளறியாதுலகில் வறி
துழன்ற; முந்தோர்தவமுஞ் செய்தறியா முழுமுடனை
யுந் தடுத்தாட்கொண், டெந்தாய் பெறுக வென்றருள
யானுமாங்கே பெற்றவொரு, சந்தோடத்தை யென்
சொல்கேன் சகசாநந்த சற்குருவே. (கசு)

என்னுலறியா வொன்றுகாத்தா யானுமுணர்தற் க
ரியதுகண், நின்னாரருளா லறிவித்தா யுகாயோர்கண்
த்து ணிலைநின்றே, தன்னுமனத்திற் கதிதமதாஞ் சொ

ரூபாநந்தக் கடல்படிந்தேன், என்னுயகமே நினக்கெ
ளியே நியற்றுகைம்மா மென்றுளதோ. (க௮)

பந்தமோகூட மெனுமவற்றின் பகுப்புச்சிற்றம் பல
மாமென், அந்தவுருவி லிலவாகி யனைத்துநானு யெப்
பொழுதும், இந்தவுலகில் வேண்டியவா நினைதாவினை
யா டிடவளித்த, முந்துநினது கருணைதனக் குளதோ
மொழிகைம் மாறென்றும். (க௯)

இந்தவுலக சராசரங்கள் யாவுந்தோன்றி யிருந்தொ
டுங்கற், கெந்தவறிவாம் விண்ணிடமோ யானேயதுவா
யெப்பொழுதும், சிந்தையிறந்து விநோதமதாய்த் திரி
யும்படி நீ யருள்செய்த, விந்தைசொலயான் விரும்பின
து வினைக்குமெளன மளவிறந்தே. (க௦௦)

திரிமூர்த்திகளு மறிவரிய சின்மாத்திரமாம் பெரு
வெளியை, ஒருநாயடிபேன் றனக்கெளிதா வுணர்த்த
வெழுந்த வொண்சுடரோ, பெருமாதவமு மன்புமிலாப்
பித்தனெனினும் பெருமானின், திருநாண்மலர்த்தாட்
டுணைப்புணையைச் சேர்ந்துசனனக் கடல்கடந்தேன். ()

நின்னாரருளா லுறுபதத்தை நீயேயருளப் பெற்றன
னால், மன்னாவினியோர் பதம்வேண்டா வாழ்விற்களித்
தே விளையாடும், என்னுற்பயனோ ரணுவிலைநிற் கெனி
னுமுடல முளவளவும், முன்னுனின் றுன் பணிசெயவே
முன்னின்றருட்கண் பார்த்தருளே. (க௦௨)

இனியான்செய்வ தடைவதொன்று மில்லையெனினு
நின்றிருமுன், நனிபேரன்போ டினைப்பணிந்தன் னாம
நாவினவின்றிந்தத், துனியாருடலம் விழுமளவுந் தொ
ண்டிபுரிந்தென் மனங்களிக்க, முனைவாவேண்டிமென
ச்சீடன் முதல்வனருள வாழ்ந்தனனே. (க௦௩)

வேதாகமங்க ளுரையானும் விரிஞ்சன் முதலோரு
ணர்வானும், ஏதாயினுஞ்சற் றுரைத்துணர்தற் றியலா
வேம சபையிறையும், பேதாபேத மயக்கறுத்தென் பி
ணிப்பையகற்ற வருமருளும், சாதாரணமா முயிருல
குஞ் சதாகாலத்தும் வாழியவே. (க௦௪)

ஆத்துமா நுபவசாரம்

மு ன் றி ன் று.

பாயிரமுட்படத் திருவிருத்தம்-௧௧௦.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள்வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

உ - வது

ஞானசோடசசூசகம்.

தாழ்சை.

ஞானசரியை சரியாதி

நவினீட்காந்தத் தறங்குருவாம்

நாதன்புறத்தொண் டவன்வடிவி

னலஞ்சேர்பணிக ளருச்சனையாம்

ஆனகுருமெய் பலதேவா

யருஞ்சொன் மறையாய்க் கருத்தருளாய்

அவனேசிவமா மிவைநான்கு

மந்தக்கிரியை சரியாதி

நனந்தவிரந் நிலையாகத்

திசைநான்குநாக்கி லுபநிடச்சொல்

எண்ணறெளித லுபவித்த

வியம்புமதனு ளதன்பகுதி

வானமனைய பிரமவித்தவ்

வரனவ்வரியா னவ்வரிட்டன்

வலிதாமொன்றிற் பதினாறு

வகுத்தார்முதுநூல் வல்லோரோ.

உ - வது. ஞானசோடசசூசகம்

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - ககக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞான தீபிகை.

ந - வது

பதார்த்தத் திரயவிலக்கணம்.

எண் சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மலர்புறையுநயனமுளஞ்சீவனெனுமுன்றும்

மருளிலவா யசைவறநின்றிடுமாயினந்த

நலமமருநிலைதானேபதிநிலையர்மவைதாம்

நசையொடுசுற்றசையிலதுபசுநிலையர்மவிடயத்

தலகறவுற்றிடினதுவேபாசநிலையாகும்

ஆதலினாலாரியனாலிந்நிலைதேரறிஞர்

சலமுறவேயெப்பொழுதுமுதனிலைவிட்டயர்வாய்ச்

சற்றேனுமிடைகடையா நிலைகளில்வந்தழியார். (க)

மண்முதலாந்தத்துவங்களின்மயமாகுதலே

மாற்றரியபாசநிலையாமவற்றின்வேறாய்

எண்ணுமறிவாய்நின்றல்பசுநிலையாமந்த

இயல்புணர்த்துமருளுடையான்றனையின்பவடிவா

நண்ணுமொருபொருளெனவேநன்குணர்ந்தம்மயமாய்

நணுகுவதேபதிநிலையாமெனவுணர்மாதவர்கள்

அண்ணிலைகதியெனவோர்ந்ததனைமற்றதுறங்கார்
அறிவீனர்மற்றவற்றினவர்போலவுறங்கார். (௨)

ஞாதுருஞானஞ்ஞேயமென்றுசெய்ப்பேதம்
நவிலும்வழக்கறுநிலையேபரநிலையாமந்த
ஞாதுருவாதிகடோன்றுநிலைசீவனிலையாம்
நணுகுமவற்றென்றதல்சகநிலையாமெனவே
ஆதரவோடறிவுறுமெய்யடியொருபொழுதும்
அரியபராந்தநிலைவிட்டுலகத்தலையும்
பாதகர்போலாசிரியன்மொழிகடந்தேமற்றைப்
பாழ்நரகில்வீழ்ந்தழியார்பந்தமெனக்கண்டே. (௩)

அறிபொருளீதறிபடுமோர்பொருளீதென்றுணரா
அவநிலையேசகநிலையாமவைகளிரண்டினையும்
குறியினவ்வவ்விலக்கணங்களாலறிந்துவேராக்
கொளுநிலையேயுயிர்நிலையாங்கூறியவப்பொருள்கள்
செறியுமொருபரசிவமாம்பொருளெனநன்குணர்தல்
சிவநிலையாமென்றறிவோர்சிவநிலைவிட்டேனை
உறுநிலைகடமைப்பொருளாமதித்தவற்றினுழலார்
உழல்பவர்மற்றையொன்றியுற்றுணர்வாய்மன்னே.

உருவமொடுநாமமயமாமுலகந்தோன்று
உண்மையறிவாரந்தவத்துவிதநிலையைத்
தெரிவதறத்தெரியினதுசொருபநிலையென்றும்
செகமதெனத்தெரியினதுசீவனிலையென்றும்

கரிசுறவவ்வுலகிடவேறறவமுந்தினதுவே
 கழறுசுகநிலையென்றுங்களங்கமறவுணர்ந்தோர்
 பெரியசொருபாநந்தநிலையினைவிட்டகலார்
 பேசியமற்றிரண்டினையும்பெத்தமெனத்தவிர்ப்பார்.
 சகமுயிர்தற்பரமெனுமுப்பொருளொருதன்மயமாய்ச்
 சார்ந்திடுமத்துவிதநிலைபிரமநிலையாகும்
 விகலமுறுமவைவெவ்வேறாயமைதனூப்பண்
 விளங்கிடுகிதாபாசனிலையாமம்முன்றும்
 மிகவொருமித்தேயறியப்படுபொருளாத் தோன்றல்
 வியனுலகநிலையாமென்றுணர்பவார்சற்றேனும்
 தகவறவேமுதனிலைவிட்டிருநிலைகள்சாரார்
 சார்வொனிற்சார்வொருதத்துவமுத்தியையே. (௬)
 நனவுகனவொடுசமுத்தியவத்தைகண்முன்றனையும்
 நணுகலற்பூரணசின்மாத் திரமாய்நின்றல்
 இனமறுநற்சிவநிலையாமவத்தைகளிற்றேன்றும்
 இன்பொடுதுன்பங்களைநன்கறுபவியாய்நின்றல்
 தனைநிகராஞ்சிவநிலையாமவத்தைமயமாய்ச்
 சார்தலதுசுகநிலையாமெனவுணருந்தக்கார்
 வினையகலுந்துரியமெனும்பதமதனைவிடுத்தே
 வேறுபதங்களையணுகவீணரினேமுயலார். (௭)
 சத்தொடுகித்தாநந்தபூரணமாஞ்சிவமே
 தானெனநன்கறிதலொருதனிப்பிரமநிலையாம்

சித்ததூரந்தன்மைக்குச்சிறிதுண்டென்றுணர்தல்
 சீவனிலையாமொன்றுந்தெரியாமன்முற்றும்
 மித்தைவடிவாமுடனாமென்றுணர்தலறிஞர்
 வியக்குமொருசகநிலையாமெனக்குருவாலையக்
 கொத்தறவேயுணருமவர்பரநிலைவிட்டுலகர்
 கூடுமயனிலைகளையுட்கொள்ளுவரோமறந்தும். (அ)

அறிவாகுந்தனில்வேறற்றமர்சுகமானிலையே
 அரியசிவாந்தநிலையாகுருமதுருவம்
 செறிவாகாவறிவெனவேதெரிகின்றநிலையே
 சீவனிலையாமறிவிதேகமுதலாகும்
 குறிதானென்றுணர்நிலையேசகநிலையாமெனவே
 குருபரனாற்றெளிதருநற்பண்ணியர்கணல்ல
 நெறியாகுஞ்சகநிலைவிட்டேகுவரோமற்றை
 நிலைகளிலன்னவைதுன்பநிலையாமாதலினே. (ஆ)

வையமதிலேயுள்ளபொருள்களெனதென்னும்
 வாஞ்சையதுமாயநிலைமருவுமனைத்தினையும்
 ஐயமறவுடையவனானுமகந்தைதானே
 ஆணவத்தினிலையிவைதாமற்றநிலைஞானம்
 துய்யசிவஞானத்தாற்சோதிமயமான
 சுகசொருபக்கடல்படிதன்முத்திநிலைமற்றை

நையுமிருநிலைகள் பெத்தநிலையெனவே கூறி

நாயடியேற்கருளுமொருநாதனருள்வாழி. (௧௦)

௩ - வது. பதார்த்தத்திரயவிலக்கணம்

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - ௧௨௧.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க

தத் துவஞான தீபிகை.

ச - வது.

இதோபதேசம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உலகமுயிர்கள் பரமாயு மொன்றுந்தொடர்பின் நியு
மென்றும், குலவுபெருமா னெவ்வருளாற் குறைகளக
ற்றிக் கதியளிக்க, நிலவுகுரவ னாயெனையு நேடியாளவி
யைந்தருளும், இலகவ்வருளே யெனதகரின் நிதோப
தேச முரைத்திடுமால். (க)

உடலமவத்தை யபிமானி யொவ்வொன்றொருமூன்
ருமவைதாம், இடமதாகு நினக்கென்று மியல்பாவே
ரு யிருத்தலினல், சடமதாகு மவற்றினுக்குச் சான்ற
மறிவுன் னுருவெனவே, திடமதாயாந் தெரித்துநீ தெ
ரிந்ததெரிவிற் நியக்கென்னே. (உ)

கண்டபொருளாஞ் சகலமுநேர் காணாவிருளாங் கே
வலமும், விண்டுபோகு நடுநிலையே விசுத்தநிலையென்
றந்நிலையில், பண்டையறிவா யுனையிருத்திப் பரமாரந்

தம் பெறும்வணம்பாம், விண்டுநீயந் நிலைதவிர்ந்து வீ
ணையுழலும் விதியென்னோ. (௩)

பொருளுமிருளு மறியுமுனைப் பொன்றுமவைக ள
றியாவித், தெருள்சேர்போத மாமுன்னைத் தெளியவே
ண்டி னென்றனையும், மருளுற்றறியா தறிவாயே மன்
னவேண்டு நீயெனயாம், அருளுற்றறைந்துங் கண்பி
சைந்தே யயருமிந்த வயர்வென்னோ. (௪)

சுருதிமுடிவுஞ் சுரர்களுமச் சுரோசனயன்மா லுருத்
திரரும், சுருதிமுறையிட்டலறியின்னுங் காண்டற்கரி
ய பரசிவமே, மருவுமுடலாதிகணிக்கி மன்னுமவித்
தை யிருள்போக்கித், தெரியுமறிவா நீயெனயாந் தெ
ரித்தபின்னுந் திகைப்பென்னோ. (௫)

என்றுமெந்த விடங்களினு மிருக்குமெந்தப் பொரு
ள்களையும், துன்றியறியு மறிவேநீ துலங்குநின்னை யொ
ருபொழுதும், ஒன்றுமறியா தாதலினு லொப்பில்சிவ
நீ யாமெனயாம், நன்றுபுகன்று மந்நிலைநீ நண்ணுதுயி
ர்போ னணலென்னோ. (௬)

எந்தநிலைகள் யார்சொலினு மெல்லாநீயே யறிவை
யவை, தொந்தமறநின் னுனையறியா துலங்குமுன்னை
யறிந்திடுமேல், உந்துன்னறிவை விடுத்தவற்றை யுற
லாமன்று முணர்பவனீ, எந்தம்மகனே யென்றுனக்கி
யா மியம்பவறிந்து மிடரென்னோ. (௭)

வேதமொழிபோன் மேதினிதான் விளங்கவந்த குருநாதன், போதவடிவே நீயென்னப் பொருந்தவுரைத்தும் போதமுரூப், பேதநிலைகள் பலபிதற்றும் பித்தர் மொழியாற் பிரமையடைந், தேதமுறுதனன்றன்றென் றுறநீயுணர்ந்து மிடொன்னோ. (அ)

மாலுமயனு மறிவரிய மாதேவன்ருன் மானிடனே, ஷோலவுருவாய் வந்தருளிப் பொருளுமுடலு முயிரு முன்றன், எலும்பொருள்க ளலவெனக்கொண் டியா னேநீயென் றொருமொழியால், சாலுமுண்மைப் பொருளளித்து மினுந்தாழ்வொழிக்காத் தாமென்னோ. (க)

எங்குமிருந்தே யிலங்கியிடு மின்பவடிவா மொருசி வமே, தங்கிராமா யிருக்குமது சாருமுடலா திசணீக் கிப், பொங்குமறிவே நீயாகிப் பொலியுநிலையை யாந் தெரித்தும், மங்கிமயலுற் றந்ரியமா யினுநீமயங்கும் வழக்கென்னோ. (சௌ)

அறியுமறிவே நீயென்று மறிவையசலா வாரந்தச், செறிவாஞ்சிவமே நானென்றுஞ் செப்புநீநா னென் றென்றும், குறியற்றிருந்த வொருகுறியிற் குறிப்பாற் கூட்டி வைத்துமின்னும், பொறியில்பூதர் போல்வாளா பொழுதுபோக்குன் புலமென்னோ. (கக)

பொன்னைவிடுத்தப் பூடணங்கள் பூணநினைக்கும் புலமிலர்போல், தன்னைவிடுத்துச் சாத்திரங்கள் சாற்

றுநிலைக டமைத்தேழிக், கொன்னேயுழலுன் னியலொ
ழித்துக் கோதிலறிவே நீயென்று, சொன்னோமவ்வா
றறிந்துநீ சும்மாவிராத தொழிலென்னோ. (கஉ)

உருவநாம மாமெவையு முளவாய்த்தோன்றி ரமித்
திடல்போல், தெரிதலியல்பே யானாலுந் தெரியுநமை
விட் டவைவேறாத், தெரியாவதனா னுமவையாத் தெரி
வம்பொற்பூண் போலுமென, உரியமொழியால் யாந்
தெரித்து மொன்றாயுணரா வுணர்வென்னோ. (கங)

ஏகமான வறிவொன்றே யெல்லாமாகி யிருத்தலைநா
ம், பாகமான நினக்குணர்த்திப் பண்டைநிலையிற் பதி
வித்துச், சோகமோடு சுகமளிக்குந் தொடர்பந்தம்வீ
டெனுமனைத்தும், மோகமெனச்செப் பியுமினுநீ மோ
னமடையா முறையென்னோ. (கச)

உடலைவெறுத்து மூண்டுறந்து முறக்கமறந்து முயர்
கலையான், மடமதொழித்து மோரிடத்தின் மருவலொ
ழித்தும் வாஞ்சையெனும், விடமதழித்து மறிவரிய
மெய்யாமறிவே யனைத்துமெனத், திடமதாயார் தெரி
த்துமினுந் தெளிந்துசுகத்திற் செலாயென்னோ. (கரு)

மூலமாக வெவைக்குமுள முன்னலுதித்துந் றெடு
ங்கிடமாம், கோலமான வறிவேநீ குறிக்குமனைத்து ம
றிவெனவே, சீலமான மறைமொழியாந் றெளியநீயா

ந் தெளித்தபின்னும், காலேமாலை யெப்பொழுதுங் கலைக
ள்பிதற்றுங் கருத்தென்னே. (க௬)

மனமும்வாக்கு மருவரிய மறையின்முடிவில் வயங்
கிடுமோர், கனசிற்சொருபா நந்தமதைக் கண்ணுலையா
ங் காட்டிடக்கண்டும், தினமுமசைவற் நிருந்ததைநீ
சேராதுலகம் வேறெனக்கொண், டினுமுற்பவத்தை ய
டைந்திடுவா னிச்சைகொளுநின் னிழிபென்னே. ()

எங்கெங்குனக்குப் பேதமெனு மிழிபாம்புந்தி தோ
ன்றிடுமோ, அங்கங்கென்றுந் துன்பமதே யனுகறிண்
ண மெனவுணர்த்திப், பங்கமில்லாப் பதிரிலையாம் ப
தித்துநினக்கந் நிலையினுநீ, மங்குற்றநிய புந்திகொடே
மயங்குநின து மதியென்னே. (கஅ)

எந்தப்பவத்தினுக்கு மவாவினையில் வித்தென்றுல
குநாக்கும், அந்தச்சொலைநீ கேட்டறிந்து மவாவற்சி
ந்தை யொழிக்காது, பந்தப்பிறவி யொழித்திடவோ
ரார்வங்கொளலும் பான்மைகொல்யாம், இந்தக்கண
நீ யதையொழியென் றியம்பவுணர்ந்தும் விடாயெ
ன்னே. (கக)

இம்மைமறுமை களிலெங்கு மிருக்கும்போக மனைத்
துமொரு, செம்மைமனத்தாற் றெளிந்தநியிற் செப்பு
மைந்தே யவற்றினைநீ, எம்மெய்யானு மறுபவித்தே யி

ருந்தும்பின்னு மவைவேண்டல், அம்மவழகன் றுனக்
கெனயா மறைந்துமகற்று துறல்ழகோ. (௨௦)

ஆசையகன்றே யறிஞரொலா மளவில்பெருமை ய
டைந்தமைநல், நேசமுறவே யறிந்திருந்து நெடிதப்
பெருமை விரும்பியநீ, பாசமுறுமவ் வாசையுறல் பண்
பாங்கொல்லோ நினக்கென்றும், மோசமறுமாரி யா
முரைத்து மோகமடைநின் முயல்வென்னோ. (௨௧)

தவத்தைச்செயலு மநேகவித தாநஞ்செயலுஞ் சா
ற்றரிய, பவத்தையறுக்கும் வாளெனவே பகர்மந்திரங்
கள் செபித்திடலும், அவத்தைக்கதீத மாம்பொருளை
யணுகவகத்தி லெனலுமறச், சிவத்தையறிவின் யார்
தெரித்துந் தேர்ந்தாங்கமையாச் செயலென்னோ. ()

கருமமகன்றே யறிவுருவாய்க் களங்கமகன்ற வறி
ஞருரை, அருமையறிந்து மறிவினைநீ மதியாதந்தக் க
ருமமதே, தருமமெனநன்காசையதிற் சார்ந்துன் வா
ண ளினைக்கழித்தல், பெருமைபன்றென் றுனக்கியா
மும் பேசவுணர்ந்தும் பித்தென்னோ. (௨௩)

எல்லாப்பொருளு மிருப்பதற்கும் யாவுஞ்சுத்த மா
க்குதற்கும், பல்லாயிரமா முருப்பெயரும் படைத்துந்
திதித்து மழிப்பதற்கும், சொல்லார்தலமுந் தீர்த்தமுந்
ற் றுணைமூர்த்தியுமோ ரறிவினிடத், துல்லாசமதா யா
ந்தெரித்து மொருவேறெனநீ யுனலென்னோ. (௨௪)

நம்மாலனைத்து மாமென்றே நானென்னகந்தையி
னைப்பெருக்கி, வெம்மால்கோபங் கொண்டுமுன்று வீ
ணேபிறப்பி ஹறலொழித்துப், பெம்மான்செயலென்
றெலாமுணர்ந்து பேசாதுறயாம் பேசியவா, சும்மா
விருந்தே நீயென்றுஞ் சுகத்தையடையா தலைவதென்
னோ. (௨௫)

என்றுபவத்தில் வந்தனையோ வினையற்றொளிருஞ்
சிவபெருமான், அன்றுமுதலா விருவினைக ளருத்தியுன
க்குப் பக்குவம்வந், தொன்றுகால நோக்கியிருந் துன
தாணவத்தை யொழித்தருளை, நன்றுபுரியந் திறங்கரு
து நாதற்குருகா நலமென்னோ. (௨௬)

கரணமொன்று மிலாவிடத்திற் கருத்தற்றுறங்கு நி
னையெழுப்பிப், புரணவருளைக் கொடுத்தாண்ட போதா
நந்தப் புண்ணியன்றன், சரணசமலங் களைவாழ்த்தித்
தலையான்வணங்கி மனத்துன்னி, மரணபவங்க ளொ
ழிக்கமுய லாதுமயங்குன் மயக்கென்னோ. (௨௭)

எண்ணற்கருநின் குற்றங்க ளியாவும்பொறுத்துன்
றனக்கருளால், நண்ணற்கரிய பரகதியை நல்குங்கரு
ணைக் கடல்வடிவாம், அண்ணல்கழற்கா னினைந்துருகி
யமையாதின்னு முலகருறும், வண்ணமுழல னன்கென
நீ மதித்தேமயங்கு மதியென்னோ. (௨௮)

மாறுவேண்டா துனக்கருளான் வடிவுகொண்டோர்
மொழியதனைச், கூறியிருளை யொழித்தருளைக் கொடுத்

தகருணைக் குருபரனை, நாறுமலர்கொண் டருச்சனையெ
ந் நானுமியற்றி யகமுருகும், காறும்வாய்விட் டலறா
துகளிப்போடுமுனின் கருத்தென்னே. (உக)

தாயுந்தந்தை குருதேவாந் தானேவந்து தனையறிய,
வாயுமனமு மடக்கியொரு மௌனநிலையி லுனைவைத்
து, ஆயவின்ப மருண்ணான நோக்கமளித்த வாரியனை,
ஆயுந்துதிகள் சொலியிறைஞ்சா தமிழுமுன்ற னடை
வென்னே. (ஊ௦)

நனவுகனவு சுழுத்திகளி னண்ணிவிளங்குந் தோற்
றமெலாம், நினைவுமறைவு மாமவற்றை நீக்குஞ்சுத்தத்
திருந்தறியின், கனசிற்சொருப மொன்றையாய்க் கா
ணுமெனயாந் கழறலைநீ, மனனஞ்செய்து தெளிந்த
மைந்தால் வாழ்வாய்சிவமாய் வாழ்வாயே. (ஊக)

ச - வது. இதோபதேசம்

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - கருஉ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க

தத் துவஞானதீபிகை.

ரு - வது

திருவருள் விளக்கம்.

கடவுள்வணக்கம்

எழுதிக்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

திருவளர்யானை மாமுகன்றனையுஞ் செங்கைவேற் சண்முகன்றனையும், அருளொடுபயந்திவ் வகிலமும்வகையே யளித்தருளம்பிகை தன்னை, ஒருதனதிடம்வைத் தடியவர்க்கருளு முயர்ப்பரஞ்சோதியை யெனியேன், மருள்கெடவகத்தி னினைந்துறவாழ்த்தி வணங்குவன் காலமுன்றினுமே.

உலகதன்முதலாஞ் சச்சிதானந்த வொருபரம் பொருளினையகலா, திலகிடுங்கரியார் திருவருட்சத்தி யெனதறிவின்கணேறின்று, சிலபொருளெனக்குத் தெரித்ததிங்கதனைத் திருவருள்விளக்கமென்பெயரால், நலமுறவுரைத்தற் குறுதுணையாகு நவிலுமச்சிவபிரானருளே.

(க)

தோன்றுமெப்பொருளு நிலையுறுதொழியுந் தொலை
யுமப்பொருள்களுக் கென்றும், சான்றதாயொளிரும்
பரசிவப்பொருளே சத்தியமாகுமா தலினுன், கான்ற
சோறதனிற் கண்டரித்தியத்தைக் கைவிடுத்துற்றரித்
தியத்தை, ஊன்றுநெஞ்சுகத்தி னுறுதனன்கெனவே யு
ணர்த்திய தெனக்கருள்விளக்கே. (உ)

உறவெனக்கிளரும் பந்தமதனைத்து முற்றநோய் நெ
ருப்பெனக்கண்டு, துறவுபூண்டரிய ஞானிகடுணைத் தா
ணிழறுயரற வடைந்தவருக், குறவருணின்பாற் பெரு
கிடும்வணநீ யமைந்தவர்க் குறுபணியியற்றிப், புறமக
மன்பா யொழுகனன்கெனவே போதித்ததெனக்கருள்
விளக்கே. (ங)

சிவமெனுமாத்தன் சீவர்கட்கருளாற் செப்பியதூற்
பொரு ளனைத்தும், உவமையற்றொளிநு மறிவுகொண்
டாய்வுற் றுணர்ந்திடுமிடத்தினி லுயிர்கள், பவமறுத்தி
னிய வுயர்ப்பரசிவத்தின் பாலடைந்தொன்றிரண்டாகா,
நவமுறுபதம்பெற் றுய்தரற்கெனவே நவின்றதாலென
க்கருள் விளக்கே. (ச)

என்றுமெவ்விடத்து மெப்பொருள்களினு மிலகுற
விருந்துயிர் கருக்கு, நன்றுறவருளி நவையறுத்தாளு
நாதனே மெய்யருட்டெய்வம், என்றவன்றனையே யெ
ங்குமெத்தேவா வியல்பொடுங் கண்டுறப்பணியின், து

ன்றருட்பதத்தை யடைவையெனவே துலக்கியதெ
னக்கருள் விளக்கே. (௫)

அறிவுடனாசா ரங்களுமுடைய வாரியன்பாலடைந்
தவனால், பிறிவிலாப்பொருளைக் கேட்டநுபவமர்ப் பெ
ற்றிடாதலகினூற் பொருளைச், செறிவுடனறிந்த மாத்
திரத்திறுமார் திருப்பவர்தம்மைவிட் டருளாம், குறியு
டையவரைச் சேர்தனன்கெனவே கொடுத்ததெற் கறி
வருள்விளக்கே. (௬)

எவ்வுயிர்களுமா ணவத்துறுமியல்பா னியற்கையா
வொன்றறி யாவென், நவ்வுயிர்களுக்குச் சுதந்தரத்தி
னை யகற்றியவ்வவர்கடம் வினையால், திவ்வியபரத்தி
னருள்விளக்குதலாற் சிவபிரானொருவனுண் டென்ன
க், கவ்வையற்றவன்ற னருளைநாடெனவே காட்டிய
தெனக்கருள் விளக்கே. (௭)

யானெனதெனலால் விளக்கிடவிளங்கு மியல்பினு
லின்பொடு துன்பம், தானநுபவிக்குந் தகைமையால
வத்தை சார்தலாற்பந்தம்வீ றுறலான், ஞானமார்சீவ
ருளொனவறிந்தே நாடுமன்னவர்க்குள நவையும், ஈன
மாயுளவென் றுன்னுவையெனவே யீந்ததெற்குணர்வ
ருள் விளக்கே. (௮)

விடமதுசடமாயுறினுமன்னதுதான் மெய்யுறப்பொ
ருந்திடி னறிவு, படமயக்குதலோ டாகுலம்வினைக்கும்

பான்மைபோலநாதியாம் பாசம், நடலையாயினுமுன்
 னன்மையெயொழித்து நவையுறும்பவத்தினி லழுத்
 தும், திடமுடனதைநீத் தருளைநாடெனவே திகழ்த்தி
 யதெனக்கருள் விளக்கே. (க)

தத்துவமுப்பத் தாறுநிற்கயலாய்ச் சார்தலினவற்றி
 னை யகற்றிச், சித்துருவாய்நின் றறிதலானீயே சித்தெ
 னநினக்கறி விளக்கும், சத்தியமாகு நம்முடனென்றி
 ச் சார்ந்தநம்வியாபகப் பரையாய், நித்தியாநந்தச் சிவ
 மடையெனவே நிகழ்த்தியதெனக்கருள் விளக்கே. ()

நினைவுருவாசத் தத்துவமனைத்து நிகழ்தலாற்சகல
 மே யென்றும், மனமிலாவிடத்திற் சூனியவிருளாய் வ
 திதலாற்கேவல மென்றும், வினயமோடறிந்தந் நிலைக
 னையகற்றி விளங்கருணிலையுறச் சுத்தம், அனகநீயடை
 யிற் சிவமுறுமெனவே யருளியதெனக்கருள் விளக்கே.

பாசமும்பசவும் பதியுருவறிவாய்ப் பதிந்திடப்பார்
 த்திடிற் பதியே, நேசமுற்றொன்றாய் விளங்குமந்நிலை
 யே நிசபதமளித்திடு மன்றி, நாசமற்றொளிரு மூன்று
 ம்வெவ்வேறு நவையுறப்பார்த்திடிற் பந்தம், வாசமுற்
 றிடுநிற் கென்றுளந்தெளித்து வழங்கியதெனக்கருள்
 விளக்கே. (கஉ)

ஐந்தொழிலாகுங் கூத்தினையியற்று மரனருண்டன
 சே வையினைச், சிந்துவின்னொழிலை யகற்றியெவ்விடத்

துஞ் சிறப்புறக்கண்டினை யில்லாச், சந்தமார்சுகத்தை யடைவதேலீடாச் சாற்றுமாகமங்களின் முடிவை, மந்தமதகற்றி யுளத்தினிற்றந்து வளர்த்ததென்றனையருள் விளக்கே. (கரு)

வெளியினிடத்துந் தூலவைந்தொழிலு மிளிர்ப்பொ றியாதியுள் ளிடத்தில், அளியுடனடத்துஞ் சூக்கவைந் தொழிலு மகம்புறமகன்றல் லறிவின், தெளிதரநடத் து மூலவைந்தொழிலுஞ் சிவபிரான்குத்தெனக் கண் டி, களியடைந்திடுவை யெனமகிழ்பூத்துக் காட்டிய தெனக்கருள் விளக்கே. (கசு)

யாதொருபொருளி னிடத்தினுமுயிர்க ளிடத்தினுஞ் செய்கையோ டறிவு, பேதுறத்தோன்று மவையெலா மறுளின் பிறங்குறந்தெயலென வறிந்து, தீதொடுநன் மை யவற்றினுடாது திருவருணிலையினி லமையின், சா தமோடிறப்பு நினக்கறுமெனவே சாற்றியதெனக்கரு ள் விளக்கே. (கரு)

தன்மைமுன்னிலையிற் படர்க்கையினின்றுஞ் சார்ந்த நின்றனக்கெவை விளக்கும், நன்மைசேரவைக ளெ லாமருள்விளக்கா நணுகிடுமன்றிவே ரென்றால், இன் மையதெனவே யறிவையேலெங்கு மிலகிடுமனைத்துந ல் லருளின், தன்மயமாகு மெனவருளியது தனிமை யேன்றனக்கருள் விளக்கே. (கசு)

அருணிலைபதியா தலையுமேலுள்ள மருளுருவாயமூ ன் றனையும், தெருளொடுஞ்சிவமே யெனவறிந்தன்பா

ய்த் திரிகரணங்களி னாலும், மருளறும்வகையாப் பத்
தியேபுரிந்து மகிழ்வொடஞ்சக் கரந்தனைநீ, திரமொடு
செபிக்கு னலைவறுமெனவே தெளித்ததென்றனக் கரு
ள்விளக்கே. (கௌ)

மாயையாணவங்க ணீங்கிடற்கொன்று மருவுதற்
போதமற் றிடலுக், காயதாமொன்று மருட்சிவப்பேற்
றையடைதலுக்கொன்றுமென் றருளால், தூயவாந்து
ல சூக்ககாரணமாய்ச் சொற்றபஞ்சாக் கரங்களைநீ,
நேயமாச்செபிக்கிற் கதிதருமெனவே நிகழ்த்தியதென
க்கருள் விளக்கே. (கஅ)

ஒருபொருளிடத்தி னன்மைதீமைகளை யுறுவையே
ல்வினழவொடு வெகுளி, மருவிடுமதனான் வினைகள்வந்
தேறு மற்றவற்றூற்பிறப் பிறப்பாம், அருளுருவாக வ
னைத்தையுநோக்கி னகன்றிடுமியாவுநிற் கெனவே,
தெருளுருவாய்நின் நெனதகத்தென்றுந் தெளித்ததெ
ன்றனக்கருள் விளக்கே. (கக)

காணுதலனைத்து மொழிப்பதேசரியை கண்டதற்கா
ண்பதே கிரியை, பூணுதலருளை யோகமெய்யறிவாம்
பூரணசிவத்தினை யுணர்த்தல், மாணெழின்ஞான மாத
லையறிந்து வளம்படவடைவையே னினக்குத், தாணு
வென்றொளிரும் வீடுறுமெனவே சாற்றியதெனக்கருள்
விளக்கே. (உ௦)

சாதனநான்கு முதித்தபின்றனக்குச் சற்குருவினைய
டைந் தவனால், வேதனவடிவாஞ் சுருதியின்முடிவை
விசாரமேசெய்திடல் வேண்டும், ஒதிடுமந்த விசாரமு
மிரண்டா யுறுமதிற்சாத்திர மொன்றும், மேதகுமாவா
க் கியமதொன்றெனவே விளக்கியதெனக்கருள் விள
க்கே. (௨௧)

சாத்திரவிசாரமதனினுண்மையதாந்தற்பரமுண்டெ
னுஞானம், மாத்திரமுதிக்கு மருட்குருபரனால் வாக்கிய
விசாரத்தாளுனம், காத்திரமாதிரி யனைத்தையுமகற்
றிக் காட்டிடுமப்பொரு டானாச், சூத்திரமுகத்து மறி
வையென்றருளாற் றுலக்கியதெனக்கருள் விளக்கே. (1)

ஆகமும்பொறியுங் கரணமுமுயிரு மவித்தையுமதனு
டன் கலந்தே, ஏகமாயொளிருஞ் சீவனுமன்றா லிவற்
றினை யென்றுநின்றறியும், பாகமாருணர்வே நீயெனக்
காட்டிப் பலகலைகளின்முடி விதுவே, ஆகுமென்றுண
ர்த்தி யெனக்கருள்செய்த தருமையாம் பேரருள்விள
க்கே. (௨௩)

கோசமைந்துறுமா கங்கண்மூன்றினுக்குங்கூறு மூ
வவத்தைக டமக்கும், பாசமுற்றபிமா னங்கண்மூன்றா
ரும் பாசியாய்க் கழறுசீவனுக்கும், நாசமற்றனிய மா
யிருந்தறியு நவையுறுமறிவுநின் வடிவாம், நேசமுற்ற
துவா யறிதியென்றன்பா னிகழ்த்திய தெனக்கருள்வி
ளக்கே. (௨௪)

எதிரிடும்பொருள்க ணியதிசெய்திடெங்கா விருளெதி
ரிடுமஃதையுநீ, கதிருறவெறிக்கு மறிவினாற்சுட்டிக் க
ண்டிடாதுணையுன துணர்வால், சதுரொடுதானாக் காண்
பையேலன்று தாக்கியவிருளழிந் திடுமென், நதிசயமு
றுமா நகத்துணர்த்தியதே யடியனேன்றனக்கருள் வி
ளக்கே. (௨௫)

சருவமாந்தேகங் களுக்குமுத்தொழிற்குந் தகைமை
சேர் தேவார்முவருக்கும், அருவமாயங்கங் கிருந்துசா
க்ஷியதா யறிந்திடுமரியபே ரறிவாம், சொருபமேரின
க்குப் பூரணவடிவாய்த் தோன்றிடுந்தடையற விதனை
ப், பருவமுற்றறிவை யெனத்தெளித்தகத்தே பதிந்த
தென்றனக்கருள் விளக்கே. (௨௬)

அறிவதேயெங்கு மாகிரின்றனைத்து மறிதலாலவ்வ
றி வாயே, செறியுநீயந்தப் பிரமமாமென்று செப்புமா
வாக்கியப் பொருளைப், பிறிவறவொன்றென் றறிந்தது
வாகிப் பிறங்கல்வீ டெனவருளாலே, சிறியனையாளத்
திருவுளங்கொண்டே திகழ்த்தியதெனக்கருள் விளக்
கே. (௨௭)

காயமாதிக்களை நீத்தறிவுருவாக் கண்டதே நீயெனும்
பொருளாம், மாயமாருலகிற் கெங்குமாய்நிறைந்து ம
ருவிடுஞ்சாக்கியா மறிவே, தூயதாமதுவென் றுரைத்தி
டும்பொருளார் துரிசிலிவ்வீரறிவுகளும், ஆயினோறி

திருவருள்விளக்கம்.

ருக

வே யசிபொருளாமென் றருளியதெனக்கருள் விளக்
கே. (உஅ)

தொம்பதப்பொருடான் விளங்கிடிற்சகந்தான் ரோ
ன்றிடுமந்ரிய மாயே, நம்பதப்பொருடான் விளங்கிடி
னினைவாய் நணுகிடுமசிபதப் பொருடான், கம்பமற்றி
லங்கி னறிவதாய்விளங்குங் கதியதாமிம்முறை மையி
னால், நம்புவையிதுநீ யுண்மைமென்றருளா னவின்ற
தாலெனக்கருள் விளக்கே. (உக)

இலங்கிடும்விடய மற்றிடத்தொன்று மியம்புதற்போ
தமற் றிடத்தே, நலங்கொளவொன்றுஞ் சாஷியற்றிட
த்தே நயந்திடவொன்றுமாய்ப் பதங்கள், பலந்தரப்
பொருள்கள் விளங்கியொன்றாகப் பயக்குமாவாக்கிய
ப் பொருடான், துலங்கிடுமின்ப வீடென்றன்கு சொற்
றதென்றனக்கருள் விளக்கே. (ரு௦)

என்றுமீவ்வுலகைச் சுட்டினோக்குதலே யிகந்தறிவாந்
தனை யறிதல், நன்றுறயாவு மறிந்துசாஷியதாய் நணு
கிடுமறிவினை யறிதல், துன்றுபேருலகை யரியமாயறி
வ தொழிந்ததைத்தானென வறியும், பொன்றுறாவறி
வை யறிதன்முப்பதத்தின் பொருளென்றதெனக்கரு
ள் விளக்கே. (ருக)

நாமருபங்கட் கந்ரியமாத னவிலுநீயவைகளின் க
ரிதான், யாமிருபகுப்புஞ் சச்சிதாநந்த மாதலேசிவமெ

• ௩௨

தத்துவஞானதீபிகை

ன மறைகள், தாமிசத்தெளிவாச் சாற்றியவந்தத் தாற்
பரியத்தினு னீயும், நாமுமெய்ச்சிவமு மொன்றெனத்
தெரிய நவின்றதாலெனக்கருள் விளக்கே. (௩௨)

தன்னிடத்தொன்றா யநாதியாயிருக்குந் தனிநினை
வெனுமொரு மாயை, முன்னோயுதித்த ததனைடைக்கு
ணங்கண் மூன்றுளவவற்றினுற்பரமும், பின்னமாருயி
ருஞ் சகமுமாய்த்தோன்றும் பிறிவறவந்நினை வடக்கி
ன், மன்னிநிஞ்சிவமாய் மூன்றுமென்றருளால் வழங்கி
யதெனக்கருள் விளக்கே. (௩௩)

உருவநாமங்க ணினைவினையன்றி யொளிர்த்திடாவந்
நினை வதுவும், தெரிவுருவான வறிவினைவிட்டுத் தெரி
வுறாததலாற் சகமும், ஒருநினைவதுவு முண்மைச்சிற்
சுகமா யொளிர்தருமுண்மையைக் காட்டிப், பொருவி
லாவீட்டை யடையுமாறகத்திற் பொறித்ததென்றன
க்கருள் விளக்கே. (௩௪)

நினைவினிவதித்த சகமுமெங்ஙனமந் நினைவினையன்
றிவே நிலையோ, தனதிடத்துதித்த நினைவுமங்ஙனமே
தன்னின்வேநிலையென வறிந்து, கனவறிவாய்நின் றறி
துயில்கொளினீ கனவதாஞ்சகம்பினை நினைவும், பினமி
னின்மபமாய்க் களாயுமென்றருளிப் பிறங்கியதெனக்
கருள் விளக்கே. (௩௫)

புறக்கரணங்க ளியக்கமேநனவாம் பொலிந்திடுமக
க்கரணங்கள், சிறப்புறவியங்கல் கனவதாமிரண்டுஞ்

சிதைத்தறியாமையோ டியிர்தான், மறப்புடனியங்கல்
சுழுத்தியாபிவற்றில் வயங்கறிவுருவமாய் நின்றல், அற
ப்புதுமையதாந் தூரியமாமெனவே யருளியதெனக்க
ருள் விளக்கே. (௩௬)

நனவினிற்சுழுத்தி யுற்றறிவாகி னணுகிடுந்தூரியமற்
றதனால், சொனநனவதுவுஞ் சுழுத்தியுமாயுந் தொலை
வுறுக்கனவுநின் நிடுமால், நினைவிற்றொளிரு மதீத
மாநிலையி னீங்கிடுமஃதமவ் வறிவாய்ப், பிணையுனக்கு
யர்வீ டாமெனவருளாந் பேசியதெனக்கருள் விளக்கே

அறிவுமாத்தினாயாய் நின்றலேழுத்தி யஃதகன்றந்நி
ய நினைவாய்ப், பிறிவுறல்பந்த மாதலானினைவைப் பே
தமில்றிவினிற் ககாக்க, நெறியுறுஞ்சமாதி தனிலிருந்
தென்று முறங்கிடாதுறங்குறு நிலையில், செறியினின்
பாலின் புதித்திடுமென்றே செப்பியதெனக்கருள் விள
க்கே. (௩௭)

சிந்தையுமதனுட் டங்குவாதனையுஞ் சிதைவிலஞ்ஞா
னமுமாய்தற், கெந்தைஞானமுநல் வாதனையதுவு மில
ங்குநற்றியானமு மொன்றாய்ப், பந்தமதறவே யென்
றுநீபழகிற் பரமசிற்சுகநினக் கெளிதாய்ச், சந்ததமெ
ய்துமென் றுளந்தெளித்துச் சார்ந்ததென்றனக்கருள்
விளக்கே. (௩௮)

அருளொடும்பொருந்தி யென்றுநீவாளா வமைதலே
சுகமஃதொழிந்திப், பொருளுறநினைவாய் வருவையே

ருச

தத்துவஞானதீபிகை

லிந்தப் பொருண்மயமாய்விடா தெங்கும், தெருள்வடிவான சாஷிமாத்திரமாய்ச் சேர்ந்துபின்பண்டையப்படியே, இருளறுஞ்சிவமா யிருத்தனிற்கழகென் றியம் பியதெனக்கருள் விளக்கே. (ச௦)

சேவனதுயர்பா முகன்றிடத்தொன்றுஞ் சிறந்தசிற்பரத்தின தொருபாழ், ஆவதுமகன்ற விடத்தினிலொன்று மரியதோர்சிவத்தின தரும்பாழ், தாவலையகன்ற விடத்தொன்றுமாகத் தகைபெறவிளங்குமுத் துரியம், ஆவலுற்றறிந்தொன் றுவதேவீடென் றருளியதெனக்கருள் விளக்கே. (ச௧)

முற்பதப்பொருண்மெய் யறிவருளாகு முன்னுதற்பதம்பரம்பரையாம், சிற்பதப்பொருளொன் றுஞ்சிவமாகு மென்னவேதாந்தசித் தாந்தம், நற்பதமுறவே சமரசமாக நவின்றநூற்றுணிவினை யுணர்த்திச், சொற்பதமுன்றின் பொருள்களொன்றெனவே துலக்கியதெனக்கருள் விளக்கே. (ச௨)

சிவத்துவமசியென் றுரைக்குமாகமமுஞ் சிறந்திடுந்தத்துவமசியென், றவத்துவமகல வுரைக்குமாமறையுமறிந்திருவாக்கியப் பொருள்கள், தவத்தவர்பாலுற்று றவிசாரிக்கிற் சாருமத்துவிதமாம் பொருளாய்ப், பவத்துழலாதிந் நிலையமைந்திடெனப் பகர்ந்ததென் றனக்கருள் விளக்கே. (ச௩)

தெரிவுருவான வருணிலையடைந்து தீவ்வியப்பபாயு
ட னென்றி, அரியதோர்சிவமா யமைதலுஞ்சுத்த வநி
வுபேரறிவதாய் நின்றே, உரியதோர்பிரம மாயுறுதலுநீ
யுளபடிமறையொடா கமத்தின், விரிபொருளுணர்ந்தா
லொன்றதாமெனவே விளக்கியதெனக்கருள் விளக்கே.

மலமொழிந்தெங்குஞ் சிவமயமாக மன்னிநின்றமை
தலு மயக்கச், சலமழிந்தெங்குந் தன்மயமாகத் தனை
யறிந்திடுதலுஞ் சான்றோர், நலமுறுஞ்சந்நி தானமுற்
றவரா னயம்பெறவறிந்திடி னென்றே, அலதிரண்டா
கா தெனவெனதைய மகற்றியதின்னருள் விளக்கே.()

சகலமேனவாங் கேவலஞ்சுழுத்தி தருசுத்தநனவி
னிற் சுழுத்தி, அகலமாந்துரியந் துரியமேயதினின் ற
ருளறிவாகிநின் றனைத்தும், புகலதாம்பரமே யெனவ
றுபவத்திற் போதவின்புறலதீ தமதென், நிகலிலாது
னாக்குஞ் சமரசப்பொருளை யீந்ததென்றனக்கருள் வி
ளக்கே. (சௌ)

பந்தமதகன்று சிற்றறிவொழித்துப் பராபரமாகியே
நிற்றல், சந்தமதுறுவே தாந்தசித்தாந்தச் சார்பிலுமு
னாத்திட லறிந்து, சந்ததம்வாதஞ் செய்தலைவிடுத்தே
சமரசநிலையடைந் துய்தல், மைந்தநிற்கின்பென் றுள
த்தினிற்றுணிகை வழங்கியதெனக்கருள் விளக்கே. ()

எம்மதத்தவர்க ளியம்புசொற்களுக்கு மிலக்கியப்
பொருளை யறிந்து, சம்மதமுறநின் னிலைவிடுத்தவர்

பாற் றருக்கமிட்டழிதலை யொழித்து, நம்மதரினைப்பு
மறப்புமற்றகண்ட நாயகன்பாலடைந் தின்பச், செம்
மதமுறலே பொருளெனத்தெளித்துச் சேர்ந்ததென்ன
கத்தருள் விளக்கே. (சஅ)

அகம்புறத்தொளிரும் விராகமுமுயிர்க ளனைத்தின்மீ
தருளமவ் வருளே, சுகந்தனிலுருவாய் வரும்பரகூரவ
ன் றன்னிடத்தொப்பிலா வன்பும், சுகந்தனதகண்ட வ
டிவமாயொளிருஞ் சொருபஞானமுமடைந் தெங்கும்,
தகுமுயிர்முத்த னாகிவாமெனவே சாற்றியதெனக்க
ருள் விளக்கே. (சக)

உனக்குணுனிருந்தே யுண்மைகளியாவு முணர்த்திய
படியது தினமும், எனக்குணீயிருந்தப் பொருள்களை
யுணர்ந்தே யின்புறச்சமாதியுற் றெங்கும், தனக்குநேரி
ல்லாச் சச்சிதநந்த தற்பரசிவத்தொடுங் கலந்த, ம
னக்கிலேசத்தை யொழித்துவாமெனவே வாழ்த்திய
தெனையருட் பனாயே. (௫௦)

வாழ்த்து.

வாழிசிற்சபையி னடஞ்செயெம்பரமன் வாழிடல்ல
ருளுமா தேவி, வாழிமெய்த்தொண்டு புரிசிவனடியார்
வாழிசைவாகம மறைநூல், வாழியைந்தெழுத்தோ ட

திருவருள்விளக்கம்.

௫௭

க்கமாமணியும் வாழிமெய்ச்சாதன நீறு, வாழியெவ்வு
யிரு மென்றுமெவ்வுலகும் வாழியிந்நூலும் வாழிய .
வே. (௫௭)

௫ - வது. திருவருள்விளக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - ௨௦௩.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

சு - வது.

பிரமோபதேசக்கட்டளை.

கடவுள்வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருமறையாகமத்தினுளதனிப்பொருளே

கருணையினுலவனிதன்னில்

திருவுருவாய்வந்தருளிமலமயக்காற்

செகநாட்டஞ் செறிந்துவாடும்

தெரிவிலியேன்றனக்கருணாட்டங்கொடுத்தென்

றனைமுன்னர்த்தெரித்துப்பின்னர்

ஒருவடிவாந்தனையறிவித்தொன்றாக்கு

மருளிறையையுன்னிவாழ்வாம்.

புரீபரமாந்த உல்லாச வைபோகத்தைத் தந்தருள
ம் தத்துவஞானத்திற்கேதுவாகிய சிரவணதிகளில் அதி
காரியாக்கும் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம், இகமுத்
தரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதிசட்கம், முமுகூஷத்
துவம் என்கின்ற சாதனசதுஷ்டய சம்பந்தையுடைய

ஓர் பக்குவியானவன், மலச்சிறையில் கட்டுண்டவனாய் பவத் துன்பப்பட்டு வெகுகாலம் இக்கொடிதாகிய துன்பத்தைநீக்கி மோக்ஷவிற்பத்தை அளித்து இரக்ஷிப்பவரொங்குளரென்று தேடும் அதிதேட்டரவால் பாலுக்குள் மறைந்து பூரணமாயிருந்த நெய் கடைதலினால் தடித்து வெளிப்பட்டுத்தோன்றியதுபோல, தன்னுண்மறைந்திருந்த சச்சிதானந்த நித்தியபரிபூரண சிவசொருபமே பாசவைராக்கியம், ஜீவகாருண்ணியம், ஈசரபக்தி, பிரமஞானம் ஆகிய நான்குடனுங்கூடி விளங்கும் ஸ்ரீசற்குருசுவாமிகளாகத் திருவுருவங்கொண்டு, கட்டபுலனுக்கு வெளிப்பட்டுத்தோன்ற, இப்படித்தோன்றிய ஸ்ரீசற்குருசுவாமிகளது உபயசரணரவிந்தங்களில் தண்டாகாரமாய்விழுந்து கோவென்றழுது முறையிட்டவனைப்பார்த்தருளி அப்பாநினக்குற்ற ஆபத்துயாதென்று கேட்டருள.

சுவாமி ! பலாபேகையினி அடியேனை வலிதிற்றடுத்தாட்கொள்ளவந்த கிருபாநிதியாகிய வென்னுடைய ஞானசாரியோ, தேவரீர் அன்றி மற்றியாவராலு நீக்குதற்கரிய இப்பிறவித்தன்பமே எனக்குற்ற ஆபத்தென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தைந்நிபவாக்கியங்களால்தோத்திரமும் ஆராமையுற்ற மனத்தினுலாதரவும் அடக்கமாகிய காயத்தால் அர்ச்சனை நமஸ்காரங்களும்

ஆப்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவமாகிய பணிவிடைக ளுஞ்செய்து நின்றவனது பக்குவதசையைச் சோதிக்க உண்மையாகத்தோன்றலால் திருவுளத்தில் கிருபை கூர்ந்து, வாராய் நமதுமாணுக்கனெயன் றழைத்துத் திருவடியைச்சூட்டி, சமீபத்திலிருக்கச்செய்து, விதிப் படி அவனதுடல்பொருளாவி மூன்றையுங்கைக்கொ ண்டி, தமதுதிருவருண்ணானக்கண்தந்தருளி மலரகித பிரமமான நினக்கெப்பொழுதும் பிறவித்துன்பம் மு யற்கோடுபோன்று கிடையாதென்று தமது மலர்க் கரத்தால் சீடனதுசிரத்தைத்தொட்டுச் சத்தியஞ்செ ய்தருள,

சுவாமி ! மலமாவதுயாத? ரகிதமான பிரமமாவது யாத? நான்யாவன்? இவற்றை அடியேனுக்குத்தெரிய த் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்ன?

மலமாவது அஞ்ஞானம், மாயை, கன்மம் எனத்திரி விதமாயிருக்கும்; சூரியாதிஅந்நிய பிரகாசங்களைவேண் டாது சகலத்தையுந் தோற்றுவித்துக்கொண்டு தானுஞ் சுயம்பிரகாசமாய்ச் சதாவிளங்குகின்றபடியால் அஞ் ஞானமலரகிதமாயும், சகலாதாரத்திற்கும் தன்னைத்த விர வேறொருவரில்லாமல் தானே அத்துவிதமாய் விள ங்குகின்றபடியால் மாயாமலரகிதமாயும், தேசகாலவ ஸ்து பரிச்சேதமின்றிப் பரிபூரணமாய் விளங்குகின்றப டியால் கன்மமலரகிதமாயும், விளங்குகின்றதே பிர

மம்; நீயோ? அறிவாய்விளங்குகின்ற சொரூபமே எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள,

சுவாமி! அடியேன் புத்திநனத்தாற்செய்யும் விண்ணப்பங்களுக்குச் சலியாமல் திருச்செவிசாத்தித் திருவுளங்கொண்டு பிரதியுத்தரங்கட்டளையிட்டருளவேண்டிய கடமை, தேவரீருக்கிருப்பதால் கிருபைசெய்யவேண்டியதென்று துதித்து, நான் அறிவாய்விளங்குந் தன்மையை முன்னர்த்தெரியத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்ன,

நின்னைக் கரதலாமலசம்போல உண்மையாகத்தெரிவிக்கின்றோம், நீயுந் தெரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று திருவாக்கருளி, இங்கேவிளங்காநின்ற சகலபிரபஞ்சங்களும் எத்தனைபதார்த்தங்களாக விருக்கின்றனவென்ன,

சுவாமி! விசாரித்துப்பார்க்குமிடத்துச் சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தமாகிய ஐந்துபதார்த்தங்களாக இருக்கின்றனவெனலும்,

ஆனால், இங்ஙனம் யாதினாலறிந்தாயென்ன,

சுவாமி! என்னாலேயே அறிந்தேனெனலும்,

நீயாரென்ன,

சுவாமி! அவயவசகிதமாகிய இத்தேகமேயானெனலும்,

இத்தேகங்கொண்டோ முன்சொன்ன ஐந்துபதார்த்
தங்களை அறிந்தாயென்ன,

சுவாமி! இம்மெய், வாய், கண், மூக்குச்செவிகளால்
அறிந்தேனெனலும்,

ஒருவனுக்குச் செவியிருக்கவுஞ் செவிட்டுத்தன்மை
யால் சத்தமறியாமையும் மெய்யிருக்கவும்திமிரால் ஸ்
பரிசமறியாமையும் கண்ணிருக்கவும் படலத்தால் ரூப
மறியாமையும் வாயிருக்கவும் நாவறட்சியால் ரசமறி
யாமையும் மூக்கிருக்கவும் அடைப்பால் கந்தமறியாமை
யும் வருவானேன் என்ன,

சுவாமி! தேவரீர்வாக்கிய பிரகாசத்தால் நோக்கும்
போது இத்தேகம் அல்லாமலே ஐம்புலன்கள்வேறே
உள்ளனபோலத்தோன்றுகின்றன; அவையாவையோ
நன்றாகத்தெரியத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமெனலும்.

அவைதாம் சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்நுவை,
ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானபஞ்சேந்திரியங்களென்
றுசொல்லப்படுவனவென்ன,

சுவாமி! அப்படியானால் இத்தேகம் யாதெனலும்,

விசாரித்துப்பார்க்குமிடத்தில் இஃது முன்சொன்ன
ஐந்துபதார்த்தங்களோடும் சேர்க்கப்பட்டுத் தேகாதி
பிரபஞ்சமென்று சொல்லப்படுமென்ன,

சுவாமி! முன்னர்த் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
ஞானேந்திரியங்களின் சொருபத்தை நன்றாகத்தெரிய
த் திருவுளம்பற்றவேண்டு மெனலும்,

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளல்லாமல் அவ
ற்றினிடமாயிருந்து சத்தாதி பஞ்சவிஷயங்களை அறிவ
னவாயும், மனங் கலவாதபோது அவற்றைப் பகுத்தறி
யாமல் பொதுவாய் அறிவனவாயும், எவ்வறிவுகளுள
வோ அவையே ஞானேந்திரியங்களென்ன,

சுவாமி! இந்திரியங்களென்பவை தேவரீர்கிருபையா
ல் தெரியவந்தன. மனமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி
னீர் இந்திரியங்களன்றி மனமென்பதுண்டாயின் அத
ன்சொருபத்தை விவேகஞுனியனாகிய அடியேனுக் கறி
யத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமெனலும்,

தேகேந்திரியங்களை அபேக்ஷியாமல் லோகாலோகா
ந்தரங்களில் கமனாகமனம்பண்ணுவதாயும், மனோராச்
சியமாகிய சூக்ஷ்மவிஷயங்களை அறிவதாயும், ஜீவன்
கலவாதபோது அவற்றைப் பகுத்தறியாமல் மறதி
யோடும் பொதுவாயறிவதாயும், யாதோரறிவுண்டு? அ
ஃதேமனமென்ன.

சுவாமி! இம்மனத்தைக்கொண்டுபார்க்கும்போது இ
ந்திரியங்கள் அபாவமா யிருக்கின்றனவெனலும்,

ஒருவனுக்கு மனமிருந்தும், முன்னர்ச்சொல்லிய
மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவிகளிருந்தும், சத்தாதி

விஷயங்களை அறியாமற்போகின்றபடியால் இவற்றை யல்லாமலும் இந்திரியங்கள்வேறே உண்டென்பதற்குச் சந்தேகம் வேண்டிவதில்லையென்ன,

சுவாமி! மனமென்பதும் தயாசமுத்திரமாகிய தேவரீர் கிருபையால்தெரியவந்தது, ஆயினும், முன்னர்ச்சீவனென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினீர் இம்மனமன்றிச் சீவனென்பானுண்டாயின் அவனது சொரூபத்தையும் பிரஞ்ஞாமந்தனாகிய அடியேனுக்குவிளங்கத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமெனலும்,

தேகேந்திரிய மனங்களை அபேக்ஷியாமல் தூஷ்ட்ணீம் பூதாவஸ்தையையும், மூர்ச்சாவஸ்தையையும் அறிவதாயும், ஞானாத்தமாவாகிய கூடஸ்தர்கலவாதபோது தன்னை அறியாமல் சூனியவிஷயத்தை அறிவதாயும் யாதோரறிவுண்டு? அஃதேஜீவனென்ன,

சுவாமி! இச்சீவனைக்கொண்டு பார்க்கும்போது மனமானது அபாவமாயிருக்கின்றதெனலும்,

தூஷ்ட்ணீம்பூதாவஸ்தையாதிகளில் ஜீவநிருக்கவும், இந்திரியங்களும் பொதுப்பார்வையாயிருக்கவும், மனம் யாதொன்றுரினையாம லிருக்கின்றதென்னும் அநுபவமிருக்கின்றபடியாலும், விஷயபரிணாமமில்லாத சூக்ஷ்ம அசைவோடு இருக்கின்றதை நுண்ணிதாய்ப் பார்க்கின்றபோது இருக்கின்றபடியாலும், மனமில்லையென்று நீ சொல்லியது ஆராயாத அவிவேகமல்லதுவிவேக

ம் அன்றென்று திருவுளத்தில் சற்று முனிவுகொண்ட
துபோலக் காட்டியருள,

மிகவும் நடுநடுங்கி சுவாமி! பூதேவி கோபிக்கில் இரு
க்கவேறிடம் இன்மைபோல, நற்றாயினும் அதிகபரிவாய்
வந்தருளுந் தருமமூர்த்தியே தேவரீர் திருவுளத்தில் மு
னிவுகொள்ளின் அடியேன் உய்யும்வகை காண்கிலே
னென்று மனம் அழலிற்பட்ட மெழுகெனவுருகிப் பல
வாறு வந்தனைசெய்யாநிற்கத் திருவுளம் இரங்கி அஞ்
சேலென்று அபயாஸ்தஞ் செய்தருள,

சுவாமி! ஜீவனென்பானைத் தேவரீரதுக்கிரகத்தால்
அறிந்தனன், ஆயினும், ஆவரணம்நீங்காமல் அயருகின்
ற அடியேனுக்குச் சீவனையன்றி ஞானாத்மா உண்டாகி
ல் அதனது சொரூபத்தைத்தெரியத் திருவுளம்பற்ற
வேண்டுமெனலும்?

முன்னர்ச்சொல்லிய ஐந்துபதார்த்தங்களாகிய பிர
பஞ்சங்களையும், தேகத்தையும், இந்திரியங்களையும், ம
னத்தையும், அறிகின்ற ஜீவனுக்கும் சாக்ஷிமாத்திரமா
யும் விலக்ஷணமாயும் விளங்குகின்ற யாதோரறிவுண்
டு? அஃதே ஞானாத்மா என்ன,

சுவாமி! அதை நோக்குமிடத்து ஒன்றுந் தெரியாம
ல் அந்தகாரமா யிருக்கின்றதெனலும்,

அவ்வந்தகாரமாகிய மூலாஞ்ஞானத்தை அறிந்து சொல்லுகின்றாயோ? அறியாமற் சொல்லுகின்றாயோ? என்ன?

சுவாமி! அறிந்தே சொல்லுகின்றேனெனலும்,

அங்ஙனமறிந்தநீயே, ஞானாத்மா என்ன,

சுவாமி! இப்படித் தேவரீர் அநுக்கிரகித்தது அநுமானமாய் இருக்கின்றதல்லது, தன்மைப்பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கவில்லையே எனலும்,

ஆநந்தமடைந்து ஆனால் அவ்வந்தகாரத்தை அதோமுகமாக இருந் தறிகின்றாயோ? ஊர்த்தமுகமாக இருந் தறிகின்றாயோ என்ன?

சுவாமி! அதோமுகமாக இருந்து அறிகின்றேன் எனலும்.

அவ்வாறு அறியாமலே அப்பார்வையை ஊர்த்தமுகமாகத்திருப்பி நமதுதிருவருளினால் பார்க்கக்கடவாயென்று திருவுளத்திலும் நினைத்தருள,

சுவாமி! அப்படியே பார்க்குமிடத்தில் நான் சுயம்பி ரகாசமாய் விளங்குகின்றேன் எனலும்,

ஆனால் அங்குண்டான சுவாநுபவத்தைச் சொல்லுவாயென்ன,

சீடன் தனது சுவாநுபவபிரஞ்ஞையோடும் ஆசிரிய ரது திருமுகத்தைநோக்கி சுவாமி தேசிகரத்தினமே அடியேனுடைய சொரூபத்தை அநாதிதொட்டு இன்று காறும் தெரிந்துகொள்ளாமல், அசுத்தமாயும் துக்கத் துக்கு ஏதுவாயும் அரித்தமாயும் சடமாயுமுள்ள தே காதிகளாய்த் துன்பப்பட்டுச் சன்னசாகரத்தில் மூழ் கிக் ககாகாணுமல் இடுக்கணுறுகின்ற என்னை இன்று நினதுதிருவருளாகிய புணையால் சொரூபமாகிய கறா யிலேற்றி இரக்ஷித்த ஞானபானுவே எனதறிவிற்கு அ றிவாய் விளங்காநின்ற சிற்பராநந்தச்செல்வமே அரா, அரா அடியேன் என்னபாக்கியஞ்செய்தேனோ என்னை யான் கண்டவிடத்தில் கோடிசூரியபிரகாசத்தாலும் நீ ங்குதற்கு அரிய ஜீவதவமூலாஞ்ஞானமாகிய அந்த காரமானது ககனூரவிர்தம்போலச் சொல்லளவிற்குமி ல்லாமல் ஒழிந்தபோதுளவாகிய சிற்சுகோதயவிலா சமாகிய பேராநந் தாதிசயாநுபவத்தைச்சொல்ல எ ன்றால் அது வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் அறிவிற்கும் எட்டாமலிருப்பதால்தானே தானாய் அநுபவித்தறிவ தே அல்லது சொல்லக்கூடுவதன்று. இங்ஙனம் அரு ளிய தேவரீர் கிருபாமான்மியத்தை யாதெனப் புகழ் வேன் என்று பேரன்போடு அநேகவிதமாகத் தோத்தி ரஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சுவாமி! தேகேந்திரிய மனோ ஜீவனுக்கும் சாஸ்தியாய் அப்பாற்பட்டு விலக்ஷணமாய் விளங்குகின்ற அறிவாகியநான் அவைகளாய்ப் போன

சுஅ

தத்துவஞானதீபிகை

மார்க்கத்தைத்தெரியத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமென
லும்,

இப்படிச் சதோதயமாய் விளங்குகின்ற நின்னிடத்
தில் அநாதியாய் இராநின்ற மூலாஞ்ஞானசக்தியினால்
ஆரோபிதமாகத்தோன்றும், ஓரசைவாகிய சங்கற்பசக்
தியின் வசத்தினால் ஜீவனாகியும், அப்படிச் சீவனாகிய
நீயே பஞ்சேந்திரியங்களின் வசத்தினால் மனமாகியும்
அப்படி மனமாகிய நீயே தேகவசத்தினால் பஞ்சேந்தி
ரியங்களாகியும், அப்படிப் பஞ்சேந்திரியங்களாகிய நீ
யே தேகாபிமானவசத்தினால் தேகமாகியும், இத்தேகக
ரணங்களை யானென்னு மகங்காரமும், இதற்குப் போ
க்யசாதனங்களான புவனபோக பதார்த்தங்களை என
தென்னும்மமகாரமும் அடைந்து மிகவுங் கொடிதாகிய
பவத்துன்பப்பட்டாய் இனிமேல் இந்திரியவிவகாரமா
ய்ப் பிரோரிக்கும் சாக்கிராவஸ்தைக்கும், மனோவிவகா
ரமாய்ப் பிரோரிக்குஞ் சொப்பனாவஸ்தைக்கும், ஜீவவி
வகாரமாய்ப் பிரோரிக்கும், சுழுத்தியவஸ்தைக்கும், எப்
போதும் விலக்ஷணமான சாக்ஷிமாத்திரமாய் விளங்கு
வாயேல் மூலபிரகிருதிமுதல் சகல பிரபஞ்சங்களும்
தங்கத்தின்கண் மகுடாதியாபரணங்கள் தங்கமூமல்
லாமலும் தங்கத்தைஅன்றி வேறமல்லாமலும் விளங்
குவனபோல, நின்னிடத்தில் தன்மயமாய் விளங்கிச்
சாக்ஷிவாசனையும் கரைந்து சகஜாநந்தமாய் விளங்கு
மென்றருளிச்செய்ய,

பிரமோபதேசக்கட்டளை.

கூகூ

சுவாமி! தேவரீர் கிருபையினால் எனதுசொருபத்தை யானறியலாயினேன்; நானே அந்தப்பிரமமானதற்குச் சந்தேகமில்லாமல் இருக்கும்பொருட்டுச் செய்யுஞ்சங்கைகளுக்கு உத்தரங் கட்டளையிட் டருளவேண்டுமென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, தேவரீர் முன்னர்த்திருவாக்கருளிய திரிமலங்களுள் அஞ்ஞான மெத்தனைவிதம்? மாயையெத்தனைவிதம்? கன்மமெத்தனைவிதம்? இவற்றைத் தெரியப்பகுத்துத் திருவுளம்பற்றவேண்டும் எனலும்,

விஷயாஞ்ஞானமென்றும், சொரூபாஞ்ஞானமென்றும், அஞ்ஞான மிரண்டிவிதமாயிருக்கும். சத்துவகுணமாயையென்றும், ரஜோகுணமாயையென்றும், தமோகுணமாயையென்றும், மாயைமூன்றுவிதமாயிருக்கும். ஆகாமியகன்மமென்றும், சஞ்சிதகன்மமென்றும், பிராரத்தகன்மமென்றும் கன்மம் மூன்றுவிதமாயிருக்குமென்ன,

சுவாமி, அவற்றின் தொழில்களைத்தெரியத் திருவுளம் பற்றவேண்டும் எனலும்,

சப்தாதிவிஷயங்களை மறைப்பது விஷயாஞ்ஞானத்தினதுதொழில், சொரூபத்தைமறைப்பது சொரூபாஞ்ஞானத்தினதுதொழில், அதிஷ்டானமாகிய சச்சிதாநந்தபிரமத்தைச் சமஷ்டி அபிமான அறிவென்கின்ற ரூபமாகவும், சர்வஞ்ஞானாகிய ஈஸ்வரனென்கின்ற நா

மமாகவும், ஆரோபிதமாகத் தோற்றுவிப்பது சத்துவ குணமாயையினது தொழில், வியஷ்டி அபிமான அறிவென்கின்ற ரூபமாகவும், கிஞ்சிஞ்ஞனாகிய ஜீவனென்கின்ற நாமமாகவும், ஆரோபிதமாகத் தோற்றுவிப்பது ரஜோகுணமாயையினது தொழில், சப்தாதிபஞ்சவிஷயங்களென்கின்ற ரூபமாகவும், அநேகவிதங்களாகிய ஜகத்தென்கின்ற நாமமாகவும், ஆரோபிதமாகத் தோற்றுவிப்பது தமோகுணமாயையினது தொழில், புண்ணியபாவ இச்சாசங்கற்பமாதியாய் வந்துவந்து அநுபவிக்கப்படாமல் வாசனையாகக்கட்டுப்படுவது ஆகாமியகன்மத்தினதுதொழில், வாசனையாகக்கட்டுப்பட்டு மேல் அநேகம்பிறவிகளுக்குப் பீஜரூபமாகவர்த்தித்துப் பாகப்பட்டகன்மப்படிக்குத் தேகாதினைக் கொடுப்பது சஞ்சிதசன்மத்தினது தொழில். ஜாதி, ஆயுள் சுகதுக்கபோகமாக வநுபவிக்கவருவது பிராரத்த கன்மத்தினதுதொழிலென்று அருளிச்செய்ய,

சுவாமி! இப்படித் தேவரீர் அநுக்கிரகித்த என்வகைமலங்களும் அவற்றின்தொழில்களும் பிரமமாகிய என்னிடத்தும் ரகிதமானவைகளை சுவாநுபவமாக விளங்கத் திருவுளம்பற்றவேண்டும் எனலும்,

ஆனால், தெரியச்சொல்லுகின்றோம், வித்யாவிநயத் தோடும் சூக்ஷ்மமான ஏகாக்ரசித்தத்தையுடையவ

னாய்க் கேட்பாயாக. பிரமமாகிய தான் பிருதிவிமுதல்
மூலபிரகிருதி பரியந்தமாகிய திருசியம்போன்று வி
ஷயமாகாதபடியினாலும், பந்ததசையில் ஜீவனுக்கு மு
தலா அவஸ்தாதிரயங்களில் தோன்றும் ஸ்தூலம் சூ
க்ஷ்மம் சூனியமானவிஷயங்களையும் தோற்றுவிக்கின்
ற சொரூபமாக விளங்குகின்றபடியினாலும், விஷயாஞ்
ஞானமும் அதனதுதொழிலுமில்லாமலும், அசத்துச்ச
டதுக்காதிகளைக்குறித்துச் சச்சிதநந்த லக்ஷணதிகளை
யுடைய திருக்கு சொரூபாபுவத்திற்கும், அதீதமாய்வி
ளங்குகின்றபடியினாலும், முத்திதசையில் அவ்வாபுவ
த்தையும் விளக்குகின்ற சொரூபமாக விளங்குகின்றப
டியினாலும், சொரூபாஞ்ஞானமும் அதனதுதொழிலும்
இல்லாமலும், குணதீத பிரமசொரூபமாகிய தன்னிடத்
தில்ஈஸ்வரனுக்குரிய நாமரூபங்களும், ஜீவனுக்குரிய நா
மரூபங்களும், ஜகத்திற்குரிய நாமரூபங்களும் ஆகிய ஆ
ரோபிதமும், தன்னம்சமான அதிஷ்டானசச்சிதநந்த
த்தை அன்றி இல்லாமையாய் விளங்குகின்றபடியினால்
சத்துவகுணமாயையும், அதனதுதொழிலும், ரஜோகு
ணமாயையும், அதனதுதொழிலும், தமோகுணமாயையு
ம், அதனது தொழிலும் இல்லாமலும், சூக்ஷ்மதேகச
ம்பந்தனாய் இச்சிக்கின்ற ஜீவனிலும் இச்சைகளிலும்
இச்சிக்கப்படுபொருள்களிலும் உள்ளும்புறமும் தானே
யாய் விளங்குகின்றபடியினாலும், விக்ஷேபரூபமானமா

யை பொய்யாயிருக்கின்றபடியினாலும், வாசனையாய்க்
கட்டுப்பட மூலபிரகிருதியான இடம் இன்மையினாலும்
ஆகாமியகன்மமும், அதனதுதொழிலும் இல்லாமலும்,
இப்படி ஆகாமியம் இல்லாமையாலும், காரணதேகமா
கிய அஞ்ஞானம் ஞானத்தால் சூனியமாய்ப் போனதி
னாலும், மேல்தேகத்திற்குரிய ஜீவன் சிவமாய்ப்போன
தினாலும், சஞ்சிதகன்மமும் அதனதுதொழிலும் இல்
லாமலும் இப்படிச் சஞ்சிதமில்லாமையினாலும், கன்ம
போகங்களுக்குரிய ஸ்தூலசரீரமே பிரமாநந்தபூரணத்
தில் கணாந்துபோனதினாலும், சகலமும் தனது சிற்சத்
திலீலாவிநோதமாய் முடிந்தபடியினாலும், பிராரத்தக
ன்மமும் அதனதுதொழிலும் இல்லாமலும், சுயம்பிர
காசமாயும் அத்துவிதமாயும் பரிபூரணமாயும் விளங்கு
கின்ற நினதிடத்தில் அநுபவமாகவிருப்பதை நீயே சு
வாநுபவத்தில் பார்த்துச்சொல்லென்ன,

சுவாமி! தேவரீர் அநுக்கிரகித்தருளியபடியே மலர
கிதமாய்ப் பிரமமென்பதும் நானென்பதும்வேறின்றி
ஒன்றாய் விளங்குகின்றேனெனலும்,

இஃதே மறைமுடிவாகியசாந்தோக்ய உபநிஷதத்தி
ற்கூறும் “தத்வமசி” என்னும் மஹாவாக்யார்த்தமும் ம
கேசரநுபவமும் நமதுஅநுபவமும்ஆம். இதில்சந்தேக
மில்லை, ஆயினும், இப்படியாவும்றிந்த ஓர்ஞானவிருத்தி

யிருக்கின்றபடியால் அதையும் தன்மயமாக்கிக் கொண்டு விளங்குவதே நமதுபரமார்த்த சித்தாந்தம்; ஆதலால், அப்படிச்செய்யக்கடவாயென்று மௌநாநந்தசொரூபமாய் இருந்தருள,

சீடனானவன் மிகவும் அதிசயமடைந்து, சுவாமி! நல்லபுத்தியென்று தானும் அப்படியே அந்நிலை சகஜானுபவமாகப் பெற்றெழுந்து, பலதரம் வலம்வந்து திருவடிகளில் பன்முறைஅஷ்டாங்காதி நமஸ்காரங்களும் செய்தெழுந்து, நாத்தழும்பேறவாழ்த்தித்திருவுருக்காக்கூழையைக் கண்ணூரக்கண்டு களிக்குந்தோறும் கண்களிலாநந்தபாஷ்பம்பொழியவும், தனக்கருளிய பெருங்கருணையை நினைக்குந்தோறும் உரோமஞ்சிலிர்க்கவும் உடல்புளகாங்கிதமாகவும் பேரன்பினால் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொள்ள விரிந்த அஸ்தங்கள் அஞ்சிச் சிரசின்மேல் அஞ்சலியாகக் குவியவும், ஆராமமேலிட்டால் நாக்குமுறவும் சித்தமுருகிப்பரவசப்பட்டமையால் சித்திரபிரதிமைபோன்று சந்நிதானத்திலின்ற மாணக்கனைப்பார்த்தருளி, பரமபிதாவாகிய ஸ்ரீசற்குருஸ்வாமிகள் சந்தோஷமடைந்து செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கரத்தால் திருநீற்றைத்தரித்துச் சுவசப்படுத்தி நாம் அதுக்கிரகித்த உபதேசவாக்யங்களை வாக்களவில் ஆக்காதமனனஞ்செய்து சுவானுபூதிக்குக் கொண்டு

ந்தமையால் நீயே சற்குருவாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்யும் சற்சீடனென்று புன்முறுவல்செய்து கிருபானோக் கத்தோடும் நம்போல நீயும் வாழ்வாய் என்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தருளினபடியே ஜீவன்முத்திதசையில் சின்னாள்வாழ்ந்திருந்து பின்னர் விதேகமுத்தியை அடைந்தனன்.

சு - வது பிரமோபதேசக்கட்டளை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க

தத் துவஞான தீபிகை.

எ - வது.

சிதம்பர ராக சியசிந்தனை.

கடவுள் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எந்தவெந்தச் சமையத்தோ ரொங்ஙனெங்ஙன் வே
ண்டுற்றார், அந்தவந்த நெறியுள்ளோர்க் கங்ஙனங்ஙன்
வெளிப்பட்டே, பந்தமகற்றி யவ்வவர்க்காம் பதத்தை
யருளிச் சுகமளிக்கும், சந்தப்பொருளி யாததனைச் சா
ர்த்தெஞ்சிந்த னையையுரைப்பாம்.

தமதுபகிர்முக பின்னுகார சடசக்திசொருபியென்
னும் மாயாசக்திகாரியமாகிய நாமரூபமென்னும் தில்லை
ப்பதியின்கண்ணே, சாக்கிராவஸ்தைக் கிடமாகிய ஸ்
தூலதேகமென்னும் ஆலயத்துள், சொப்பனாவஸ்தைக்
கிடமாகிய சூக்ஷ்மதேகமென்னுஞ் சபையில், சுழுத்தி
அவஸ்தைக் கிடமாகிய காரணதேகமென்னும் அலங்கா

ரபீடத்தில், விஸ்வாதி அபிமானதிரயாதிகாரத்திற்கு இ
டமாகிய ஜீவனென்னும் முயலகன்மீது துரியாவஸ்தை
க்கிடமாகிய மஹாகாரணமென்னும் சாக்ஷித்வமாகின்
ற தமது அந்தர்முகாபின்னாகார சிற்சத்திசொருபியெ
ன்னும் சிவகாமசுந்தரியார் பரப்பிரயோசனா பேக்ஷா
காரணர்த்த சம்பந்தஞானோதய திருஷ்டியால் அபேதா
நுபவமாகிய சகஜாநந்தநிலையைத் தரிசனஞ்செய்யும்
படி அவாஹ்மானசகோசரமாகிய துரியாதீதாவஸ்தை
க்கு இடமாகிய சுபாவசொருபமென்னும் சச்சிதாநந்த
மே ஒருதிருமேனியாகக் கொண்டருளி, ரஜோகுணம்
சமாகிய தமருகம் சிருஷ்டிமூலமாய் ஓர்கரத்தும், ச
த்துவகுணம்சமாகிய அபயம் திதி ஏதுவாய் ஓரஸ்த்த
த்தும், தமோகுணம்சமாகியமழு சங்காரகாரணமாய்
ஓர்கரத்தும், பந்தபரிபாகாம்சமாகிய சலனம் திரோ
பாவாதாரமாய் ஊன்றிய ஓர் செங்கமலப்பொற்பா த
த்தும், மோக்ஷாம்சமாகிய சுத்தமத்யகத நிராதார
நிர்ச்சலனம், அநுக்கிரகார்த்தமாய் அரியாதிதேவர்க
ளுக்கும் அறிவரிய நித்ய, நிருபாதிக, நிரதிசய, பரிபூர
ணாநந்த ரசாமிர்தாம் போருககுஞ்சிதத் திருவடியின்க
ண்ணும் வைத்தருளி, பஞ்சகிருத்தியபரராய் இஃதொ
ன்றே உண்மையான சிதம்பரரகடியமென்று குறிப்பா

ற்காட்டும் சைகையை ஒப்பற்ற திருக்கரத்தாற்செய்துகொண்டு பிரமாநந்தலீலாவிநோத உல்லாசத்தோடு எங்கும் சதாநந்த நிர்த்தனஞ்செய்தருளி விளங்காநின்ற தெய்வசிகாமணியாகிய எமது சொருபாநந்த தாண்டவேசரது திருவருள் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க வாழ்க.

எ - லது சிதம்பரரகசியசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

அ - வது

உபயஞானமார்க்கசிந்தனை.

நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகாதிசாதன சதுஷ்டயத்தைப் பூரணமாகவுடைய தீவிரதரபக்குவர்கள், சற்குருஸ்வாமிகளது சந்நிதானத்தில் அத்வைத பிரம சொரூபத்தை விசாரித்தறியவேண்டுவது எங்ஙனமென்னின்,

இச்சகல ஜீவேஸ்வரஜகத்தாகிய நாமரூபங்கள், மனோராச்சிய பிரபஞ்சம்போல, சங்கற்பத்தை அன்றி வேறில்லையென அறியின், பிரபஞ்சம் சூக்ஷ்மரூபமான தன்மாத்ராம்சமானதினால், சூக்ஷ்மரூபமாகிய மனத்துடன் ஏகத்வங்கூடி மனமொன்றே மிகுந்திருக்கும்.

இம்மனமும் துஷ்ட்ணீம்பூதாவஸ்தா சங்கற்பம்போல, அறிவை அன்றி வேறில்லையென அறியின், மனம் சத்துவகுணமான ஞானம் சமானதினால், ஞானசொ

ரூபமாகிய அறிவுடன் ஏகத்வங்கூடி அறிவொன்றே மிகுந்திருக்கும்.

“ஏகமேவாத்வீதியம்பிரமம்” என்னும் சுருதிமஹாவாக்கியார்த்தப்படி இங்ஙனம் அறிவுசொரூபமாகிய பிரமம் ஒன்றே மிகும்போது பந்தமோக்ஷவிவகாரங்கள் மித்தையாய்ச் சத்தியமான அறிவே தானென்னும் சுவாநுபவத்தைச் சமாதியின்கண்ணே பெற்றகாலத்தும் விவகாரதசையில் தன்னை அன்றி வேறாய் ஓர் பதார்த்தந்தோன்றுமாயின், இருக்கும்பொருளே தோன்ற வேண்டும், தோன்றும்பொருளே இருக்கவேண்டும். இருந்துதோன்றும்பொருளே ரம்மியமாகவேண்டும். அல்லது, இல்லாத மாயாபதார்த்தந்தோன்றாது. தோன்றாத ஜடபதார்த்தமிராது. ரம்யமாகாத ஐக்கபதார்த்தம் இருந்துவிளங்காதென்று யுக்திபண்ணி விசாரிக்கும் அளவில் நாமரூபமயமாகிய மாயாம்சம் மிகாமல் சச்சிதானந்தமயமாகிய தனது சொரூபாம்சமே மிகுந்து பரமார்த்ததசைக்கு விரோதம் இல்லாமல் சகஜானுபவங் கூடும்.

இங்ஙனம் பக்குவமுதிர்ச்சி இன்றிய மந்ததரபக்குவர்கள், சற்குருஸ்வாமிகளது சந்நிதியில் விசாரித்தறிவேண்டும் கிரமம் எங்ஙனமென்னின்,

இந்நாமரூபமயமாகிய சகலபிரபஞ்சங்களும் திருசியப்பொருளாய் இருக்கின்றமையால் இதையறியத்தி

ருக்குருபமான அறிவு ஒன்று உண்டாயிருக்கவேண்டு
ம். அஃதுயாதென விசாரித்து நோக்குமளவில் இப்
போது பிரத்தியக்ஷபிரமாணத்தினால் சர்வாநுபவசித்
தமாய் விளங்கும் இத்தூலசரீரமேயெனத் தோன்ற
வரும்.

அத்தூலசரீரத்தினது யதார்த்தசொரூபத்தை நோ
க்குமளவில் தன்னையும், தனக்குமேலாகிய ஞானேந்தி
ரியங்களையும், ஸ்தூலவிஷயங்களையும், அறியாமையி
னால் ஜடமாயறியப்பட்டு, அறிந்தவறிவு ஸ்தூலசரீரத்
தினிடமான ஞானேந்திரியங்களாகத் தோன்றவரும்.

அவ்விந்திரியங்களினது யதார்த்தசொரூபத்தைநோ
க்குமளவில் தம்மையும், தமக்கு மேலாகியமனத்தையு
ம் சூக்ஷ்மவிஷயங்களையும், அறியாமையினால் ஜட
மாய் அறியப்பட்டு, அறிந்தஅறிவு மனமேயெனத்தோ
ன்றவரும்.

அம்மனத்தினது யதார்த்தசொரூபத்தை நோக்கும
ளவில் தன்னையும், தனக்குமேலாகியஜீவனையும், அபா
வவிஷயத்தையும், அறியாமையினால் ஜடமாயறியப்ப
ட்டு அறிந்தவறிவு ஜீவனேயெனத் தோன்றவரும்.

அச்சீவனதுயதார்த்த சொரூபத்தை நோக்குமளவி
ல்தன்னையும், தனக்குமேலாகிய ஈசனையும், சர்வஞ்ஞ
த்வாதிகுணங்களையும், அவித்யோபாதிகத்தா லறியா

மையினால் ஜடமாயறியப்பட்டு, அறிந்தஅறிவு ஈசனே யெனத்தோன்றவரும்.

அவ்வீசனது யதார்த்தசொருபத்தை நோக்குமளவி ல் தன்னையும், தனக்குமேலாகிய பிரமத்தையும், மா யோபாதிகத்தால் அன்றி அறியாமையினால் ஜடமாய றியப்பட்டு, அறிந்த அறிவு பிரமமே யெனத்தோன்ற வரும்.

இங்ஙனம்சேஷித்துத்தோன்றும் சச்சிதாநந்த பிரம சொருப சுபாவமானசுத்தவறிவேதானெனச் சுவாநு பவம்சித்தித்தகாலத்தும், அவ்வறிவாகியதிருக்கும், அ தனூலறியப்படுவதாகிய திருசியமும், ஆக இரண்டுப தார்த்தங்களிருக்க அத்துவிதாநுபவம் எங்ஙனம் சித் திக்குமென்னின்?

முன்னர் ஞானேந்திரியங்களைநோக்கும்போது ஸ்தூ லசரீரமும், மனத்தைநோக்கும்போது ஞானேந்திரிய ங்களும், ஜீவனைநோக்கும்போதுமனமும், ஈசனைநோ க்கும்போது ஜீவனும், பிரமத்தைநோக்கும்போது ஈச னும், எங்ஙனம் ஜடமாய் அசத்தாயிருந்தனவோ அங் றுமே சர்வாதிஷ்டான சர்வாத்மக பரிபூரணதி லக்ஷணங்களால் உள்ளபடி பிரமசொருபத்தை நோக் கும்போது, சகல சீவேஸ்வர ஜகத்பதார்த்தங்களுக்கு ம், தனது சொருபாம்சமான சச்சிதாநந்தமேசுபாவ

மாய், அவற்றின் மாயாம்சமான நாமரூபங்கள் அபாவமாய், சொர்ணமென்னும் பொருளுக்கு ஆபரணங்கள்சொன்மாத்திரமாயிருந்தனபோல, ஒன்றாய் விளங்கியிருக்கும்போது அத்துவிதாநுபவம் சித்திப்பதற்கு யாதொருதடையுமில்லை யென்று, இங்ஙனம் சுருத்சம் மதப்படி சகஜாநுபவம்பெற்றுய்யக்கடவர்கள். இதில் யாதொருசம்சயமுமில்லை, சத்தியம்.

௮ - வது உபயஞானமார்க்கசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞான தீபிகை.

கூ - வது.

அத்யாரோபாபவாத சங்கிரகசிந்தனை.

அவாஹ்மானசகோசரமாகிய சுத்தசைதன்னிய ஒளி யாயிருப்பதுவே சிவம், இச்சிவத்தினது சொரூபமாகிய சாமான்யாம்சத்தில் உள்ளதில்லதான இன்மையி ருத்தல்போல, அநாதிரித்யமாயிராநின்ற அஞ்ஞானச க்தியினால், இச்சிவத்தினது சச்சிதாநந்தசொரூபமாகி ய விசேஷாம்சத்தில் கானலில் சலதோற்றம்போல அநாதிகற்பிதமாய்த்தோன்றிய ஊர்த்தமுகஞானச்சா ர்பாகிய பிரகாசவிருத்தி சாமான்யசம்பந்தத்தால், அ றிவிற்குச் சாமான்யச்சுட்டறிவுண்டாதல் ஈஸ்வரத்வ ம், இவ்வீஸ்வரத்வமே அறிவினது சாமான்யம்.

இவ்வீசுரனுக்கே அதோமுகஞானச்சார்பாகிய பிரகா சவிருத்தி சாமான்யசம்பந்தத்தால் விசேஷஞன்யச் சுட்டறிவுண்டாதல் ஜீவத்வம், இச்சிவத்வமே அறிவி னதுவிசேஷம், இவ்வறிவினதுவிசேஷமே ஜீவத்வசா மான்யம்.

இச்சீவனுக்கே சலனச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி விசேஷசம்பந்தத்தால், சாமான்யவிஷயச் சுட்டறிவு ண்டாதல் அந்தக்கரணத்வம், இவ்வந்தக்கரணத்வமே ஜீவத்வவிசேஷம், இச்சீவத்வவிசேஷமே அந்தக்கரணத்வசாமான்யம்.

இவ்வந்தக்கரணத்திற்கே இடச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி சாமான்யசம்பந்தத்தால் விசேஷஸ்தூல விஷயச்சுட்டறிவுண்டாதல் இந்திரியத்வம், இவ்வந்திரியத்வமே அந்தக்கரணத்வவிசேஷம், இவ்வந்தக்கரணத்வவிசேஷமே இந்திரியத்வசாமான்யம்.

இவ்வந்திரியத்திற்கே அகச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி விசேஷசம்பந்தத்தால் தேகமே தானென்னும்சாமான்ய மோகச்சுட்டறிவுண்டாதல் தநுத்வம், இத்தநுத்வமே இந்திரியத்வவிசேஷம், இவ்வந்திரியத்வவிசேஷமே தநுத்வசாமான்யம்.

இத்தநுவிற்கே இதச்சார்பாகிய மூடவிருத்திசம்பந்தத்தால், விஷயபோகங்களே தன்னதென்னும் விசேஷமோகபோகச்சுட்டறிவுண்டாதல் போகத்வம்; இப்போகத்வமே தநுத்வவிசேஷம், இத்தேகபோகமாயிருத்தலே ஜகம்.

இங்ஙனம் அத்தியாரோபப்படுவதே பந்தம்.

அத்யாரோபாபவாதசங்கிரகசிந்தனை. அரு

இப்பந்தமுடையோன் சிவபுண்ணிய மேலீட்டினால்
மலபரிபாகம் வந்தகாலத்தில் சற்குருவைத்தேடி ய
டைந்து அவரது கிருபையால் அதுக்கிரகஞ் செய்தரு
ளப்பெற்ற திருவருண் ஞானக்கண்ணினால், இதச்சார்
பாகிய மூடவிருத்தி நீக்கத்தால் விசேஷ மோகபோக
ச்சுட்டறிவாகிய போகத்வநீக்கமும், அகச்சார்பாகிய
சலனவிருத்தி விசேஷநீக்கத்தால் சாமான்ய மோகச்
சுட்டறிவாகிய ததுத்வநீக்கமும், இடச்சார்பாகிய சல
னவிருத்தி சாமான்யநீக்கத்தால் விசேஷஸ்தூலவிஷய
ச்சுட்டறிவாகிய இந்திரியத்வநீக்கமும், சலனச்சார்
பாகிய பிரகாசவிருத்தி விசேஷநீக்கத்தால் சாமான்ய
விஷயச்சுட்டறிவாகிய அந்தக்கரணத்வநீக்கமும், அ
தோமுக ஞானச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி சாமான்
யநீக்கத்தால் விசேஷசூன்யச்சுட்டறிவாகிய ஜீவத்வ
நீக்கமும், ஊர்த்தமுக ஞானச்சார்பாகிய பிரகாசவிரு
த்தி சாமான்யநீக்கத்தால் சாமான்யச்சுட்டறிவாகிய
ஈசரத்வநீக்கமும்கண்டு விளங்காநின்ற சிவஞானப்பி
ரகாசத்தினால் அஞ்ஞானந்தகாரத்தைவிழுங்கிச் சேஷி
த்த சச்சிதாநந்தாத்வைத சொரூபாநுபவமாயிருத்த
லே சிவம்.

இங்ஙனம் அபவாதப்படுவதே முத்தி.

ஆதலால், இம்முத்திநிலையைச் சுவாநுபவத்தில் சுக
ஜப்படுத்திக்கொண்டு சம்மா இருப்பவர்களே கிர்தகர்

அக

தத்துவஞானநீபிகை

த்தியர்களாகிய ஜீவன்முத்தர்கள்; இவ்வுலகத்தில் அவர்களையே சாக்ஷாத்பரமசிவமென்று சகல சுருதிகளுந் கூறுகின்றன. இதில் யாதொரு சம்சயமுமில்லை, சத்தியம்.

இஃது விகங்கஞானமார்க்கமென் றுணரத்தக்கது.

கூ - வது

அத்தியாரோபாபவாதசங்கிரகசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத்துவஞானதீபிகை.

க0 - வது

தத்துவோற்பத்தி லயக்கிரமசங்கிரக

சிந்தனை.

சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆநந்தம் என்னும் இலக்ஷணத்தையுடைய பிரமத்தின்கண் வாசகஞ்செய்யவொண்ணாத பின்னாசத்திதோன்றும், அதிநின்று மாயைதோன்றும், அதன் ஊர்த்தமாயையிற் பரதத்துவந்தோன்றும், அதனில் வியோமந்தோன்றும், முன்மாயையின் அதோமாயையில் புருஷந்தோன்றும், அதனில் பிரகிருதிதோன்றும், அதிநின்று மான்தோன்றும், அதனில் கங்காரந் தோன்றும், அவ்வகங்காரம் திரிகுணம்சமானதால் சத்துவகுணம்சத்தில் மனமும், ஞானேந்திரியங்களுந்தோன்றும், ரஜோகுணம்சத்தில் கன்மேந்திரியங்கள் தோன்றும், தமோகுணம்சத்தில் சூக்ஷ்மபூதங்களாகிய சத்தாதி பஞ்சதன்மாத்திரைகள் தோன்றும். அந்தச்சத்தாதி பஞ்சதன்மாத்திரைகளைப் பஞ்

௮௮ தத்துவஞானதீபிகை

சீகரித்ததனால் ஸ்தூலபஞ்சபூதங்கள் தோன்றும். அவற்றில் பூதாம்சமாகிய ஸ்தூலதேகங்கள் தோன்றும்.

இங்ஙனம் தத்துவங்களின் உற்பத்திக்கிரமமாவதே உபக்கிரமமென்னப்படும். இதுவேபந்தம்.

இனி லயக்கிரமம் எங்ஙனமென்னின்,

ஸ்தூலதேகமுகல் பின்னாசத்தி ஈருகச்சொல்லப்பட்ட முப்பது தத்துவங்களும், தேகாவஸ்தை அபிமானிகளும், ஞானசாரியர் அதுக்கிரமித்தருளியபடி சமாதியின்கண்ணே தரிசனப்படிநீங்கிப்போய், இவையாவுமாய் விளங்கும் மேற்சொல்லிய பிரமசொருபந்தானாகச் சேஷித்து விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனம் தத்துவங்களின் லயக்கிரமமாவதே உபசங்காரமென்னப்படும், இதுவேமுக்தி.

இங்ஙனம் முத்தியைக்கொடுக்கும் இந்த லயக்கிரமவிவரம் அதுபவப்படுவ தெங்ஙனமென்னின்,

ஸ்தூலபூதங்கள் - ௫, சூக்ஷ்மபூதங்கள் - ௫, கன்மேந்திரியங்கள் - ௫, ஞானேந்திரியங்கள் - ௫. ஆகிய ௨௦ - ம் ஜீவனுக்கு ஸ்தூலதேகம், சகலகரணங்களுடனுங்கூடிச் சர்வஸ்தூல விஷயங்களைச்சுட்டி யறியும் விவகாரமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தை, விஸ்வாபிமானி, இவற்றையுள்ளபடி அறிந்து நீங்கினால், பகுப்பும்காணியும் போய் அதன்வாசனேதோன்றும்.

தத்துவோற்பத்திலயக்கிரமசங்கிரகசிந்தனை அசு

மனம் புத்தி அகங்காரம் - ஆகிய ந. - ம் ஜீவனுக்குச் சூக்ஷ்மதேகம், சர்வாந்தக்கரணங்களுடன் கூடி வாசனையோடும் சர்வ சூக்ஷ்ம விஷயங்களைச்சுட்டியறியும் விவகாரமாகிய சொப்பனாவஸ்தை, தைசதாபிமானி, இவற்றையுள்ளபடியறிந்து நீங்கினால் அவ்வாசனேபோய் முதற்பாழ்தோன்றும்.

பிரகிருதி ஒன்றுமே ஜீவனுக்குக் காரணதேகம், சர்வவிஷய வாசனையுமிற்றந்தவிடத்தில் இருந்த முதற்பாழுடன் கூடி, விஷயாபாவத்தைச்சுட்டியறியும் விவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தை, பிரஞ்ஞாபிமானி, இவற்றையுள்ளபடியறிந்து நீங்கினால், அம்முதற்பாழ்போய்ச் சீவதூரியந்தோன்றும்.

புருஷன் ஒன்றுமே பரனுக்கு ஸ்தூலதேகம், ஜீவனது காரியோபாதினை நியதினைந்து, சேஷித்துநின்ற அறிவு சொருபமாகிய தன்னையறிந்து, சர்வசாக்ஷியத்திற்குஞ் சாக்ஷியாகிய வறிவாயிருந்தறியும் விவகாரமாகிய ஜாக்ஹிராவஸ்தை, விராட்டபிமானி, இவற்றையுள்ளபடியறிந்து நீங்கினால் சர்வஞ்ஞத்வாதி உபாதிபோய் அதன் வாசனேதோன்றும்.

காலபரம் ஒன்றுமே பரனுக்குச் சூக்ஷ்மதேகம், சர்வசாக்ஷியத்திற்கும் சாக்ஷியாக இருக்கும் வாசனையோடும் அச்சாக்ஷிமாத்திரமான வறிவையறியும் விவகாரமாகிய சொப்பனாவஸ்தை, இரண்யகர்ப்பாபிமானி,

இவற்றை உள்ளபடியறிந்து நீங்கினால் அவ்வாசனேபோய் இரண்டாம்பாழ் தோன்றும்.

வியோமம் ஒன்றுமே பரனுக்குக் காரணதேகம், சர்வசாஸ்தியமுஞ் சாஸ்தியாகிய அவ்வாசனையும் இறந்த விடத்தில் இருந்த இரண்டாம்பாழுடன் கூடி, சாஸ்தியபாவத்தையறியும் விவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தை, அவ்யாகிருதாபிமானி, இவற்றை உள்ளபடியறிந்து நீங்கினால் அவ்விரண்டாம் பாழ்போய்ப் பரதூரியந்தோன்றும்.

பரம் ஒன்றுமே சிவத்திற்கு ஸ்தூலதேகம், பரனது காரணோபாதிகளையிதிகளைந்து, சேஷித்துகின்ற பிரம சொரூபமாகிய தன்மையறிந்து, சர்வமூர் தன்மயமாய் விளங்கும் அறிவு சொரூபமாய் அமையும் விவகாரமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தை, சிற்சொலிதாபிமானி, இவற்றை உள்ளபடியறிந்து நீங்கினால் உலகம்போய் அதன்வாசனேதோன்றும்.

மாயை ஒன்றுமே சிவத்திற்குச் சூக்ஷ்மதேகம், சர்வமூர் தன்மயமாய் விளங்குகின்றதென்னும் வாசனையோடும் அவ்வறிவுமாத்திரமான சொரூபமாய் அமையும் விவகாரமாகிய சொப்பனாவஸ்தை, பிரசாபத்தியாபிமானி, இவற்றை உள்ளபடியறிந்து நீங்கினால் அவ்வாசனேபோய் மூன்றும்பாழ்தோன்றும்.

தத்துவோற்பத்திலயக்கிரமசங்கிரகசிந்தனை. கூக

பின்னாசக்தி ஒன்றுமே சிவத்திற்குக்காரணதேகம், சர்வமுந்தன்மயமாய் விளங்குகிறதென்னும் அவ்வாசனையும் இறந்தவிடத்திலிருந்த மூன்றும்பாழுடன் கூடி, சொரூபாது பவாபாவத்தை யறியும் விவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தை, பொற்புவிசாரந்தாபிமானி, இவற்றையுள்ளபடியறிந்து நீங்கினால் அம்மூன்றும்பாழ்போய்ச் சிவத்தினது சாஷிவாசனையாகிய உபாதிகளை நியதிகளைந்து சேஷித்துகின்ற, “ஏகமேவாத்விதீயம்பிரமம்” என்னும் சுருதிவாக்கியார்த்தப்பொருளாகிய சிவதூரியமென்னும் குருபதந்தானாய் விளங்கித்தோன்றும்.

ஆதலால், இஃதேசம்மா இருக்கு மௌனநிலையென்றும், அத்துவிதமாயிருக்குஞ் சகஜநிலையென்றும், இந்நிலையைப்பெற்றவர்களே முத்தர்களென்றும், வேதாகமங்களின் சித்தாந்தத்தை யுணர்ந்த சிவஞானிகளும் சொல்லியிருக்கின்றனர். இதில் யாதொருசம்சயமுமில்லை, சத்தியம்.

இஃது பிபீலிகாஞானமார்க்கமென் றுணரத்தக்கது.

க 0 - வது

தத்துவோற்பத்திலயக்கிரமசங்கிரகசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க்.

தத் துவஞான தீபிகை.

கக - வது.

தத் துவசங்கிரகசிந்தனை.

ஸ்தூலதத்துவம் - சு, சூக்ஷ்மதத்துவம் - கசு, கா
ரணதத்துவம் - ச, மஹாகாரண தத்துவம் - க, ஆ
தத்துவம் - உள. இவற்றில், ஸ்தூலதத்துவம் - சு,
ஆவன: சருமம், உதிரம், மாமிசம், நரம்பு, அஸ்தி,
மச்சை என்பனவாம். சூக்ஷ்மதத்துவம் - கசு, ஆ
வன: கன்மேந்திரியமாகிய வாக்கு, பாணி, பாதம்,
பாயுரு, உபஸ்தம் ஆக ௫ - ம். ஞானேந்திரியமாகிய
சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிந்தனை, ஆக்கிரா
ணம் ஆக ௫ - ம். அந்தக்கரணமாகிய, உள்ளம், மன
ம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக ௫ - ம். பிராண
வாயு ௧ - ம், ஆம். காரணதத்துவம் - ச, ஆவன: அவி
த்தை, ஜீவன், மாயை, ஈசுரன் என்பனவாம். மஹா
காரணதத்துவமாவது பிரமம் - க - ஆம்.

இவற்றுள் கன்மேந்திரியங்களின் விவகாரங்களாவன: வசனம், தானம், கமனம், விசர்க்கம், ஆநந்தம் ஆகிய இவற்றைச் செய்தலாம்.

ஞானேந்திரியங்களின் விவகாரங்களாவன: சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் ஆகிய இவற்றையறிதலாம்.

அந்தக்கரணங்களின் விவகாரங்களாவன, பிரகாசம், நினைவு, நிச்சயம், சிந்தனை, அபிமானம் ஆகிய இவற்றைப் பண்ணுதலாம்.

பிராணவாயுவின் விவகாரமாவது: சரீரத்தைத்தாங்குவதாயும் அசனது விவகாரத்திற்கு ஆதாரமாயும் அதற்குக்காவலாயும் இருத்தலாம்.

அவித்தையின் விவகாரமாவது: ஜீவனுக்குக் காரணசரீரமாயிருந்து அவனது இச்சையாலுண்டாகும் சகலபந்தார்த்தங்களுக் கிடமாயும் அவனது யதார்த்த சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்தற்குச் சூன்யவிருளாயும் இருத்தலாம்.

ஜீவவிவகாரமாவது: கன்மாறுசாரமாய் ஈசுரனுட்கிவிக்ஷிற்றபடி சுதந்தரனனுயாடிக்கொண்டு அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் சிற்றறிவுடையனாய் இருத்தலாம்.

மாயையின் விவகாரமாவது: ஈசுரனுக்குக் காரணசரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனது காருண்ணியத்தால்

கூசு

தத்துவஞானதீபிகை

செய்யும் சகல மோக்ஷாநந்தவிவகாரங்களுக்கு இடமாயும் அவனது யதார்த்தசொருபத்தை யறிதற்கு விளக்கமாயும் இருத்தலாம்.

ஈசரவிவகாரமாவது: ஸர்வஜீவதயாகாரணத்தினால் சுதந்தரமாகச் சிருஷ்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அநுக்கிரகம் ஆகிய பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்திக்கொண்டும் மாயாசம்பந்தத்தால் பேரறிவுடையனாய் இருத்தலாம்.

பிரம விவகாரமாவது; சகலத்திற்குந் தாரகமாயிருந்துகொண்டு சாக்ஷிமாத்திரமான சச்சிதானந்த சொருபியாய்ச் சும்மா இருத்தலாம்.

கோசதத்துவம் - கூ - ம், ஜீவனுக்கு சாக்கிராவஸ்தைக்கு இடமான ஸ்தூலசரீரமாயிருக்கும்.

கன்மேந்திரியம் - நு, ஞானேந்திரியம் - நு, அந்தக் கரணம் - நு, பிராணவாயு - க, ஆகதத்துவம் - ககூ-ம் ஜீவனுக்குச் சொப்பனாவஸ்தைக்கிடமான சூக்ஷ்மசரீரமாய் இருக்கும்.

அவித்தை தத்துவம் - க - ம், ஜீவனுக்குச் சுழுத்தியவஸ்தைக்கு இடமான காரணசரீரமாய் இருக்கும்.

இங்ஙனம் ஜீவாநுபவத்திற்கு ஆசரயமான இம்மூன்றுசரீரங்களையும் தானென அபிமானித்துக்கொண்டு த

னது யதார்த்தசொரூபத்தை மறைத்த அஞ்ஞானத்தினால், ஜனனமரணமாகிய சாகரத்தில் முழுகித் துன்பப்படுகின்ற ஜீவனுக்குக் கன்மோபாசனையினால், கிரமமாகச்சித்தசுத்தியும் சித்த ஏகாக்கிரமும் ஆகிய மேலானபக்குவம் வந்தகாலத்தில் தற்காருண்ணியத்தினால் ஈசுரனே ஞானசாரியனாய் யெழுந்தருளிவந்து, அதுக்கிரகத்தருளிய மஹாவாக்கியோபதேசத்தினால் உதயமாகிய சுஞ்ஞானவிளக்கத்தால், அஞ்ஞானந்தகாரத்தைப்போக்கித்தனது யதார்த்தசொரூபமாகிய சச்சிதானந்தாத்மாவாகத் தன்னைத் தெரிவித்தபடியே உள்ளபடி தெரிந்தபின்னர் அவ்விளக்கவியாப்தமான அகண்டாகாரவிஞ்ஞானவிளக்கத்தால் உள்ளும்புறமும் தோன்றுகின்ற சகல ஜகத்திற்கும் சாஷிமாத்திரமாயிருப்பதே ஈசுரரூபவமாகிய துரியமாம்.

இங்ஙனம் இவ்வகண்டாகார விஞ்ஞான பிரகாசவியாபகத்தால், தனது சச்சிதானந்தமான சொரூபம்சத்தில் நாமரூபமான மாயாம்சந்தோன்றாமல் அத்துவையத பிரமசொரூபமாய் அமைந்திருப்பதே பிரமரூபவமாகிய துரியாதீதமாம்.

இந்நிலை சகஜமாய்விடுவதே யாதோரவஸ்தைக்கும் உட்படாமல் வாக்கு மனாதீதமாகிய சுத்தபிரமமென்பதிலும் சகல வேதாகமசுருதிகளும் நியாயவாதிகளு

கூகூ

தத்துவஞானதீபிகை

டைய சையுத்திகளும், ஜீவன் முத்தர்களுடைய வறு
பவங்களும் பிரமாணசித்தம் என்பதிலும் யாதொரு
சம்சயமுமில்லை, சத்தியம்.

கக - வது.

தத்துவசங்கிரகசிந்தனை

மு ற் றி ற் று.

திருச்சிற்றம்பலம்,

உ

சிவபெருமான் திருவருள்வாழ்க.

தத் துவருானதீபிகை.

கஉ - வது

ஆத்மசொருபநிர்ணயசிந்தனை.

அநேக ஜனனங்களிற்செய்த சிவபுண்ணியத்தின் ப
யனாகிய பக்குவத்தையுடைய ஓர் முழுக்கூடவானவன்
ருானசாரியரை அடைந்து திருவருள்பெறுமாறு வழி
பட்டு அவரது சந்நிதானத்தில் விசாரிக்கும் முறைமை

சுவாமி! தான் என்பதுயாது என்ன?

ஆசாரியர் திருவருணைக்கஞ்செய்து, இங்ஙனம் ச
கலத்தையும்றியாநின்ற அறிவு சொருபமாகிய ஆத்ம
சைதன்னியமே தானெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள,

சுவாமி! சகலமாவது யாதென்ன?

சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் ஆகியபஞ்ச
விஷயாதிகளென்னும் பிரபஞ்சமே சகலமென்றருள,

சுவாமி! இப்பிரபஞ்சமாகிய பஞ்சவிஷயங்களைத்
தானாகிய இத்தேகமேயறிகின்ற தென்ன?

எ

சுழுத்திகாலத்தில் இத்தேகமிருந்தும் ஒன்றையுமறி யாதபடியினால், சுத்தஜடமாகிய இத்தேகம் அறிவன் று என்றருள,

சுவாமி! இத்தேகத்தினிடமா யிருந்து சத்தாதிபஞ்ச விஷயங்களையும், தேசத்தையும், சுரோத்திரம், துவக் கு, சக்ஷு, சிம்நுவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியங்களே அறிகின்றனவென்ன?

மனமில்லாத விடத்தில் ஒன்றையுமறியாமையினாலும், ஓரிந்திரியத்தின் விஷயத்தை ஓரிந்திரியமறியாமையினாலும், தன்தன் விஷயங்களிலுமொரு விஷயத்தை அறியும்போது மற்றொருவிஷயத்தை அறியாமையினாலும், தம்மைத்தாமறியாமையினாலும், இடங்களைப்பற்றி அறிகின்றமையினாலும், ஐந்தாயிருக்கின்றமையினாலும், மனத்திற்கு விஷயங்களாய்ப் போகின்றமையினாலும், ஞானேந்திரியங்களு மறிவன்று என்றருள.

சுவாமி! உள்ளும்புறமும் தோன்றாநின்ற சகலபஞ்ச விஷயங்களையும், தேசத்தையும், இந்திரியங்களையும் மனமே அறிகின்றதென்ன?

ஜீவனில்லாதவிடத்தில் ஒன்றையும் அறியாமையினாலும், தன்னால் நினைக்கப்பட்டவைகளைத் தானேமறந்தறியாமையினாலும், நினைக்கக்கூடாத விஷயமெனவறிந்து நினைவாதிருக்க அறியாமையினாலும், தன்னைத்

தானறியாமையினாலும், சங்கற்பவிகற்பமாய் இருக்கின்றமையினாலும், ஜீவனுக்கு விஷயமாய்ப் போகின்றமையினாலும், மனமுமறிவன்று என்றருள,

சுவாமி! சகல விஷயங்களையும், சகலவிஷயாபாவத்தையும், தேகத்தையும் இந்திரியங்களையும், மனத்தையும் ஜீவனே அறிகின்றதென்ன;

ஆத்மசைதன்னிப மில்லாதவிடத்தில் ஒன்றையுமறியாமையினாலும், விஷயாபாவமாகிய சூன்யமே தன்னைமறைப்பதற்குக் காரணமென்றறியாமையினாலும் அவ்விஷயாபாவத்தை யறிந்த தன்னைத்தானறியாமையினாலும், சுட்டறிவாயிருக்கின்றமையினாலும், ஆத்மசைதன்னியத்திற்கு விஷயமாய்ப் போகின்றமையினாலும் ஜீவனுமறிவன்று என்றருள,

சுவாமி! இவைகளெல்லாம் ஆத்மசைதன்னியமன்றாயின் வேறே ஆத்மசைதன்னியந்தான் யாதென்ன,

முன்னர்ச்சொல்லிய தேகத்தின்கண் இந்திரியங்களினிடமாயிருந்து ஸ்தூலபஞ்சவிஷயங்களையும், மனத்தினிடமாயிருந்து சூക്ഷ்ணபஞ்சவிஷயங்களையும், ஜீவனிடமாயிருந்து இவ்விரண்டினபாவத்தையும், தேகத்தையும் இந்திரியங்களையும், மனத்தையும், ஜீவனையும்

அறிகின்றமையினாலும், இங்ஙனம் அறிந்தவறிவே தானெனத் தன்னைத்தன்னால் தானே யறிகின்றமையினாலும், அறிவே தனக்குச்சொருபமா யிருக்கின்றமையினாலும், தானொன்றிற்கும் விஷயமாகாமையினாலும், இவற்றிற்கெல்லாம் எப்பொழுதும் சாஹிமாத்திரமாயிருந்து விளங்கும்தானே ஆத்மசைதன்னியமென்றருள,

சுவாமி! இங்ஙனம் விளங்கும் ஆத்மசைதன்னியமாகிய தன்னைத் தன்னால் தானே அறிகின்றது எங்ஙனமென்ன,

சுத்தவறிவுசொருபமாகிய தன்னை, சுட்டுப்பார்வையற்ற தன்னால் சகல கேவலங்களில் சாராததானே இரண்டறவொன்றா யறியாதறிதலாகிய சும்மாஇருத்தலே யென்றருள,

சுவாமி! தேவரீர் அறுக்கிரகஞ்செய்தருளியபடியே அடியேனுக்குச் சுவாநுபவமாயிற்று என்று அன்போடு துதித்து வணங்கி எழுந்துநின்றவனை நோக்கி, இதுவே சுருதிக்கும் யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒத்ததுணிவான உண்மைப்பொருளாகும், ஆதலால், தேகபதனபரியந்தம் இச்சுவாநுபூதியினின்று நீங்காது சகஜப்படுத்திக்கொள்ளின் பின்னர்ச் சர்வமுந் தன்மய

ஆத்மசொரூபநிர்ணயசிந்தனை. க0க

மாய்விளங்கும் பிரமசொரூபமாகிய அத்துவிதாநுப
வஞ் சித்திக்கும், அப்பொழுது பேராநந்தவடிவாகிய
முத்தி லபிக்குமென்று அருளியபடி வாழ்ந்தனன்.

கஉ -- வது

ஆத்மசொரூபநிர்ணயசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத்துவஞானதீபிகை.

கூட - வது.

ஆத்மாநாதம் விசாரசிந்தனை

சர்வபிராணிகளுக்கும் இதவிருத்தியென்றும் அகவிருத்தியென்றும் இரண்டுவித விருத்தியுண்டென்பது சகலவேதாந்த சாஸ்திராறுபவ பிரசித்தம்.

இங்ஙனம் சொல்லிய இரண்டுவிருத்திகளின் அருத்தம் யாதென்னின்?

எதிரிட்ட வஸ்துவில்தோன்றுவதே இதவிருத்தியென்றும், தானானவஸ்துவில்தோன்றுவதே அகவிருத்தியென்றும் அர்த்தபிரசித்தம்.

அன்றியும் எவ்விடத்திலாயினும் இதவிருத்திக்கு விஷயமானது யாதோ? அதுவே அநாத்மாவென்றும், அகவிருத்திக்கு விஷயமானது யாதோ? அதுவே ஆத்மாவென்றும், நிர்ணயப்படுவது பிரசித்தம்.

தேகத்திற்கு எதிரிட்டவஸ்துவில் தோன்றுவதே இதவிருத்தியென்றும், இந்த இதவிருத்திக்கு விஷயமான

பிரபஞ்சமே அநாத்மாவென்றும், தேகமென்னும் தானு
னவஸ்துவில் தோன்றுவதே அகவிருத்தியென்றும், இ
ந்த அகவிருத்திக்கு விஷயமான இத்தேகமே ஆத்மா
வென்றும் காணப்படுகின்றன வென்னின்;

அதுகூடாது, ஏனெனின், நான் மனிதனென்றபொழு
து தேகமும், நான்வசனித்தேனென்றபொழுது கன்
மேந்திரியங்களும், நான் பலவானானேன் என்றபோது
பிராணவாயுக்களும், நான்கேட்டேனென்றபோது ஞா
னேந்திரியங்களும், நான் நினைத்தேனென்றபோது அந்
தக்கரணங்களும், அவிசாரகாலத்தில் அத்தியாசவொ
ருமையினால் அகவிருத்திக்கு விஷயமாய்த்தோன்றிய
போதினும், என்னுடையதேகம் என்னுடைய வாக்காதி
கள் என்னுடைய பிராணாதிகள் என்னுடைய சுரோத்
திராதிகள் என்னுடைய மனாதிகள் என்று சொல்லப்ப
ட்ட சகலமும், விசாரகாலத்தில் அத்தியாச நீக்கத்தா
ல், இதவிருத்திக்கு விஷயமாய்த் தோன்றுவதுவே வ
துபவபிரசித்தம்.

இப்பொழுதுநான் என்று விவகரிக்கும் அகங்காரம்
இவ்வகவிருத்திக்கு விஷயமாய்க் காணப்படுகின்றதே
யென்னின்?

அதுவுங்கூடாது. ஏனெனின், பரிணமிக்கின்ற பால்
முதலான வஸ்துக்களைப்போல், அகம்சுகிதுக்கியென்ற

இவைமுதலான பலவித ஆகாரவிருத்தியாகப் பரிணமிக்கின்றமையால் இவ்வகங்காரமும், இதவிருத்திக்கு விஷயமாகின்றது. பிரத்தியேகாத்மா ஒன்றே அகவிருத்திக்கு விஷயமாகும் அல்லது மற்றியாதொன்றும் விஷயமாகா தென்பதே ஹாஹரி பிரமேந்திராதியர்களுக்கும் அநுபவமென்பதற்குச் சுருதிபிரமாணமே பிரசித்தம்.

சித்துரூபமாகிய ஆத்மா அகவிருத்திக்கு விஷயமானால் சடத்துவம் வருவதாய்க் காணப்படுகின்றதே யென்னின்?

ஆதித்தனைப்போல அவ்வகவிருத்தியில் தனது பூரணபிரகாசத்தைப் பிரவேசிப்பித்து அதனால் தோன்றப்படும் விஷயமாயிருப்பினும், அந்நின்மலவிருத்திக்கும் சுவயபிரகாச சைதன்னிய ஸ்வரூபமான ஆத்மாசாஸ்தியாக விளங்குமென்பதே அநுபவபிரசித்தம்.

இங்ஙனம் ஆத்மா சுவயபிரகாச சைதன்னியஸ்வரூபமாக விளங்குமானால் இவ்வகவிருத்தியினால் பிரயோசனம் யாதென்னின்?

விவகாரதசையில் விவகரிக்கப்பட்ட அஞ்ஞான நிவர்த்தகமே பிரயோசனமென்பது பிரசித்தம்.

சுத்த படிகம்போலச் சடமான இவ்விருத்திக்கு ஏக காலத்தில் கோடி சூரியருதயமாய் வரினும் சிறிதேனு

ம் நீங்குதற்கரிய அஞ்ஞானந்தகாரத்தினது நிவர்த்தகத்தில் இவ்வளவு சாமார்த்திய மேதென்னின்?

சுவய பிரகாச சைதன்னிய சொருபமான ஆத்மாவினது பிரகாசம் சொச்சமாகப் பதிர்திருக்கின்ற மகத்துவத்தினாலே இவ்வளவு சாமார்த்தியமுண்டென்பதில் யாதோராச்சரியமும் இல்லையென்பதே பிரசித்தம்.

அச் சிற்சாயைக்கேனும் இவ்வகவிருத்தியின் விஷயத்துவம் லப்தமாகச் சாதிக்கலாகாதோவென்னின்? ஆகாது. ஏனெனின், அதிஷ்டானமான ஆத்மாவையும் உபாதிஸ்தானமான விருத்தியையும் தவிரத் தனக்கென ஒருருவத்தையுஞ் சாதிப்பதற்கு யாவராலும் அசக்கியமாகையினால் அச்சிற்சாயைக்கும் லப்தமாகாதென்பதே வேதாந்தவித்துக்களால் சாதிக்கப்பட்ட சித்தார்த்த பிரசித்தம்.

அதிஷ்டானமான ஆத்மசம்பந்த மாத்திரத்தைக் கொண்டே அச்சிற்சாயைக்கு அகவிருத்தியின் விஷயத்துவம் சாதிக்கலாகாதோவென்னின்? அதனால் அச்சிற்சாயைக்கு மாத்திரம் சாதிப்பதில் யாதொரு விசேஷணமுமில்லை, அவ்வாத்ம சம்பந்தபரம்பரையினால் சகலமான அநாத்மவஸ்துகளுக்கும் சாதிக்கலா மென்பதே பிரசித்தம்.

அங்ஙனம் சாதித்தலால் வரும் விவாதம் யாதென்னின்? ஆத்மாநாதம் விபாகஞானத்திற்குச் சூனியத்

துவமும், சற்குருசுவாமிகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட உபதேசவாக்கியத்திற்கு விரோதத்துவமும் ஜீவர்களுக்குப் பந்தமோக்ஷங்களைப் பிரதிபாதிப்பாரின்ற சுருதிக்கு அப்பிரமாணத்துவமும் ஆகிய இவ்விவாதங்கள் வருமென்பதே பிரசித்தம்.

“அகமேவசர்வம்” என்று ஆத்மவித்துக்களால் வசனிக்கும் விவகாரம் யாதென்னின், “சிவோகம்” என்னும் அநுபவாவேசத்தால் கூறும் அநுபூதி விவகாரவசனமேதவிர உண்மையன்றென்பதே பிரசித்தம்.

இசற்கு உண்மையாவதுதான் யாதென்னின்? பூரணபாவத்தால் “பிரம்மைவசர்வம்” என்றும், சிற்பாவத்தால் “பிரம்மைவாஹம்” என்றும் வரும், விவகாரத்திற்கு ஆசரயமாகும் சலக்ஷண விலக்ஷண பாவங்களையுடைய வஸ்து நிர்ணயமே உண்மைபாவதில் சர்வாநுபவ பிரசித்தம்.

முன்னர்ச்சொல்லிய அஞ்ஞான நிவர்த்தகமானமோக்ஷபிரயோசனந்தான் யாருக்கென்னின்? ஞானபிரதிபந்தகமான சம்சாரபந்தமுடைய ஆத்மாபாசனென்னும் சிற்சாயைக்கென்பதே சர்வாநுபவ பிரசித்தம்.

விவகாரதசைக்கு இங்ஙனமாயின் பரமார்த்ததசைக்கு எங்ஙனமென்னின், பரிபூரண சிதாத்மாவின் கண்யாதோ ரஞ்ஞானத்தினாலாகிய பிராந்திஞானமும், அத

னது காரியமான சம்சாரபந்தமும், இருந்தாலன்றோ அதனது நிவர்த்தகஞ் செய்யும் விசாரஞானத்தினாலாகிய உண்மை ஞானமும் அதனது காரியமான மோக்ஷ முங்கொண்டு பிரயோசன பிரசங்கத்திற்கு அவகாசமாகும், அங்ஙனங் காலத்திரயத்திலுமில்லை, ஆகையால், யாதொரு பிரஸ்துதிக்கும் அவகாசாபாவமென்பதே பிரசித்தம்.

சச்சிதானந்த அகண்ட ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவில் இங்ஙனம் விவகாரபரமார்த்தங்கள் என்னும் இரண்டிவித பிரசங்கங்களுக்கு அவகாசமேதென்னின்? வஸ்துவினிடத்தில் சாமானியம் விசேஷம் என்னும் இரண்டு அம்சங்களின் இருப்பினால் அப்பிரசங்கம்வர அவகாசமுண்டென்பதே பிரசித்தம்.

முன்னர்ச்சொல்லிய சாக்ஷி சித்தரூபமான ஆத்மா ஒருவனே ஞாதாவாகக் காணப்படுகின்றமையால் அகங்காரமும் அகம் ஞாதாவென்று விவகரிப்பானேன் என்னின்? ஆத்மாவினது சம்பந்தத்தினால் அங்ஙனம் விவகரிப்பதாய்த் தோன்றுமென்பதே பிரசித்தம்.

ஆத்மா அகங்கர்த்தாவென்று இது முதலாகிய அகங்காரத்தினது விவகாரத்தை யடைவதாய்க்காணப்படுகின்றமையால், அவ்வாத்மாவிற்கு நிர்விகாரத்துவத்தைச் சாதிக்குஞ் சுருதிக்கு, அப்பிரமாணத்துவம் வருமேயென்னின்? இங்ஙனம் ஆத்மதர்மம் அகங்காரத்தினிட

த்திலும், அகங்காரதர்மம் ஆத்மாவினிடத்திலும், உண்டாக்குகின்ற தாதாத்மிய அத்யாசத்தை விபாகஞானத்தினால் பிறித்துப்பார்க்கும்போது கார்த்தத்துவாதி விசாரம் அகங்காரத்திற்கேயென்றும், ஞாதத்துவநிர்விசாரம் ஆத்மாவிற்கேயென்றும், அநுபவமாகும்போது சுருதிக்குப் பிரமாணத்துவம் வருவதில் யாதொரு பிரதிபந்தமும் இல்லை என்பதே பிரசித்தம்.

ஆத்மாகங்காரங்கள் இரண்டிற்கும் அகம்பதமொன்றே விவகரிப்பதானால் அர்த்தபேதாநுபவமாவது என்னமென்னின்? கோவெனும் அநுபூதிக்குக்கோத்துவமென்றே அர்த்தமாவதுபோல அகமெனும் அநுபூதிக்கு, ஆத்மாவென்றே அர்த்தமாகும். அதன்றியும் கோத்துவங்கோவோடு சம்பந்தப்பட்டமையால் பின்னமானதாய்க் காணப்படுவதுபோல, ஆத்மா அகங்காரத்தோடு சம்பந்தப்பட்டமையால் பின்னமானதாய்க் காணப்படுமெனும் கோவெனும் பதத்திற்கு மேலெழுந்தவாறாகக் கோவென அர்த்தந்தோன்றிமெனும் பரமார்த்தத்தில் கோத்துவமே அர்த்தமாவதுபோல, அகமெனும் பதத்திற்கு மேலெழுந்தவாறாக அகங்காரமென அர்த்தந்தோன்றிமெனும் பரமார்த்தத்தில் ஆத்மாவே அர்த்தமாவது யுக்தியுத்த பிரசித்தம்.

அகமெனும் சப்தார்த்தம் ஆத்மாவே யென்பதில் அநுபவமேதென்னின்? அகங்காராதியுபாதிநீங்கிய சர்வா

பாவ சுழுத்திகாலத்து அநுபவத்தைக்கண்டு அகஞ்சுழுப்தனென்று விவகரிப்பதால் ஆத்மாவே அகம் சப்தார்த்தமென்பது அத்தியந்தயோக்கியமான அநுபவமாவதில் சர்வானுபவ பிரசித்தம்.

ஜாக்கிரகாலத்தில் இவ்வநுபூதிபிரசித்தம், அகங்காரத்தினிடத்தில் காணப்படுகின்றதேயென்னின்? தாக சத்தியானது தக்தாயபிண்டத்தில் காணினும் அத்தாக சத்தி அக்கினிக்கேயென்று அநுபவத்தில் அநுபூதியால் காண்பதுபோல, அகமெனும் அநுபூதி அகங்காரத்தில் காணினும் அவ்வகமெனும் அநுபூதி ஆத்தமாவிற்கேயென்பது சகல ஆத்ம வித்துக்களுக்கும் அநுபவ பிரசித்தம்.

இங்ஙனம் சுருதி யுத்தி அநுபவபூர்வகமாக அகம்பதத்திற்கு அர்த்தம் ஆத்மாவேயென்று சாதித்ததற்குப் பிரயோசனம் யாதென்னின்?

சின்மாத்திரசொருபமாய் விளங்கும் பிரத்யேகாத்மாவையே அகம்பதார்த்தமாகத் தெரிந்த சர்வஞ்ஞானியர்களும் சுருதியில்பிரதிபாதிபாரின்ற “அகம்பிரமாஸ்மி” என்னும் மஹாவாக்கியார்த்தத்தில் தாற்பரியர்களாய் நாமேபிரமமென்றடைந்த சுவானுபவப்படி லக்ஷணவிருத்தி சோதனையினால், அகம் சச்சிதாநந்தாகண்டைக ஸ்வரூபமானபிரமமென்று சும்மாவிருத்தலாகிய

சகஜாநுபவமென்னும் ஒப்புயர்வற்ற கைவல்ய சித்தி
யே, பிரயோசனமென்பது சகலசுருதி ஸ்மிருத்திகாச
புராணுகமாபி யுக்தியாசாரியாநுபவ சித்தாந்த பிரசித்
தம். ஆதலால், இது சற்குருமுகமாய் விசாரித் தறிய
த்தக்கது.

கங - வது

ஆத்மாநாதம் விசாரசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞான தீபிகை.

கசு - வது

பிரமஞான சிந்தனை.

வேதத்தில் கன்மகாண்டத்தில் கூறியபடி நிஷ்காமி ய கன்மஞ்செய்ததனால் தமோகுணம்சமான ஸ்தூலத் துவம் நீங்கிச் சூக்ஷ்மரூபமான சித்தசுத்தியும், பக்தி காண்டத்தில் கூறியபடி சகுணபிரமோ பாசனைசெய்ததனால் ரஜோகுணம்சமான சலனத்துவமும்நீங்கி, நிர்ச்சலன ரூபமான சித்த ஏகாக்ரமும்பெற்று, ஞானகாண்டத்தில் கூறியபடி நிர்க்குணபிரமஞான சித்தியின் பொருட்டுச் சத்துவகுணம்சமான பிரகாசத்துவம்வேண்டிய ஒர்பக்குவியானவன் சற்குருசுவாமிகளை விதிப்படியடைந்து அவரது திருவுளப்பாங்கின்படி வழிபட்டு அருள்சுரந்தகாலநோக்கி, சுவாமி! இத்தேகமல்லாது வேறேநான் ஆர்? என்னையுள்ளபடியறிவித்து இப்பிறவி த்துன்பத்தினின்று நீக்கி நித்தியவிற்பத்தை யருளி மோக்ஷசாரூபமாய் விளங்கும்படி கடாஷித்தருளல் வேண்டுமென்று ஆராமையோடு விண்ணப்பஞ்செய்து

வணங்கிரின்றவனைச் சற்குருஸ்வாமிகளும் பக்குவனை
 னத் தெரிந்து திருவுளமகிழ்ந்து பிர்மாநந்ததேஜசோ
 மும் பிரகாசியமான பரிபூரணசந்திரானனத்து அருள
 முத கிரணங்களைப் பொழியாரின்ற கடாஷ்வீக்ஷண்ய
 ம்செய்து, வாராய் புதல்வனே ! நமதாதினத்திற்குரிய
 ஞானசந்தானம் நீயேயாதலால் பெறுவாயென்றருள்
 வழங்கி ஜடமாயிருக்கின்ற அத்தேகம் நீ அல்லை என்று
 அதுக்கிரகஞ்செய்தருள,

சுவாமி! இப்பொழுதிருக்கும் அதுபவத்தினால் நோக்
 குமிடத்தில் சகலத்தையும் அறியாரின்றஞானேந்திரிய
 ங்களே நானென்று தோன்றுகின்றது என்பவனைநோ
 க்கி, ஐந்தாயிருக்கின்றபடியால் அந்த ஞானேந்திரியங்
 களும் நீ அல்லை என்று அதுக்கிரகஞ்செய்தருள,

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயுமிருக்கின்ற அந்தக்கர
 ணமே நானென்று தோன்றுகின்றது என்பவனைநோக்
 கி, சலனமாயிருக்கின்றமையால் அவ்வந்தக்கரணமும்
 நீ அல்லை என்று அதுக்கிரகஞ்செய்தருள.

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயும் நிர்ச்சலனமாயு மிரு
 க்கின்ற ஜீவனைநானென்று தோன்றுகின்றது என்பவ
 னைநோக்கி, அன்னிய பிரகாசாராயனா யிருக்கின்றப
 டியால் அச்சீவனும் நீ அல்லை என்று அதுக்கிரகஞ் செ
 ய்தருள,

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயும் நிர்ச்சலனமாயும் சுயம்பிரகாசமாயும் இருக்கின்ற ஈசனேநானென்று தோன்றுகின்றது என்பவனை நோக்கி, உபாதிகனாயிருக்கின்ற படியால் அவ்விசனும் நீஅல்லே என்று அறுக்கிரகஞ் செய்தருள,

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயும் நிர்ச்சலனமாயும் சுயம்பிரகாசமாயும் நிருபாதிகமாயு மிருக்கின்ற பிர்ம சொருபமே நானென்று தோன்றுகின்றது என்பவனை நோக்கி, சந்தோஷசித்தராய் இங்ஙனம் நமதுவாக் கியோபதேசப்படியே, அறிவாதி பஞ்சலக்ஷணங்களை யுடைய பிரமமே நீயென்று சுருதியும் பிரஞ்ஞானம், பிரமம் “தத்துவமசி” என்னும் மஹாவாக்கியங்களால் பிரதிபாதிக்கின்றது. அங்ஙனமே “அகம்பிர்மாஸ்மி” என்று உனக்கு அநுபவமாயின் இஃதே சுருதி குரு சுவாநுபவங்களுக்கும் ஒத்த உண்மைப்பொருளாம். ஆயினும், முன்னர்நான் என்றும் நான் அன்றென்றும் கூறிய தேகாதிகள் இப்பொழுது எங்ஙனமாயிருக்கின்றன என்றுவினவ?

சுவாமி! அறிவான என்னிடத்தில் ஜடமாகிய பூதபௌதிகமாகிய தேகங்களும் ஒன்றான என்னிடத்தில் பலவான இந்திரியங்களும் நிர்ச்சலனமான என்னிடத்தில் சலனமான அந்தக்கரணமும் சுவயம்பிரகாசமான என்னிடத்தில் அந்ரியபிரகாசா ஸ்ரயனான ஜீ

வனும், நிருபாதிகமான என்னிடத்தில் உபாதிகனான
 ஈசனும் ககரூரவிர்தம்போலச் சொன்மாத்நிரமாக, அ
 ச்சொற்களுக்குப் பொருண்மாத்நிரமாகிய நானே ந
 ன்றாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றேன் என்பவனை
 நோக்கி, இந்நிலையே சகலதுன்பங்களும் நீங்கப் பிர்மா
 நந்தமடையத்தக்க வேதாந்த சித்தாந்த மோனநிலையா
 ம். இந்நிலையில் பிராரத்தநாசபரியந்தம் சுஞ்ஞானவிரு
 த்தியோடு ஜீவன்முத்தனாயிருந்து, பின்னர் விதேகமுத்
 தியை யடையக்கடவையென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்தரு
 ள், அங்ஙனமே வாழ்ந்தனன்.

கசு - வது

பிரமஞானசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்,

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவருான தீபிகை.

கரு - வது

பிரமருான திச துஷ்டய சிந்தனை.

அநேகங்கோடி ஜன்மந்தர சுகிர்தங்களால் எல்லா நன்மைகளையும் பெறுதற்குச் சாதனரூபமான மறுவச்சார்த்தைப்பெற்ற ஓர் விவேகியான பக்குவன் சிவபெருமானது திருவருளினால் காலதேசாதிகளைப்பார்த்து அதிசயித்துச் சிந்திக்குஞ் சிந்தனை.

இப்பொழுது சுரோத்திராதி ரூணேந்திரியங்களுக்குச் சத்தாதி பஞ்சவிஷயங்களாகத் தோன்றாநின்ற பிரத்தியக்ஷபதார்த்தங்களும், இங்ஙனந்தோன்றாது மனத்திற்கு வாசனாவிஷயங்களாகத்தோன்றாநின்ற அப்பிரத்தியக்ஷபதார்த்தங்களும் ஆகிய இகபரலோக பிரபஞ்சங்களனைத்தும் காரியரூபமாதலால், காலாந்தரத்தில் நாசமடையத்தக்கனவென்றும், பிரத்தியக்ஷபிரமாணத்தினாலும் ஆகம பிரமாணத்தினாலும் கண்டு, தோன்றிய காரியவஸ்துக்களைத்தும் அநித்தியமாகலின், இவற்றைத்தோற்றுவிக்குங் காரணரூபமான ஓர்

நித்தியவஸ்து உளதா யிருக்கவேண்டுமென்றும், அது
மானபிரமாணத்தினால்சுண்டு, இங்ஙனம் விவேகித்துப்
பார்ப்பதாகிய நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமும், இங்
ஙனம் விவேகித்துப் பார்க்கும்போதுண்டாகும் இகப
ரலோக விஷயங்கள் யாவும் முன்னரநித்தியமென்ற
நிந்த காரணத்தால், அவற்றின்மீது கிஞ்சித்தேனும் இ
ச்சையுதியாததாகிய இகமுத்தரார்த்த பலபோகவிராக
மும், இங்ஙனம் அநித்திய பிரபஞ்சங்களின்மீது விரா
கமுளதேனும், அவற்றைவிடுகின்ற பரியந்தமும் வாச
னாப்பழக்கத்தால் அவற்றைக் காணாதவிடத்தும்பற்றிச்
சிந்திக்கச்செல்லுங்கால் அம்மனத்தை யடக்கலாகிய
சமமும், இங்ஙனம் உள்ளேயடக்கினும் வெளியே அவ
ற்றைக்காணுமிடத்து அதுபவப்பழக்கத்தால் விஷயீக
ரிக்கச் செல்லுங்கால் அவ்விந்திரியங்களை அடக்கலாகி
ய தமமும், இங்ஙனம் இவ்வநித்தியவஸ்துவை விடுத்
தும் மேற்சொல்லப்போகின்ற பிரகாரம் நித்தியவஸ்
துவை அடுத்தும் வருகின்ற அப்பியாசகாலத்தில் கன்
மமே தேகபோகங்கள் வருவதற்குக் காரணமென்றநி
ந்து ஆச்சிரமத்துக்கு உசிதமான நிஷ்காமியகன்மந் த
விர மற்றையகன்மங்களைச் சர்வாத்மனாய் விட்டுவிடு
வதாகிய உபரதியும், இங்ஙனம் இப்போது செய்யவே
ண்டிய கன்மங்களைவிடினும் முற்செய்த கன்மங்களுக்
கிடாகச் சுகதுக்கருபமான பிராரத்தகன்மமானது இச்
சரீரமுள்ளவரையில் விடாமல் அதுபவருபமாய் வருத

லைச் சமமாய்ச்சகித்தலாகிய திதீகையும்த், இங்ஙனமு
 ற்சொல்லிய அரித்தியவஸ்துவை விடுவிப்பதற்கும் நித்
 தியவஸ்துவை அடைவிப்பதற்கும் காரணரூபங்களாகி
 யகுரு வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் உள்ளும் புறமும் ச
 மமான பக்திவைத்தலாகிய சிரத்தையும், இங்ஙனம் இ
 ச்சுருதி குருவாக்கியார்த்தங்களைச் சதாகாலமும் சித்த
 த்தில் திடங்கொள்வதாகிய சமாதானமும் ஆகிய சமா
 தி சட்கசம்பத்தும், முன்னர் ஓர் நித்தியவஸ்து உள
 தாயிருக்க வேண்டுமென்று சந்தேகமற நிச்சயமாயநி
 ந்த காரணத்தால் அவ்வஸ்துவையே அடையவேண்டு
 மென்று இயல்பாகியும் அதிதூரிதமாகியும் அமையாது
 இச்சிப்பதாகிய முமுகூஷ்வமும் ஆகிய இச்சாதன
 சதுஷ்டயங்களை உடையவனாய் முற்றத்துறந்து, சற்கு
 ருவைத்தேடி அடைந்து, அவரதுவழித்தாய்ச் சச்சிதா
 நந்த பிரமசொரூபத்தில், ஆதிசங்கற்ப மாத்திரத்தால்
 தோன்றாநின்ற சகலநாமரூப பிரபஞ்சங்களும் மித்தை
 யான திருசியமென்று நம்மால் அறியப்பட்டபடியினு
 ல், சத்தியமாக விளங்குந்நிருக்குரூபமான அறிவுநாமே
 யன்றி வேறொருவருமில்லை, உளனானும் அவர்களையும் இ
 ன்னொன்று நாமேயறியவேண்டி இருப்பதால் சுத்த
 பிரஞ்ஞான சொரூபமான நாமே பிரமமென்கின்ற பி
 ரபலசுருதி மகாவாக்யார்த்தப்படி திடமானபிரமஞான
 மும், நம்மையன்றி அந்நியமாயிராநின்ற சகலநாமரூப
 பிரபஞ்சங்களும், நித்திரை மூர்ச்சை மரணம் தூஷ்ட

னீம்பூதம் சமாதியாதி அவஸ்தைகளில் சூனியமாய்ப் போகின்றபடியாலும், மற்றகாலத்திலும் விசாரித்துப் பார்க்கில் யதார்த்தமாய் இல்லாமல் போகின்றபடியாலும், எப்போதும் இல்லனவாய் அவற்றில் யாதொரு வாஞ்சையு மியல்பாகப் பிறவாதபரவைராக்கியமும், இங்ஙனம் ஞானவைராக்கியங்களை யுபதேசித்து ரக்ஷித்தலில் முக்கியகாரணரான சற்குருஸ்வாமிகளை அதிஷ்டித்துக்கொண் டிராநின்ற சர்வேஸ்வரரிடத்தில் வைக்கும் சத்தியபக்தியும், இவற்றை அதுஷ்டிக்குங்கால் பிராரத்தத்தால் வரும் லௌகீகவிவகாரங்களிற் செல்லினும் சர்வபிராணிகளுக்கும் சுருதியுத்தமான இதத்தையே அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்பச்செய்யும் பூததையையும் ஆகிய விந்நான்கையும் பெற்றுக்கொண்டு, அவற்றை நாளுக்குநாள் அபிவிருத்தியாக்கும்முயற்சியைச் செய்து, அம்முயற்சிப்பேராகிய புருஷார்த்தநான்கனுள் மேலாய்விளங்கும் பரமமோக்ஷசொருபமான பிரமத்தைச் சகஜாநுபவமாகப்பெற்று வாளாவிருப்பதே வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமென்று உணர்ந்தனன். இவ்வுணர்வே இதற்குப்பலமாகும்.

கரு - வது

பிரமஞானசிசதுஷ்டயசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

௭௨

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத்துவஞானதீபிகை.

ககூ - வெது

பிரமஞ்ஞானதிருவந்துவசித்தனை.

ஸ்ரீசச்சிதானந்த நித்யபரிபூரண பரப்பிரமோஹ மென அஞ்ஞான சந்தேகவிபரீதமற அத்தைதாறுபவசாக்ஷாத்கார பிரமஞ்ஞானம் ஒருபுருஷனுக்குச் சித்தியாயினபோதும், ஆதியில் ஜகத் ஜன்மாதிகாரண தடஸ்தலக்ஷண சொரூபியாக சுருதிவாக்கிய சிரவணத்துவாராப்ரோக்ஷமாயும், மத்தியில் அத்தூலாதி யதத்விவா விர்த்திலக்ஷண சொரூபியாக சயுக்திமனனத்துவாரா அப்ரோக்ஷமாயும், அந்தத்தில் சச்சிதானந்தாதி சொரூபலக்ஷண சொரூபியாக மஹாயோக நிதித்தியாசனத்துவாரா அப்பிரதிபந்தாப்ரோக்ஷமாயும் தீக்ஷாபூர்வகமாகத் தன்னை யதுக்கிரகித்து ஆட்கொண்டருளிய ஸ்ரீசற்குரு சரணுரவிர்தங்களில் மாறாத நிஷ்கபடாகாரமான ஈஸ்வரபக்தியையும் சகலதுக்கா னர்த்தங்களுக்கும் காரணமாகிய அவித்தையாதி தேகத்திரயாம்சங்களையுடைய மாயையேயென்றுணர்ந்து, அதைத்திரஸ்க

ரிக்கும்படியான பாசவைராக்கிய முற்றபோதும், அஃ
தில்லாது துன்பமடையும் சர்வஜீவர்களிடத்திலும் ப
லாபேக்ஷா நிரசனாகாரமாகிய ஜீவகாருண்யத்தையும்
சம்பந்தமாக வைத்திருத்தலினால் பிரகாசியமான சித்த
விருத்தியை யுடையவனாயிருப்பதே ஜீவன்முத்தர்களு
க்குச் சம்மதமாகும்.

ஆதலால், பிரமஞானம் ஈஸ்வரபக்தி ஜீவகாருண்ணி
யம் பாசவைராக்கியம் ஆகிய இந்தநான்கையும் பெற்
றுக்கொள்ள முயலும் அதிகாரிகளும் மேற்சொல்லிய
வாறே பிரமஞானமும் ஈஸ்வரபக்தியும் ஒரு துவந்துவ
மாகவும் ஜீவகாருண்ணியமும் பாசவைராக்கியமும் ஒ
ருதுவந்துவமாகவும் கூட்டியப்பியாசிக்கத் தக்கவை
யாம்.

இங்ஙனமன்றித் தனித்தனியே அப்பிபாசஞ்செய்து
வரப்பெற்றுக்கொண்ட போதினும், முற்றும் நிலையாம
ல்போலியாய்ப் போய்விடும். போம்பொழுது அஞ்ஞா
னமும் ஆசையும் நீங்காமையால் ஜீவத்துவமும் ஜன
னமும் முறையேவிர்த்தியாகும். அப்போது பந்தமே
பிராப்தியாய்விடும்; ஆதலால், இதைச் சற்குருமுகமாக
ச்செவ்வையாகக்கேட்டு யுகித்துணரவேண்டிவது.

கசு-வது பிரமஞானதிதுவந்துவசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள்வாழ்க.

தத்துவஞானதீபிகை.

கள - வது

மஹாவாக்கியார்த்தசிந்தனை.

உலகத்தில் அந்தகன்கையில் அகப்படும் உயிரும், நாய்நரி கழுநாடிகளுக்கிடையாகுமுடலும், விவேகமில்லாத பாமரர்நெஞ்சில் பொருட்படும் பொருளும் ஆகிய இம்மூன்றையும் சற்குரு ஸ்வாமிகளுக்கு யானென தென்னாது தத்தமாய்க் கொடுத்துவிடுவதாகிய சர்வசங்கப் பரித்யாகமென்னும் அறமும், இவ்வறத்துக்குப் பலமாகப் பெற்ற பிரத்யேகாத்மகூடஸ்த சைதன்னியமான நித்தியப்பொருளென்னும் பொருளும், இப்பொருளின் வியாபகத்துவத்தால் உதித்த சர்வசாக்ஷியாகிய பூரணநந்தமென்னும் இன்பமும், இவ்வின்பாதீதமான அகண்டைகரசத்தால் சாக்ஷிவாசனையாதிகளுங் காரந்து விடுவதாகிய இன்பவீடென்னும் வீடும் ஆகிய இந்நான்கையுஞ் சுருதியிற் பிரதிபாதியாநின்ற புருஷார்த்தமெனக் கொண்டு உய்யும்வண்ணம் திருவருள்வடிவாகிய சற்குரு ஸ்வாமிகளாதியரிடத்தில் வைத்த

பக்தியென்னு முயிரால், பரோக்ஷஞானமென்னும் அங்கத்தோமி வைராக்கியமென்னும் இடத்தில்வசிக்கும் அதிகாரிகளாலே விசாரிக்கத்தக்கது மஹாவாக்கியார்த்தமே.

அஃதாவது அநாத்மாவென்னும் சட்கோசதத்துவமாகிய ஸ்தூலதேகத்துக்கும், பாகிய விவகாரமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தைக்கும், அன்னமயமாகிய கோசத்துக்கும், இருபது தத்துவமாகிய சூக்ஷ்மசரீரத்துக்கும், அந்தர்விவகாரமாகிய சொப்பனாவஸ்தைக்கும், பிராணமய மனோமய விஞ்ஞானமயமாகிய கோசங்கட்கும், ஒரு தத்துவமாகிய காரணதேகத்துக்கும், பாகியாந்தர சூன்யவிவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தைக்கும், ஆநந்தமயமாகிய கோசத்துக்கும், இவைகளில் கிரமமாக அபிமானித்தலும், விவகரித்தலும், மயமாதலுமுடைய விசுவதைசத பிராஞ்ஞானாகிய ஜீவனுக்கும், கிரமமாக விலக்ஷணமாயும், சாக்ஷிபாயும், வெதிரித்தமாயும், அதிஷ்டானமாயும், விளங்காரின்ற ஆத்மசைதன்னியமென்னும் நீ, முற்சொல்லிய தேகாதிவியஷ்டிகள் கூடிய சமஷ்டி தேகங்களுக்கும், அவஸ்தைகளுக்கும், கோசங்களுக்கும் முறையே கிருபாசக்தி பூர்வகமாக அபிமானித்தம், சிற்சக்தி பூர்வகமாகப் பஞ்சகிர்த்தியங்களை விவகரித்தம், ஜெகசக்தி பூர்வகமாக மயமாயு மாகாத வைஸ்வாநரன் சூத்ராத்மா அந்தர்யாமி ஆகிய ஈஸ்வரனுக்கும், முற்சொல்லிய விலக்ஷணாதிகள் நான்குடனும்

மஹாவாக்கியார்த்தசிந்தனை. கஉ௩

சுருதியிற் கூறிய பிறலக்ஷணங்களை யுமுடைய பிரமசை
சன்னியமென்னும் அது, உபாதிரகிதத்தாலும் லக்ஷண
சகிதத்தாலும் அல்லது சாக்ஷித்துவரகிதத்தாலும், த
ன்மயமான சாக்ஷியசகிதத்தாலும் ஆகிய விட்டும்வி
டாத லக்ஷணையைக்கொண்டு ஆனாய் என்னும் அர்த்தங்
களால், கூடஸ்த பிரமஐக்ய சொரூபத்தைப் பிரதிபா
தியாநின்ற மூப்பதங்களோடும் விளங்கும் ஒருமொழி
யாகிய “தத்வமசி” மஹாவாக்கியார்த்தப்பொருளாகும்.

இம்மஹா வாக்கியார்த்தப்பொருளை ஸ்ரீசற்குருச
வாமிகளா லுபதேசஞ் செய்யப்பெற்றுக்கொண்டு ம
னனஞ்செய்துணர்ந்து சமாதியில் சாக்ஷாத்கார மாகு
ம்படி செய்துகொள்ள வேண்டுவது.

கள - வது

மஹாவாக்கியார்த்தசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத்துவஞானதிபிகை.

கஅ - வது

சட்பதார்த்தசாமான்ய

விசேஷார்த்தசங்கிரகசிந்தனை,

சிவம், அருள், ஜீவன், அஞ்ஞானம், மாயை, கன்மம் ஆகிய இந்த ஆறு பொருள்களின் சாமான்ய விசேஷ ஸக்ஷணங்களும், இவை விவகாரப்படுபதன்மையும், இவற்றில் நீங்கவேண்டுபவைகளை நீக்கும் பிரகாரமும், அடையவேண்டுபவைகளை யடையும் பிரகாரமும், இதற் சொல்லப்படுவனவாம்; எங்ஙனமென்னின்?

சிவத்தினது சாமான்யம் சொரூபம்.

சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்தவிசேஷம் அகமென்னுஞ் சொரூபம்.

சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகாரவிசேஷம் சச்சிதானந்தமென்னுஞ் சொரூபம்.

சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்தவிசேஷம் சர்வஞ்ஞத்துவசொரூபம்,

விசேஷார்த்தசங்கிரகசிந்தனை. கஉரு

சிவத்தினது விவகாரத்தில் விவகாரவிசேஷம் கிஞ்
சிஞ்ஞத்துவ சொரூபம்.

சக்தியினது சாமான்யம் ஞானம்;

சக்தியினது பகிரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷம் சற்கு
ருஞானம்.

சக்தியினது பகிரங்கத்தில் அந்தரங்கவிசேஷம் சிவ
ஞானம்.

சக்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷம் சா
க்ஷி விருத்திஞானம்.

சக்தியினது அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷம்
அகண்டாகாரவிருத்தி ஞானம்.

ஜீவனது சாமான்யம் சிதாபாசத்துவம்.

ஜீவனது யதார்த்தவிசேஷம் வீயந்தசிதாபாசத்து
வம்.

ஜீவனது கற்பிதவிசேஷம் வீயாத சிதாபாசத்துவம்.

இருட்சத்தியினது சாமான்யம் ஆவரணம்.

இருட்சத்தியினது யதார்த்தவிசேஷம் சொரூபாவர
ணம்.

இருட்சத்தியினது கற்பிதவிசேஷம் விஷயாவர
ணம்,

மாயாசக்தியினது சாமான்யம் விருத்தி,

மாயாசக்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பிதவிசேஷம்தோ
ன்று நாமரூபவிருத்தி.

மாயாசக்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்த விசேஷம்
தோன்றாத நாமரூபவிருத்தி.

மாயாசக்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் கற்பிதவி
சேஷம் இதவிருத்தி.

மாயாசக்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் யதார்த்த
விசேஷம் அகவிருத்தி.

கன்மசக்தியினது சாமான்யம் போகம்.

கன்மசக்தியினது யதார்த்தவிசேஷம் சிவபோகம்.

கன்மசக்தியினது கற்பிதவிசேஷம் விஷயபோகம்.

அநாதியே சிவத்திற்கும் மாயைக்கும் இடையில் ஆ
ரோபகாரணமாகிய இருட்சக்தியின் வசத்தனான ஜீவ
னானவன் அவ்விருட்சக்தியினது யதார்த்தவிசேஷபா
கமாகிய சொரூபாவரணத்தினால் மறைபடுவதாகிய சி
வத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷபாகமா
கிய சச்சிதானந்த சொரூபமான துமறைபட்டு, அவ்விரு
ட்சக்தியினது கற்பிதவிசேஷ பாகமாகிய விஷயாவர
ணத்தினால் மறைபடுவதாகிய மாயாசக்தியினது கற்
பிதத்தில் கற்பிதவிசேஷபாகமாகியதோன்று நாமரூப

விருத்தியானது தோன்றலால், அவ்விருட்சத்தியினது யதார்த்தவிசேஷ பாகமாகிய சொரூபாவரணத்தினால் மறையாத சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்த விசேஷ பாகமாகிய அகஞ்சொரூபத்தை விடாதவனாயிருந்தும் விட்டவன்போலும், அவ்விருட்சத்தியினது கற்பித விசேஷபாகமாகிய விஷயாவரணத்தினால் மறையாத மாயாசக்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்தவிசேஷ பாகமாகிய தோன்றாத நாமரூபவிருத்தியையடையாதவனாயிருந்தும் அடைந்தவன்போலுமாய், மாயாசக்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் யதார்த்தவிசேஷபாகமாகிய நானென்னும் அகவிருத்தியின் சம்பந்தத்தினாலும் மாயாசக்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் கற்பிதவிசேஷபாகமாகிய அது இது என்னும் இதவிருத்தியின் சம்பந்தத்தினாலும், தேகாதிகளை யானென்றும் போகாதிகளை எனதென்றும் அகங்காரம மகாரங்களாகிய பந்தமுற்று, கன்மசக்தியினது கற்பிதவிசேஷபாகமாகிய விஷயபோகத்தையடைந்து, சிவத்தினது விவகாரத்தில் விவகாரவிசேஷ பாகமாகிய கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ சொரூபமாகும் ஜீவனது கற்பிதவிசேஷபாகமாகிய வீயாதசிதாபாசத்துவத்தை யுடையவனாய் உழல்பவனுக்கு, சிவபுண்ணியத்தின்பயனாகிய இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திரிபாதம் ஆகிய மேலானபக்குவம் வந்தகாலத்தில், திருவருட்சக்திமான் பந்தத்துக்

கும் மோக்ஷத்துக்கும் இடையில் யதார்த்தகாரணமா
 கிய தனது தெருட்சத்தியினது பேரருளின் மேலீட்
 டால் உபகரித்தருளவேண்டி, இருட்சத்தியினது சா
 மான்ய விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அவ்
 விருட்சத்தியினது யதார்த்த விசேஷபாகத்தினால் ம
 றைந்தும் மறையாமலும் இராநின்ற சிவத்தினது சா
 மான்ய பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்த விசேஷ விவகா
 ர விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அவ்விருட்
 சத்தியின் கற்பித விசேஷ பாகத்தினால் மறைந்தும்
 மறையாமலும் இராநின்ற மாயாசக்தியினது சாமா
 ன்ய கற்பிதத்தில் கற்பிதவிசேஷ யதார்த்த விசேஷ
 பாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், ஜீவன் சம்பந்தப்படு
 ம் மாயாசக்தியினது கற்பித யதார்த்தத்தில் கற்பித
 விசேஷயதார்த்த விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களை
 யும், சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்தவிசேஷ வி
 வகார விசேஷபாகங்களின் சொரூபமா யிராநின்ற
 ஜீவனது சாமான்ய யதார்த்த விசேஷகற்பித விசே
 ஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அச்சீவன் பந்தமோ
 ஷ முற்ற காலங்களில் அடையும் கன்மசக்தியினது
 சாமான்ய யதார்த்த விசேஷ கற்பித விசேஷபாகங்
 களின் லக்ஷணங்களையும், தெருட்சக்தியினது சாமான்
 ய பகிரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷ அந்தரங்க விசேஷ
 பாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அந்தரங்கத்தில் பகிர

விசேஷார்த்தசங்கிரகசிந்தனை. க௨௬

ங்க விசேஷ அந்தரங்க விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், பந்தமோக்ஷங்களின் லக்ஷணங்களையும், முன்னர்ச் சுருதியின் சிரவணவழித்தாய்த் தெரிவிக்கத் தெருட்சத்தியினது பகிரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷபாகமாகிய சற்குருஞானம் விளக்கமாயும், பின்னாயுத்தியின் மனனவழித்தாய்த் தெரிவிக்கத் தெருட்சத்தியினது பகிரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷபாகமாகிய சிவஞானம் விளக்கமாயும், பிரகாசித்தருளும், முன்னர்த் தெருட்சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷபாகத்தினால் இருட்சத்தியினது யதார்த்த விசேஷபாகமானது நீங்கி, தெருட்சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷபாகத்தினால் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷாம்சமாய் விளங்கும்படியான மாயாசக்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பித விசேஷபாகமாகிய தோன்று நாமரூபங்கள் இருட்சத்தியினது கற்பிதவிசேஷபாகமானது நீங்கிப் பேதமாய்த் தோன்றாமல் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷபாகமாகிய மறைந்த சச்சிதானந்த சொரூபம் விளங்கித்தோன்றலால், பின்னர்ச் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்த விசேஷபாகமாகிய மறையாத அகஞ்சொரூபமே எப்போதும் தானாயிருந்தவனாகவும், மாயாசக்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்தவிசேஷபாகமாகிய தோன்றாதவிருத்தியே எப்பொழுதுந் தானாயிராதவனாகவுமாய், தெருட்சத்தியினது அந்த

கந.0

தத்துவஞானதீபிகை

ரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷ பாகமாகிய சாஷிவிருத்தி
 ஞானப் பிரகாசத்தினாலும், அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க
 விசேஷபாகமாகிய அகண்டாகாரவிருத்தி ஞானப்பி
 ரகாசத்தினாலும், கூடஸ்த பிரம சொரூபத்தையநிற்
 து அகங்கார மமகாரங்களை விட்டதாகிய மோக்ஷ
 முற்று கன்ம சத்தியினதுயதார்த்த விசேஷ பாகமா
 கிய சிவபோகத்தை யடைந்து, சிவத்தினது விவகா
 ரத்தில் பரமார்த்த விசேஷபாகமாகிய சர்வஞ்ஞத்து
 வ சொரூபமாகும் ஜீவனதுயதார்த்த விசேஷ பாக
 மாகிய லீயந்த சிதாபாசத்துவமுடையவனாய் அமைந்
 து விளங்குமவனை கன்மசக்தியினது சாமான்யத்தி
 ல் சுவாநுபவத்தின் நிதித்தியாசனவழித்தாய்ப்பிரதி
 பந்தமற வாக்கு மனாதிதமாகிய சிவத்தினதுசாமா
 ன்ய சொரூபமாய்ச் செய்தருள ஞானதீக்ஷசெய்
 து, நாமரூபத்துக் கிடமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தைக்கும்,
 சச்சிதாநந்தத்துக் கிடமாகிய துரியாதீதாவஸ்தைக்கு
 ம், நமிநின்ற அஞ்ஞானத்துக் கிடமாகிய சுழுத்திய
 வஸ்தையாற்றாங்கி, மாயைக்கிடமாகிய சொப்பன
 வஸ்தையில் அதோமுகவிருத்தி கண்ணாய் விவகரிக்க
 கும் ஜீவனுக்குத் தெருட்சத்தியினது சாமான்ய திரு
 வருண் ஞானமாகிய ஊர்த்தமுக ஞானக்கண்ணையநி
 யத் திருப்பி, ஞானத்துக்கிடமாகிய சகல தேவலமற்ற
 சுத்தாவஸ்தையில் விழிப்பித்தருளியும், சொரூபத்து
 க்கிடமாகிய துரியாவஸ்தையில் மூடவிருத்தியென்னும்

விசேஷார்த்தசங்கிரகசிந்தனை. கநக

இராகுவானது மறையாது மறைந்திருந்த மறைவை நீக்கிச் சொப்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஞானபாஸ்கரனானவன் சதோதயமாய் விளங்குவதையும், விருத்திமயமாய் நாமரூபத்தை நினைந்தும்நினைவற்ற சொரூபத்தை மறந்தும் துன்பப்படும் ஜீவனுக்குப் பந்தத்தன்மைவரும் வழியையும், ஞானமயமாய்ச் சச்சிதாநந்தத்தை யறிந்தும் அறிவற்ற உலகத்தை யறியாமலும், இன்பமடையும் ஜீவனுக்கு மோக்ஷமடையும்வழியையும் காண்பித்தருளியும், பந்தவழியைக் கைக்கொள்ளாமலும், மோக்ஷவழியைக் கைவிடாமலும், சதாநுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு வரும்படியாய் மத்யகத ஞானோபதேசத்தினால், ஆட்கொண்டருளியபடியே பக்குவர்கள் ஆட்படுவார்களாயின், கந்தரதுபூதி. “செம்மான்மகளைத் திருநீந்திருடன், பெம்மான்முருகன்பிறவானிறவான், சும்மாவிருசொல்லறவென்றலுமற், நம்மாபொருளொன்றுமறிந்தில்னே” என்னுஞ்சக ஜாதுபூதிபெற்று முத்தர்களாய் வாழ்வார்கள். இதில் யாதொரு சம்சயமுமில்லை, சத்தியம்.

கஅ - வது

சட்பதார்த்தசாமான்ய

விசேஷார்த்தசங்கிரகசிந்தனை

மு நீ நி நீ நு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞான தீபிகை.

கக - வது.

மாயாஞ்ஞான நிரசனசிந்தனை.

இவ்விடத்தில் தோன்றுகின்ற சகலநாமரூப பிரபஞ்சாகாரமாய் விளங்கும் நினைப்பை, பாகியேந்திரியங்களில் போகவொட்டாமல் தடுத்து, அந்தர்முகப்படுத்தி ஞானசாரியர் திருவருட்கண்ணால் காண்பித்தருளிய நிலையினின்று, பாவனாவசத்தில் லயிக்கவொட்டாது நிரோதிக்கும்போது அந்நினைவானது தனது காரணமாகிய மாயையிலேதானடங்கும்.

அதற்குமேல் அப்பிரபஞ்ச மூடலாய்க் காட்டாநின்ற மறைப்புத்தோன்றலாகும்; அதையுஞ் சுழுத்தி வசத்தில் லயிக்க வொட்டாமல் நிரோதிக்கும்போது அம்மறைப்பானது தனது காரணமாகிய ஆணவத்திலேதானடங்கும்.

அப்பொழுது காரியநாமரூப ரகிதமாகிய காரணநாம ரூபமாயையென்னுஞ் சூன்யம் அறிவிற்குப்புறம்பே அதிசூக்தும் வெறுவெளியாய்த் தோன்றும்.

அவ்வெறும்பாழாகிய சுத்தவெளியே உண்மைப் பொருளென அதைத் தானாகச்சுட்டி நோக்குதலாகிய ஊன்றுதலைச் செய்விக்குங்காரிய விஷயாந்தகாரரகிதமாகிய காரணசொருபாந்தகார ஆணவமென்னுஞ் சூன்யம், அறிவிற்குள்ளே அதிசூக்தும் விருளாய் அதுமிதிக்கத்தோன்றும்.

இங்ஙனந்தோன்றாநின்ற இம்மாயையையும், ஆணவத்தையும் ஞானாசாரியர் அருளிய ஞானக்கண்ணால் நோக்கி, வெளியாகிய எதிரும் சுட்டுதலைச் செய்வித்தலின் வசமாகிய தானுங்கழலாத, துவிதமாய் நின்றலின், உண்மைநிலை அன்றெனப் பூராயமாயுணர்ந்து, ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரணமாகிய மூவகையினும் சிருஷ்டி திதிசங்காரம் திரோபவம் அதுக்கிரசமாகிய பஞ்சகிருத்தியங்களையே நாடகத்தொழிலாகக்கொண்டு நடத்துஞ் சச்சிதநந்த லக்ஷணமாகிய அகண்டசிததாகாசத் திருவருட் டரிசனமென்னும் சிவச்செயலை நாடித் தற்செயலுஞ் சிவபக்தியானும், அப்பஞ்சகிருத்திய நாடகதாரியாகும் லக்ஷியமாகிய சிவப்பிரகாசத்தில் அத்தவிதமாய் அழுந்த லென்னும் சிவபோதமாய் அமைந்து தற்போதமறுஞ் சிவஞானத்தினனும், முறையே நிரோதிக்கும்

கநசு

தத்துவஞானதீபிகை

போது வாக்குமனாதிதமாகிய பகலிரவற்ற பரமகைவல்
யம் சகஜாநுபவமாமென்பது வேதாசமங்களுக்கும், அ
வ்வேதாசமங்களின் சித்தாந்தப்பொருளை உணர்ந்த
மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கும் சம்மதம்.

இதற்கவர்கள் வசனம், வைராக்கியசதகம். “மறை
த்தலுரினேத்தலுஞ்செயு மாணவ மாயைநின் றவைதம்
மைத், துறத்தலேயிராப் பகலகல்வீடெனச் சொல்வர
த்துறவெய்தக், குறித்திடிற்பர பத்திஞானத்தினுற் கூ
டுமற்றவைநெஞ்சே, நிறத்தபத்திரஞ் செயலறினாழி
னின்ற மற்றொன்றாமே” என்றிருத்தலுங் காண்க.

கசு -- வது

மாயாஞ்ஞானநிரசனசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

௨௦ - வது

மத்தியகதஞானசிந்தனை,

ஸ்ரீசச்சிதாநந்த சிவசொரூபமான ஞானதேசிகன் திருவருள்நோக்கத்தால் சகல கேவலநீங்கிச் சுத்தநிலையினின்று, பிரஞ்ஞானம் பிரமசொரூபமாகிய தன்னையும் தலைவனையும் அறிந்து, ஏகமாகிய மெய்க்கதியடையவிருப்பிய பக்குவியானவன், இன்றியமையாச் சகல விவதாரங்களையும் சுருக்கமாய்ச்செய்து முடித்து, ஒளிகாந்தஸ்தானத்தில் நிருபாதிகமாகிய சுகாசனத்திலிருந்து, திருவருளிறையைத் திரிகரணசுத்தி பூர்வகமாகத் தியானஞ்செய்து, பின்னர் அவர் அநுக்கிரகித்தருளிய படியே தேகேந்திரியங்களை நியதிசெய்து, பஞ்சேந்திரியங்களைக்கண்டு, அவற்றினின்ற அந்தக்கரணத்தைமீட்டு அதன்வாசனைகளாகிய சங்கற்பத்தையொழித்து, அதற்குமேல் சூன்யத்தில் ஜீவனது சுட்டுப்பார்வையாகிய

கநக

தத்துவஞானதீபிகை

அதோமுகவிருத்தியைத்திருப்பிச் சுட்டற்ற ஊர்த்தமு
கஞான விருத்தியாகிய திருவருண் ஞானநாட்டமாய்
நிற்கவே, எதிரிட்டுச் சகமாய்க்காட்டுவதாகிய மாயை
யும், எதிரிடாதறிவாய்க் காட்டாததாகிய அஞ்ஞானமு
ம் ஒழிந்து, உள்ளே சொரூபாம்சமாகிய சாமான்யஞா
ன விருத்தியாயிருக்கின்றமையால் மறப்பாகிய கேவ
லமும், வெளியில் ஜகத்துவிசேஷமாய்த் தோன்றுதி
ருக்கின்றமையால் நினைப்பாகிய சகலமும் மிலவாயும், அங்
நனமே மாயாம்சமாகிய விசேஷ மனோவிருத்திபா
யிராமையால் பகலற்ற சுழுத்தியும், ஜகத்து சாமான்ய
மாய்த்தோன்றுமையின்மையால் இரவற்ற நனவும் உள
வாயும், இங்நனம் விளங்காநின்ற சகல கேவலமற்ற
சுத்தநிலையாகிய நனவிற் சுழுத்திவந்து கிடைக்கும்.

இந்நிலையிற் சாமான்யமாகப் பிரகாசிக்கும் சின்மா
த்திர கூடஸ்தராநிய தானும், விசேஷமாகப் பிரகாசிக்கு
ந் தனது சச்சிதாநந்த பிரமசொரூபமாகிய தலை
னும், ஏகமாகப் பிரகாசித்தத்தோன்றுவதை அத்திருவ
ருண் ஞானக்கண்ணால் தன்னில் சர்வமுந்தானாய் இரு
ந்து விளங்கி ரமிக்குஞ் சகஜாநுபவமாய்க்கண்டு, அத்
வைதமாகிய உண்மை மோக்ஷத்தையடைந்து, சுருதி
யின்முடிவில் விளங்கும் “தத்துவமசி” மஹாவாக்கியார்

மத்தியகதஞானசிந்தனை.

கருள

த்தமாகிய சுத்தாத்வைத சித்தாந்தமௌன நிலையில் சு
ன்னமரணமற்றுச் சும்மாவிருந்து வாழ்வானென்பதே
சித்தி.

௨௦ - வது

மத்தியகதஞானசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்,

உ

சிவபெருமான் திருவருள்வாழ்க.

தத் துவஞானதி பிகை.

உக - வது.

அத்வைதசிந்தனை.

தேகேந்திரிய பிராணகரணவித்தைகளுக்கும் உள்
ளாய் விளங்குஞ் சீவனாகிய அணுவக்கும் அணுவாய்ச்
சதோதிதாநந்தமாய் விளங்காநின்ற தனது பதார்த்த
சொருபமாகிய கூடஸ்தரும், பௌதிக பஞ்சபூத த
ன்மாத்திராபிமானிகளுக்கும் வெளியாய்விளங்கு மா
யையாகிய மகத்துக்கு மகத்தாய்ச் சச்சிதாநந்த பரிபூ
ரணமாய் விளங்காநின்ற சர்வாதீஷ்டான சொருபமா
கிய பிரமமும், காரியகாரணோபாதிகளைவிட்டும் சச்சி
தாநந்தாதி லக்ஷணங்களை விடாமலும் அல்லது சாஷித்
துவங்களைவிட்டும் தன்மயமாக விளங்கும் சாஷிபங்க
ளைவிடாமலும், ஸ்ரீசச்சிதாநந்த சிவசொருபத்தின் சக
ளவடிவமாக விளங்காநின்ற சற்குருசுவாமிகளால்போ
திக்கப்பட்ட ஒருமொழியென்னும் சாமவேத முடிவாகி
ய சாந்தோக்ய உபநிஷதத்தில் கூறும் “தத்துவமசி”ம
ஹாவாக்கியார்த்த விசாரஞானத்தால் “ஏகமேவாத்து

விதியம்" எனத்தெளிவுற்றுச் சமாதியில் சாக்ஷாத்காரம் பொருந்திச் சகஜமாய் விளங்குந் தத்துவஞானியே ஜீவன்முத்தனென்றும், பிராரத்தகன்மோபாதிநஷ்டத்தி ல் விதேகமுத்தனென்றும் உணரத்தக்கவன்; ஆதலால், சற்குரு சந்நிதானத்தில் மகாவாக்கிய விசாரஞானத் தைப்பெற்ற விவேகியானவன் சகலகன்மோபாசனேக னையும் விட்டுவிட்டுச் சதாகாலமுஞ் சமாதியிலிருந்து சாக்ஷாத்காரம்பொருந்துவதாகிய சகஜாநுபவம் பெறத்தக்கதவத்தினை ஆதரவோடுஞ் செய்துகொண்டு வருவதேமேலோர்களுக்குச் சம்மதமாகிய செய்காரியமாகும்.

இங்ஙனம் இம்மஹாவாக்கியார்த்த விசாரஞானத் தைப்பெற்றும், இந்நிலை அப்பிரதி பந்தாபரோக்ஷ ஞானமாவதாகிய சுவாநுபவம்வரப் பயிலாதுகன்மோபாசனேகளிலும் லௌகிக வியாபாரங்களிலும் புத்தியைச் செலுத்தி உழலுவதே தவிர்காரியமாகும்.

இங்ஙனஞ் செய்காரியத்தைச் செய்தும், தவிர்காரியத்தைத் தவிர்த்தும் இருப்பதே, சுருதிக்கும் மேலோர்களுக்குஞ் சம்மதமென்று உணரத்தக்கது.

உக - வது அத்வைதசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

௨௨ - வது.

சகஜாநுபவசிந்தனை.

“சும்மாவிருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுருதியெல்லாம்” நிரந்தராஞ்சொல்லியபடியே சற்குரு சுவாமிகளால் தத்துவநிலையைப் போதிக்கப்பெற்ற மாணக்களுகிய ஓர் விவேகியானவன் முன்னர்ச் சகல விவகாரங்களையும் விட்டுத் தனியே ஓரோகாரந்த ஸ்தானத்தில் சுகாசனத்தைப் பொருந்திச் சற்குரு தியானஞ்செய்து, பின்னர்த் தேகேந்திரியங்களை நியதிகளைந்துமனத்தைக் கண்டு, ரஜோகுணமாகிய கோரவிருத்தியின் வழித்தாய்ச்சென்று, நனவாகிய இந்திரியங்களினின்று விஷயங்களை அறிவதாகிய நினைப்பையுங்கெடுத்து, தமோகுணமாகிய மூடவிருத்தியின் வழித்தாய்ச்சென்று, சுழுத்தியாகிய அவித்தையினின்று அறிவை அறியாததாகிய மறப்பையுங்கெடுத்து, சத்துவகுணமாகிய சாந்தவிருத்தியின் வழித்தாய்ச்சென்று, நனவிற சுழுத்தியாகிய துரியத்தினின்று கூடஸ்தவறிவாகிய தன்னை அவ்

வறிவின் விளக்கமாகிய தன்னால் அறிபொருளை அறியாத பிரமவறிவாகிய தானாகவே அறியாமலறிவதாகிய சும்மாவிருந்தே சுகம்பெறச் சதாகாலமும் அநுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு வரும்பொழுது, அவ்வுண்மைச் சிதாநந்தாயிக் கியாநுபவமாகிய துரியாதீதநிலைலப்தமாய் இந்திரிய விவகாரமாகிய ஜாக்ஈராவஸ்தையும், அதற்கிடமாகிய ஸ்தூலதேகமும், அதனை அபிமானியாநின்ற விஸ்வனுமில்லையாய், மனோவிவகாரமாகிய சொப்பனாவஸ்தையும், அதற்கிடமாகிய சூட்சுமதேகமும் அதனை அபிமானியாநின்றதைசதனும் இல்லையாய், சீவவிவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தையும், அதற்கிடமாகிய காரணதேகமும் அதனை அபிமானியாநின்ற பிரஞ்ஞனுமில்லையாய் முடியும்.

இங்ஙனம் இவ்வியஷ்டிகளில்லையாய் முடியவே.

இவற்றைச் சிருஷ்டித்தம் திதித்தும் சங்கரித்தும் விவகரிக்கும் விவகாரங்களாகிய சமஷ்டி ஜாக்ஈரசொப்பன சுழுத்தி அவஸ்தைகளும், இவற்றிற் கிடமாகிய விராட்டு இரண்யகர்ப்பம் அவ்யாகிர்தமென்னும் சமஷ்டி ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரணதேகங்களும், இவற்றையபிமானியாநின்ற வைஸ்வாநரன் சூத்திராத்மா அந்தர்யாமியென்னும் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய சமஷ்டியபிமானிகளு மில்லையாய் முடியும்.

கசஉ

தத்துவஞானதீபிகை

இங்ஙனம் ஆரோபமாகிய இச்சீவேஸ்வர ஜகங்கள் முடியினும், விவகாரதசையில் அவைசாமான்யமாய்த் தோன்றவரும். அங்ஙனந் தோன்றும்போது அவற்றிற் குச் சாக்ஷிமாத்திரமாகவே யிருந்து பார்த்துவரின், அவ்வாரோபிதமாகிய சாமான்ய நாமரூபங்களும் அதிஷ்டானமாகிய சச்சிதானந்த சிவசொரூபமாய் விளங்கி, அத்வைதாநுபவமாகிய சகஜநிலையிற் றுசம்பெற்றுப் பின்னர் உண்மைமோக்ஷத்தை யடைந்து வாழ்வன். இதில் யாதொரு சம்சயமுமில்லை சத்தியம்.

உஉ - வது

சகஜாநுபவசின்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்,

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

உரு - வது.

பதார்த்தபஞ்சகநிருபகசிந்தனை.

இவ்வுலகத்தின் கண்ணே ஆத்மாக்களுக்குள் இருக்கின்ற சிவபெருமானது நிரோதுகருணம்ச விசேஷத்தால், ஒருவன் முன்னர்ப்பாவத்திற்கஞ்சிப்பசுபுண்ணியங்களைக் கர்மகாண்டவிதிப்படி செய்து, அதற்குறும்போக பலன்களை அநுபவித்து வெறுத்து, பின்னர்ப்பதிபுண்ணியங்களைத் திரிகரணசுத்திபூர்வமாகப் பத்திகாண்டவிதிப்படி செய்து, அதற்குறும் சித்த சுத்தியாகிய பிரத்தியக்ஷ புலனைப் பெற்றகாலத்தில் நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் இகமுத்தாரார்த்த பலபோக விராகம் சமாதிசட்கம் முமுகூத்வம் ஆகிய சாதனசதுஷ்டய சம்பத்துண்டாய் முற்றத்துறந்து, ஆசாரியத்தேட்டமுதித்து அநுபவமில்லாமல் வாக்குமாத்திரஞானத்தால் ஞானசாரிய வேடம் பூண்ட ஞானசாரியில்லாத அநுசாரியனைக் கைவிட்டு, பாசவைராக்கியம் ஜீவகாருண்யம் ஈஸ்வரபக்தி பிரமஞானம் ஆகிய நான்குமே. ஒருருவாயமைந்து விளங்காநின்ற ஞான

போலி ரூபமாவது சகலவுபாதிகளுடன் சம்பந்தப் பட்டு அபிமானத்தோடொன்றிய சிற்றறிவு ரூபமாயிருத்தலாம்.

உனதறிவைப் பந்திப்பது மலமாம்*

அஃது ஆணவமென்றும் மாயையென்றும் கன்மமென்றும் மூன்றாயிருக்கும்.

அவற்றுள் இருளாயிருத்தலே ஆணவமலத்தினது இலக்கணமாம்

ஒளியாயிருத்தலே மாயாமலத்தினது இலக்கணமாம்.

கிரியையாயிருத்தலே கன்மமலத்தினது இலக்கணமாம்.

அம்மூன்றும் காரணகாரியம் என்று இருபகுப்பாயிருக்கும்.

அக்காரணங்கள் ஏகமாயும் அநாதியாயும் இருக்கும். காரியங்கள் அநேகமாயும் தோன்றியழிவதாயுமிருக்கும்.

ஆணவமானது ஆத்மாவோடு அநாதியே அபின்னமாய்க்கலந்து காரணரூபமாய் நின்றும் ஆத்மாவினது உணர்வைச் சொரூபாஞ்ஞான ரூபமாயும் விஷயாஞ்ஞானரூபமாயுந் தோன்றி மறைக்குங் காரிய ரூபமாய் விளங்கியும் பரிபாகம் வந்தகாலத்தில் சிவஞானத்தா

ல் சூன்யமாய்க் கழிந்தழியும். மாயையானது ஆத்மாவோடு அநாதியே பின்னமாய்க் கலந்து ஈஸ்வரசத்தி யநுசரணையாய்க் காரணரூபமாய் நின்றும் ஆத்மாவுக்கு தநுகரண புவன போக ரூபமாயும் சுருதிசூரு சுவா நுபவ ரூபமாயும் தோன்றி ஆத்மாவினது உணர்வை விளக்குங்காரிய ரூபமாய் விளங்கியும் சத்தி நிபாதம் பதிந்தகாலத்தில் தன்னால் மித்தையாய்க் கழிந்தழியும்.

கன்மமானது ஆத்மாவோடு அநாதியே பின்னாபின்னமாய்க் கலந்து ஈஸ்வரசத்தி யநுசரணையாய்க் காரணரூபமாய் நின்றும் ஆத்மாவுக்கு ஆர்ச்சித்த கன்ம ரூபமாயும் அநுபவகன்மரூபமாயும் தோன்றி ஆத்மாவை பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திரூபமாக சேஷ்டிப்பித்துங் காரிய ரூபமாய் விளங்கியும் இருவினை பொப்புவந்த காலத்தில் அகர்த்துவத்தால் நிர்ச்சலன மாய்க்கழிந்தழியும்.

முத்தியைக்கொடுப்பதுவே தத்துவஞானமாம்.

பதி பசு பாசம் ஆகிய திரிபதார்த்தங்களின் இலக் கணத்தை யுள்ளபடி விளக்கிவைப்பதுவே அதனது இலக்கணமாம்.

அஃது பரஞானமென்றும் அபரஞானமென்றும் இரண்டுபகுப்பா யிருக்கும்.

அவற்றுள் பரஞானமாவது ஆத்மாவுக்குப் பாசவிலக்கணத்தை ஈதீதெனத் தெரிவித்தும் அதை நியதிசெ

ய்வித்தும் அதற்குமேல் பசுவிலக்கணமும் பதியிலக்கணமும் உள்ளபடி யநுபவமா யறிவித்து ஆத்மாவும் சிவமும் மகாவாக்யார்த்தப்படி ஏகமுகாமம் இரண்டுமுகாமம் பரமாத்வைத சொரூபானுபவமா யமையும்கூட சமாதிகமுகமாய் நின்றுணர்த்தும் அநுபவஞானவடிவாய்ப் பிரகாசிக்கு மியல்போ டிருத்தலாம்.

அபரஞானமாவது அவ்வுண்மைக ளனைத்தும் தெளிய ஆத்மாவுக்கு ஐயந்திரிபற சுருதிமுகமாய் நின்றுணர்த்தும் நிச்சயஞானவடிவாய்ப் பிரகாசிக்கு மியல்போடிருத்தலாம்.

விடுபட்டதுவே முத்தியாம்.

ஆநந்தமாயிருத்தலே அதனது இலக்கணமாம்.

அஃது சாலோகம் சாமீபம் சாரூபம் சாயுச்சியம் எனநான்கு பகுப்பா யிருக்கும்.

அவற்றுள் சாலோகமுத்தியாவது மோக்ஷகர்த்தாவினது உலகத்தை யடைந்து ஆநந்தமா யிருத்தலாம்.

சாமீபமுத்தியாவது அக்கர்த்தாவினது சமீபத்தையடைந்து ஆநந்தமா யிருத்தலாம்.

சாரூபமுத்தியாவது அக்கர்த்தாவினது திருவுருவத்தையடைந்து ஆநந்தமா யிருத்தலாம்.

பதார்த்தபஞ்சகநிருபகசிந்தனை. கச்சு

சாயுச்சிய முத்தியாவது சாக்ஷாத் அக்கர்த்தாவாயே சகஜாநந்தசொருபமா யிருத்தலாம்.

அச்சாயுச்சிய முத்தியானது ஜீவன் முத்தியென்று ம் விதேகமுத்தி யென்றும் இரண்டு பகுப்பாயிருக்கும்.

அவற்றுள் சீவன்முத்தியாவது ஆத்மாவானவன் பாசத்தொடக் கில்லாமல் தேகத்தோ டிருந்து மோகத்தொடக்கில்லாமல் போகங்களை யனுபவிக்கும்பிரார்த்தமுள்ளமட்டும் அனுபவித்தும் சிவாநந்தாநுபூதி மாறாமலிருத்தலாம்.

விதேகமுத்தியாவது பிரார்த்தகன்மொழிந்த வுடனே யாதொருதேகமு மில்லாமல் மீளாதசிவாநந்தாநுபவாதீதமா யிருத்தலாம்.

சாலோகாதி நான்கு முத்திகளையும் அடைவதற்கு சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் ஆகிய நான்கு பாதங்களும் கிரமமாகச் சாதனங்களாக இருக்கும்.

ஆனதால் பவபந்தத்திற்குப் பயந்து மோகக்ஷமடைய விரும்பும் பக்குவர்கள், சுருதிசம்மதப்படி சற்குரு முகமாய்ச் சரியையாதி நான்கு பாதங்களினது இலக்கணங்களை அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமறக் கேள்வியுற்றுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து அநுசந்தானம் பண்ணிச் சாலோகாதி நான்கு முத்திகளையும் பெற்றுய்யக் கடவர்கள் என்று அநுக்கிரகஞ் செய்தருளிய ஞானசாரிய

கரு0

தத்துவஞானதீபிகை

ரைச் சற்சீடனானவன் விதிப்படி வலம்வந்து அஷ்டர்
 ங்காதி நமஸ்காரங்கள் செய்து எழுந்து அஞ்சலியஸ்
 தனாய் நின்று பேரன்போ மிள்ளருகிப் புறத்தே ஒழு
 குவதுபோலும் கண்களிற் பெருகும் ஆரந்தபாவத்
 தோடும் தோத்திரித்து, பின்னர் அவரது அநுஞ்ஞ
 பெற்றுக்கொண்டு சிரவணஞ் செய்தபடி மன்னித்து
 நிதித்தியாசனத்தில் சமாதிமுகமாகச் சொரூப சாக்ஷா
 த்கார மடைந்து சகஜாநுபவத்தில் ஜீவன்முத்தி வி
 தேகமுத்தி யநுபவங்களையடைந்து வாழ்ந்தனன்.

உரு - வது

பதார்த்தபஞ்சகநிருபகசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

உச - வது

பந்தபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை.

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சிவசொருபமாகிய பசுபதியே பசு-
க்களினது பாசநிவர்த்தியார்த்தமாய்க் குருலிங்க சங்-
கம வடிவங்களில் அதிஷ்டித்துக்கொண்டு விளங்குமெ-
ன்பதைப் புண்ணியபரிபாகத்தினால் சுருதியின்வழித்-
தாயறிந்து மனோவாக்ருக்காயங்களால் சத்தியபத்தி-
யைச்செய்தும், அதனால் கன்மசமத்துவத்தையும், அத-
னால் சத்திரிபாதத்தையும் அதனால் சித்தசுத்தியையும்,
அதனால் சாதனசதுஷ்டயத்தையு மடைந்து தேகாதி-
பந்த பஞ்சக நிவர்த்தியாகிய நிர்க்குண சாயுச்சியமுத்-
தியைப் பிரபலசுருதி வாக்யப்படி சற்குருமுகமாய்ச்-
சுவாநுபவத்தில் பெறத்தக்க மாணுக்கர்கள், தேகத்தை
மறந்தும் மனத்தையடக்கியும் அஞ்ஞானத்தைக் கெ-
டுத்தும் சத்தியபுத்தியையொழித்தும் பேதாநுபவஞா-
னத்தைக் கரைத்துஞ் சும்மாவிருக்கும் நிலையை விரும்-
பினமையால், சற்குருசுவாமிகளை விதிப்படியடைந்து
அவரால் அநுக்கிரகம் பெறுமாறு, சுவாமி! பந்தத்து

கருஉ

தத்துவஞானதீபிகை

சுத்தேகமே காரணமென்றுரைத்தலால், முன்னரித்தே
கத்தைமறக்க அதுக்கிரகித்தருளல் வேண்டுமென்னின்,

அத்தேகம் நித்திராகாலத்தில் யாதொரு முயற்சியி
ன்றியே மறக்கவில்லையோ என;

சுவாமி! கன்மத்தால் இத்தேகத்தை மறந்ததாயினும்
பாகியத்தில் வைத்துவிட்டு மறந்ததாயிருக்கின்றமை
யால், மறுபடியும் நித்திராவஸ்தையை நீங்கியகாலத்
தில் இத்தேகம் தானாயிருக்குந் தன்மையோடு வருகின்
றது. ஆதலால், இங்ஙனம்வைத்துவிட்டு மறக்காது
ஞானத்தாற் கரைத்துக்கொண்டு மறப்பதாகிய உபாய
த்தை யதுக்கிரகித்தருளல் வேண்டுமென்னின்,

ஸ்தூலபஞ்சபூத பௌதிகமான ஸ்தூலசரீரத்தைத்
தனித்தனி சூக்ஷ்ம பஞ்சபூதமான சப்த ஸ்பரிச ரூப
ரச கந்தத் தன்மாத்திகைகளாகக் காணப்பெறின் மற
ந்துவிடும் என,

சுவாமி! இந்நிலை சுவாநுபவமாய்வந்த அடியேங்க
ளுக்கு இத்தன்மாத்திகைகள் சூக்ஷ்மரூபமாகிய மன
த்தில் அபேதமாயிருத்தலானும், பந்தத்துக்கு மனமே
காரணமென் றுரைத்தலானும், இம்மனமடங்க அதுக்கி
ரகித்தருளல் வேண்டுமென்னின்,

அம்மனம் சுழுத்திகாலத்தில் யாதொரு முயற்சியி
ன்றியே அடங்கவில்லையோ என,

பந்தபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை. கருந்

சுவாமி! கன்மத்தால் இம்மனம் அடங்கிய தாயினும் அந்தர்முகத்தில் வாசனைகளைவைத்துக்கொண்டு அடங்கியதா யிருக்கின்றமையால், மறுபடியும் சுழுத்தியவஸ்தையை நீங்கியகாலத்தில் அம்மனம் பிரவிர்த்தியாய் இருக்குந் தன்மையோடு வருகின்றது. ஆதலால், இங்மனம்வைத்துக்கொண்டு அடங்காது ஞானத்தால் நாசஞ்செய்துகொண்டு அடங்குவதாகிய உபாயத்தை அநுக்கிரகித்தருளல் வேண்டுமென்னின்,

உலக, தேக, சாத்திர, அசுர வாசனாருபங்களாகிய கோரமூட விருத்திகளைச் சுபவாசனா ரூபமாகிய சாந்த விருத்தியாயிருக்கப்பெறின் அடங்கிவிடும் என,

சுவாமி! இந்நிலை சுவாநுபவமாய்வந்த அடியேங்களுக்கு இச்சத்துவவிருத்தி அஞ்ஞானத்தினால் காரணரூபமான பகுதியில் அபேதமா யிருத்தலானும், பந்தத்துக்கு அஞ்ஞானமே காரணமென் னுணர்த்தலானும், இவ்வஞ்ஞானங் டெட அநுக்கிரகித்தருளல்வேண்டுமென்னின்,

அவ்வஞ்ஞானஞ் சொப்பனகாலத்தில் யாதொரு முயற்சியின்றியே கெடவில்லையோ என,

சுவாமி! கன்மத்தால் இவ்வாரோபாஞ்ஞானம் கெட்டதாயினும், அதிஷ்டாநாஞ்ஞானம் கெடாதிருக்கின்றமையால், மறுபடியுஞ் சொப்பனாவஸ்தையை நீங்கிய காலத்தில் இவ்வதிஷ்டாநாநமா யிருக்குந் தன்

மையோடு வருகின்றது. ஆதலால், இங்ஙனமிருக்கக்
கொடுத்து ஞானத்தால் அபாவப்படுத்திக்கொண்டு கெடு
வதாகிய உபாயத்தை அநுக்கிரகித்தருளல் வேண்டுமெ
ன்னின்?

ஆரோபாஞ்ஞானத்தை எதிரிட்டறியாநின்ற ஜீவவ
றிவைத் தானென்றுணராத, அதிஷ்டாநஞ் ஞானத்
தை அபாவமென்று சுட்டியறியாது, தன்னையறியுஞ்
சுத்தவறிவே தானாக உணரப்பெறின் கெடும் என,

சுவாமி! இந்நிலை சுவாநுபவமாய்வந்த அடியேங்க
ளுக்கு இவ்வதிஷ்டான ஞானமும் மஹாகாரணரூப
மான மாயையில் அபேதமாயிருத்தலானும், பந்தத்து
க்கு மாயையேகாரணமென்றுரைத்தலானும், இம்மா
யாம்சமான ஜகத்சத்தியபுத்தி ஒழிய அநுக்கிரகித்தரு
ளல் வேண்டுமென்னின்,

அச்சத்தியபுத்தி ஜாக்கிரகாலத்தில் யாதொருமுயற்
சியின்றியே ஒழியவில்லையோ என,

சுவாமி! கன்மத்தால் இச்சொப்பன ஜகத்சத்தியபுத்
தி ஒழிந்ததாயினும், ஜாக்கிர ஜகத்சத்தியபுத்தி ஒழி
யாதிருக்கின்றமையால், மறுபடியும் ஜாக்கிராவஸ்தை
யை நீங்கியகாலத்தில் இச்சத்தியபுத்தியா யிருக்குந்
தன்மையோடு வருகின்றது. ஆதலால், இங்ஙனமிருக்
கவொழியாது ஞானத்தால் கெடுத்துக்கொண்டு ஒழிவ
தாகிய உபாயத்தை அநுக்கிரகித்தருளல்வேண்டு மெ
ன்னின்?

ஆத்மஞானத்தோடு மாத்திரமாயிராமல் சர்வசாஷி யாகிய பிரமஞானத்தோடும் இருந்தறியப் பெறின் ஒழியும் என,

சுவாமி! இந்நிலை சுவாநுபவமாய்வந்த அடியேன்க ளுக்கு இச்சர்வசாஷிஞானமும் சிற்சத்தியி லபேதமா யிருத்தலானும், சிற்சத்தியே ஜீவன் முத்திக்குக்கார ணமென் றுரைத்தலானும், இச்சிற்சத்தியினது பேதா நுபவ ஞானங்கரைய அதுக்கிரகித்தருளல் வேண்டு மென்னின்,

அச்சிற்சத்தியினது பேதாநுபவஞானம் தூஷ்டணீ ம்பூதகாலத்தில் யாதொரு முயற்சியின்றியே கரைய வில்லையோ என,

சுவாமி! கன்மத்தால் இச்சிற்சத்தியினது பேதாநுப வஞானங் கரைந்ததாயினும், சாஷிஞானங் கரையாதி ருக்கின்றமைபால், மறுபடியுந் தூஷ்டணீம்பூதாவஸ் தையை நீங்கிய காலத்தில் இச்சாஷி ஞானமாயிருக் குந் தன்மையோடுவருகின்றது. ஆதலால், இங்ஙனமிரு க்கக் கரையாது ஞானத்தால் அபேதப்படுத்திக்கொண் டு கரைவதாகிய உபாயத்தை அதுக்கிரகித் தருளல்வே ண்டுமென்னின்,

சாஷி ஞானத்துக்குச் சாஷியமாயிராநின்ற நாம ரூபங்களைச் சச்சிதநந்தாகண்டைகொருபமாயமைக் கப்பெறின், விசேஷபாகங் கரைந்து பிராரத்தசேஷமு

ள்ளமட்டும் சகஜத்தில் அச்சாஶ்வி ஞானத்தினது சாமான்யபாகமாகிய சிற்சத்தியினது அபேதாநுபவஞானத்தோடும், ஜீவன் முத்திதசையிற் சின்னொளிருந்து பின்னர் விதேகமுத்தி தசையில் அநுபவாதீதமாகிய தன்னிலே பூரணமாய்க்கரையும் என, இவ்வாறு சங்கைகளுக்கெல்லாம் விடைகளை அநுக்கிரகித் தருளியபடியே சும்மாவிருந்த சற்குரு சுவாமிகளை நோக்கிச் சற்சீடர்களும், அங்ஙனமே சும்மாவிருக்கும் சகஜாநுபவத்தில் அமைந்திருந்தனர் என்றறிக.

இச்சிந்தனையில் தசவீதசங்கை உத்தரங்களா யிருக்கின்றவைகளை நன்குணரப்புகும் அறிவினர்களுக்கு ஐம்பதும்புப்பாயும் அவற்றுள் ஒவ்வொரு பகுப்பினும், முன்சங்கையுத்தரங்களைந்தும் பொதுத்தன்மையாயும், பின்சங்கையுத்தரங்களைந்தும் சிறப்புத்தன்மையாயும், முடிவில் கேளாதகேள்விக்குச் சொல்லாத மௌனமாகிய மறுமொழியாயும் விளங்கும். ஆயினும் இது உள்ளும் புறமும் மாறுபாடில்லாத சத்தியபத்தியோடு சற்குரு சந்ரிதியை யடைந்து அவரது முகமாகக் கேள்வியுற்றுச் சிந்தித்துணரத் தக்கதேயாம்.

உச - வது

பந்தபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

உரு - வது

அவஸ்தாபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை.

இங்கே தோன்றுகின்ற திருசியமான சகல உலகங்களும் நாமரூபமென்றுணரும் அவதரமே ஜாக்கிராவஸ்தையாம்.

இங்ஙனம் தோன்றும் நாமரூபங்களனைத்தும் சங்கற்பமயமென்றுணரு மவதரமே சொப்பனாவஸ்தையாம்.

இங்ஙனஞ் சங்கற்பமாகிய நாமரூபங்களை உணர்ந்ததன்னை உணராதிருக்கு மவதரமே சுழுத்தி அவஸ்தையாம்.

இங்ஙன முணராதிருந்ததன்னைத் திருக்குரூபமான உணர்வென்று உணராதுணர்ந்து தன்னிடத்தில்தோன்றுஞ் சங்கற்பமயமாகிய நாமரூபங்களனைத்திற்கும் சாஸ்திரமாதிரமா யிருந்து விளங்கு மவதரமே தூரியாவஸ்தையாம்.

இங்ஙனமிருந்து விளங்கும் உணர்வாகிய தன்னிடத்
தில் சங்கற்பமயமாகிய நாமரூபங்களனைத்தும் இருந்
துதோன்றி இன்பமான அம்சத்தாலனைத்துமாகிய சச்
சிதாநந்தாத்வைத பிரமசொரூபந்தானாய் அமையுமவ
தரமே துரியாதீதாவுஸ்தையாம்.

இங்ஙனஞ் சொல்லிய சுத்த பஞ்சாவஸ்தைகளையும்
ஞானசாரிய ரருளிச்செய்த ஞானக்கண்ணினால் தெளி
ந்த விவேக வைராக்கியங்களோடும் ஜனசங்கமில்லாத
ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் சுகாசனத்திருந்து சற்குருவைத்
தியானஞ்செய்து ஜடமாகிய தேகத்தை நியதிசெய்து
விஷயங்களைக் கவர்தற்கு வாயில்களாக இராரின்ற
இந்திரியங்களில் செல்லுமனத்தைக்கண்டு, அதை அங்
ஙனஞ் செல்லவொட்டாமல் நிறுத்தி, ரஜோகுணம்ச
மான சலனபாவங்களையும், தமோகுணம்சமான சூன்
யபாவங்களையும், அடையவொட்டாமல் சத்வகுணம்ச
மான பிரகாசமாய் வைத்துக்கொண்டு, சகல உலகங்க
ளையும் நாமரூபமே யெனக்கண்டுணர்ந்தால், தேகந்தா
னென்கின்ற பாவனையோடு நன்மைதீமையென்கின்ற
பேதபாவனையுங் கெடும்.

சகல நாமரூபங்களையும் சங்கற்பமயமே எனக்கண்
டுணர்ந்தால், விஷய உணர்வென்கின்ற இந்திரியங்க
ளோடு விஷயக்காஷியுங் கெடும்.

அவஸ்தாபஞ்சசகநிவர்த்தகசிந்தனை. கருகூ

சகலத்தையு முணர்ந்த தன்னை மறைத்ததுபோன்ற அஞ்ஞானமாகிய சூன்யமிதுவே யெனக்கண்ணினர்ந்தால், சலனமென்கின்ற உள்ளத்தோடு கரணவாசனையுங் கெடும்,

சகலத்தையு மறைத்த அஞ்ஞானமாகிய சூன்யத்தைச் சுட்டாதொளிரும் சுத்தவறிவே தானெனக்கண்ணினரர துணர்ந்தால், சுட்டறிவென்கின்ற ஜீவத்துவத்தோடு அவித்தையுங் கெடும்.

சகலசாக்ஷிய வடிவமாகிய நாமரூபங்களிரண்டும் சாக்ஷிவடிவமாகிய சச்சிதானந்த சொரூபத்தில் தன்மயமாகிய அத்துவிதமாய் விளங்கும் பிரமமேதானாய்க் கண்ணினர்ந்தால், சாக்ஷியறிவென்கின்ற ஈசுரத்துவத்தோடு மாயையுங்கெடும்.

இங்ஙனஞ் சகல துவிதபாவங்களுங்கெட்டுச் சச்சிதானந்தாத்வைத பிரமம் தானென வுணர்வதுவே வேதமுடிவாகிய உபநிஷத்தின் மஹாவாக்கிய தாற்பரியமும் குரூபதேசமும் ஜீவன்முத்தர்களுடைய அநுபவமுமாகிய மூன்றும் ஒத்ததுணிவாகும்.

ஆதலால், சாதனசதுஷ்டயமுடைய பக்குவியானவன் சற்குருகடாக்ஷம்பெற்று முற்சொல்லியபடி நினைப்பின் வசஞ்சென்று பிரவிர்த்தியடையாமலும், மறப்பின் வசமுந்நி நிவிர்த்தியடையாமலும், மத்தியில்தெளிந்த

ஞானவிருத்தியால், முன்னர்த்தோன்றாநின்ற நாமரூபங்களையும் அந்நாமரூபங்கள் சங்கற்பமயமென்பதையும் தனது யதார்த்தசொரூபத்தைக் காணவொட்டாது மறைத்த அஞ்ஞானத்தையும், இதுவிதுவென உள்ளபடி அநுபவமாயுணர்ந்து, பின்னர் இங்ஙனம் இவ்வவஸ்தாத்திரயங்களை உணர்ந்த உணர்வாகிய தன்னை ஞானசாரியர் உணர்த்தியபடியே உணர்ந்து முற்கண்ட சங்கற்பமயமான நாமரூபங்கள் அனைத்திற்கும் எவ்விடங்களினும் எப்பொழுதும் சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்குந் தனது வியாபகசொரூபத்தையும், அந்தச்சங்கற்பமயமான நாமரூபங்களும் சச்சிதானந்தத்தைவிட வேறுகாமல் தானே அவையனைத்துமாயிருந்து தோன்றிரமித்துக்கொண்டு விளையாடும் அத்வைத சொரூபத்தையும், சகஜானுபவமாயுணர்ந்து முத்தனாகும்வரையினும் முற்சொல்லிய நிலைகளில் எந்தெந்தநிலைகள் அநுபவத்திற்குவந்தனவோ அந்தந்தநிலைகளை சகஜப்படுத்திக்கொண்டு அதற்குமேல் மற்றநிலைகளை அடையும் அப்பியாசங்களைக் கொண்டு அவற்றையும் சகஜானுபவப்படுத்தும் அவதாரத்தில், உணர்வாகிய தன்னையுணர்ந்தவிடத்தில் அஞ்ஞானமாகிய சுமுத்தியவஸ்தைகெட்ட அநுபவ அடையாளமும் சர்வசாக்ஷியாகிய தன்னையுணர்ந்தவிடத்தில் சங்கற்பமாத்திரமென்றுகாணாத நாமரூபங்களின் சத்தியத்தோற்றமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தை கெட்டவநுபவ அடையாளமும், சச்சிதானந்தாகண்டாத்வைத சொரூபமாகி

அவஸ்தாபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை. ககக

ய தன்னையுணர்ந்தவிடத்தில் தன்மயமென்றுகாணாதநா
மரூபமயமாகும் சங்கற்பத்தின்மித்தைத் தோற்றமாகி
ய சொப்பனாவஸ்தைகெட்டஅநுபவ அடையாளமும்,
இங்ஙனம் அவஸ்தாத்திரயங்களுக்கெட்ட விடத்தில்
அவற்றிற்குச் சாக்ஷியாயிருந்து விளங்குவதாகிய துரி
யாவஸ்தைகெட்ட அநுபவஅடையாளமும், இங்ஙனம்
துரியாவஸ்தை கெட்டவிடத்தில் அநுபற்றித் துரியாதீ
தாவஸ்தையென்பதும் விவகாரமட்டன்றிப் பாரமார்த்
தத்தில் வசனமாத் திரமேயென்னும் அநுபவ அடை
யாளமுகண்டு கழித்து, சகஜானுபவத்தில் சும்மா
இருக்கும் ஜீவன்முத்தியையடைந்து பின்னர் விதேக
முத்தியை யடையவேண்டுவதே செய்காரியமாகும்.

௨௫ - வது

அவஸ்தாபஞ்சகநிவர்த்தகசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ-

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதிபிகை.

உ-சு - வது

துரியாநுபவசிந்தனை.

உலகத்தின்கண்ணே வேதவிதிப்படி புண்ணியங்களைச் செய்துள்ள அநேகஞ் ஜீவர்களுக்குள் ஒருபுண்ணியாத்மாவானவன் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து, அதனால் சித்தபரிபாகப்பட்டவனாய்ச் சாதுக்களது சார்பினால், அவனுக்குச் சாஸ்திரவாசனையுண்டாகியபோது சாக்கிரத்தில் விழித்தலும், தூங்கலும், சொப்பனத்தில் நினைத்தலும், மறத்தலும், சுழுத்தியில் அறிதலும், அறியாமையும் ஆகிய இச்சகல கேவலங்களினால் தனது எதார்த்த சொரூபத்தை அறியாமல், தொன்றுதொட்டுச் சன்னமரணப்பட்டுத் துக்கசாகரத்தில் வீணய்மூழ்கிப்போகின்றோமென்றறிந்து, பின்னர் இச்சகலகேவலங்கள் தாக்காத சுத்தாவஸ்தையில் நிறுத்தி, யதார்த்த சொரூபத்தை அறிவித்து, நித்தியாநந்தமாகிய களாயிலேற்றி இரக்ஷித்தருளும் பாசவைராக்கியம், ஜீவகாருண்ணியம், ஈசரபக்தி பிரமஞானமாகிய இந்நா

ன்குமே ஓர்வடிவாய்த் திரண்டிவந்த ஞானசாரியரைத் தேடியடைந்து, அவரது திருவருள்பெறும்படி அவரை அன்போடு துதித்து வணங்கி வினவும் ஆப்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவமாகிய சீஷாசாரம் முற்றும் அமைந்த சற்சீஷனுக்கு அவரதுக்கிரகஞ்செய்த பிரகாரம்,

ஓரிந்திரிய மானது ஒருவிஷயத்தைச் சுட்டிக் கிரகித்தால், அப்பொழுது அவ்வொருவிஷயமாத்நிரம் கிரகிக்கப்பட்டதாயும், மற்றவிஷயங்கள் கிரகிக்கப்படாதனவாயுமுடியும். இங்ஙனம் முடிவதே சகலகேவலமாகும்.

அங்ஙனம் யாதொருவிஷயத்தையும் இந்திரியங்களானவை சுட்டிக் கிரகியாமல் பொதுப்பார்வையா யிருந்தால், ஸ்தூலபிரபஞ்ச விஷயங்கள் விசேஷமாய்த் தோன்றுவதாகிய அறியும், அத்தியந்தம் தோன்றாமை யாகிய அறியாமையும் கெட்டு, பார்வை பாராமையற்ற மத்திய கதாவஸ்தையாகும்.

இம்மத்திய கதாவஸ்தையில் நின்று ஞானசாரியர் அருளிச்செய்தபடி சற்சீஷனுனவன் தனது எதார்த்த சொரூபத்தை அறிந்து, ஸ்தூலபிரபஞ்ச விஷய சாமான்யத்தோற் றரவிற்குச் சாஷிமாத்நிரமா யிருப்பதே ஜாக்கிரத்தில் தூரியமாகும்.

மனமானது ஒரு விஷயத்தைச் சுட்டி நினைத்தால் அப்பொழுது அவ்வொரு விஷயமாத்திரம் நினைக்கப் பட்டதாயும், மற்ற விஷயங்கள் நினைக்கப்படாதனவாய் முடியும், இங்ஙன முடிவதே சகல கேவலமாகும்.

ஆதலால், அங்ஙனம் யாதொருவிஷயத்தையும் மனமானது சுட்டிநினையாமல் பொதுப்பார்வையாயிருந்தால், சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சவிஷயங்கள் விசேஷமாய்த் தோன்றுவதாகிய அறிவும், அத்தியந்தந்தோன்றாததாகிய அறியாமையும் கெட்டு, நினைப்புமறப்பற்ற சுத்தாவஸ்தையாகும்.

இச்சுத்தாவஸ்தையில் நின்று ஞானசாரியரருளிச் செய்தபடி சற்சீஷனானவன் தனது எதார்த்தசொருபத்தை யறிந்து, சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சவிஷய சாமான்யத்தோற்றரவிற்குச் சாஷிமாத்திரமாயிருப்பதே சொப்பனத்தில் துரியமாகும்.

ஜீவனானவன் சூன்யத்தைச் சுட்டி யறிந்தால் அப்பொழுது அந்தச் சூன்யமாத்திரம் அறியப்பட்டதாயும், அறிந்த தான் அறியப்படாதவனாயும் முடியும், இங்ஙனமுடிவதே சகல கேவலமாகும்.

ஆதலால், அங்ஙனம் எதிரிட்ட ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பிரபஞ்ச விஷயாபாவமான சூனியத்தைச் சுட்டி அறியாமல் பொதுப்பார்வையாயிருந்தால், காரண பிரபஞ்ச

மான சூனியம் தோன்றுவதாகிய அறிவும், தனதுதோன்றாமையாகிய அறியாமையும் கெட்டு, ஞானஞ்ஞானமற்றசமாதி யவஸ்தையாகும்.

இச்சமாதி அவஸ்தையில்நின்று ஞானசாரிய ரருளிச் செய்தபடி சற்சீஷனானவன் தனது எதார்த்த சொரூபத்தை அறிந்து, சந்நிதானத்தில் தோன்றுவதாகிய சர்வத்திற்கும் சாஹிமாத்திரமா யிருப்பதே சுழுத்தியில் துரியமாகும்.

நசுராம்சனான சாஹிகன் மாயாம்சமான சர்வநாமரூபங்கட்கும் சாஹிமாத்திரமாகத் தன்னை அறிந்தால், அப்பொழுது தனது சாஹித்துவமாத்திரம் அறியப்பட்டதாயும், சொரூபாம்சமான சச்சிதானந்தாத்வை தத்துவம் அறியப்படாததாயு முடியும்; இங்ஙனம் முடிவதே சகல கேவலமாகும்.

ஆதலால், அங்ஙனம் சாஹியத்துக்குச் சாஹியாக அறியாமல் சும்மா இருந்தால், மஹாகாரண பிரபஞ்சமான சாஹித்துவம் தோன்றுவதாகிய அறிவும், நாமரூபங்கள் சச்சிதானந்தமயமாய் விளங்கும் அத்வைதத்துவம் தோன்றாததாகிய அறியாமையும் கெட்டு, விவகார பாரமார்த்திகமற்ற சகஜாவஸ்தை யாகும்.

இச்சகஜாவஸ்தையில் நின்று ஞானசாரியரருளிச் செய்தபடி சற்சீஷனானவன் தனது எதார்த்தசொரூப

மாயிருந்து விளங்கிரமித்துச் சுத்தாத்வைத பிரமமாய்
அமைவதே துரியத்தில் துரியமாகும்.

இஃது பகூந்தரத்தினால் துரியாதீதமென்றும் சொ
ல்லப்படும்.

இதுவே வேதாந்த பிரதிபாதகமாகிய சித்தாந்தப்
பொருளென்றுணர்த்தியபடி உணர்ந்தனன்.

உகா - வது

துரியாநுபவசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

உள - வது

துரியாதீதசொருபா நுபவசிந்தனை.

இவ்விடத்தில் இந்திரியங்களானவை ஸ்தூலபிரபஞ்சமாகிய பிரத்தியக்ஷவிஷயங்களை அறிகின்ற அவதரமே ஜாக்கிராவஸ்தையாம்.

மனமானது சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சமாகிய வாசனாவிஷயங்களை அறிகின்ற அவதரமே சொப்பனாவஸ்தையாம்.

ஜீவானுவன் காரணபிரபஞ்சமாகிய சூன்யவிஷயத்தை அறிகின்ற அவதரமே சுழுத்தி அவஸ்தையாம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம் சாக்கிரத்தில் சொப்பனம் சாக்கிரத்தில் சுழுத்தி எனவும், சொப்பனத்தில் சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் சொப்பனம், சொப்பனத்தில் சுழுத்தி எனவும், சுழுத்தியில் சாக்கிரம் சுழுத்தியில் சொப்பனம் சுழுத்தியில் சுழுத்தி எனவும், இங்ஙனம் ஒவ்வொன்றில் மும்மூன்றாக ஒன்பதவஸ்தைகள் உள்ளன.

இவற்றுள் ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயப்படும் பொருள்களா யிருத்தலால் இத்தூலபிரபஞ்சம் வேறு, இதை அறியும் ஞானேந்திரியங்கள் வேறென்று அறிகின்ற அவதரமே சாக்கிரத்தில் சாக்கிரமாம்.

இத்தூல பிரபஞ்சத்தைச் சடமென்று நியதிகளைந்து, இதையறிந்த அறிவாகிய ஞானேந்திரியங்களினது சொரூபம் யாதெனநோக்கும் அவதரமே சாக்கிரத்தில் சொப்பனமாம்.

இங்ஙனம் நோக்கும்பொழுது அந்தஞானேந்திரியங்களினது சொரூபம் தோன்றாதிருக்கும் அவதரமே சாக்கிரத்தில் சுழுத்தியாம்.

இங்ஙனமே மனத்திற்கு விஷயப்படும்பொருள்களாயிருத்தலால், இச்சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சம்வேறு, இதை அறியும் மனம் வேறு என்று அறிகின்ற அவதரமே சொப்பனத்தில் சாக்கிரமாம்.

இச்சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தைச் சடமென்று நியதிகளைந்து, இதை அறிந்த அறிவாகியமனத்தினது சொரூபம் யாதெனநோக்கும் அவதரமே சொப்பனத்தில் சொப்பனமாம்.

இங்ஙனம் நோக்கும்போது அந்தமனத்தினது சொரூபம் தோன்றாதிருக்கும் அவதரமே சொப்பனத்தில் சுழுத்தியாம்.

இங்ஙனமே ஜீவனுக்கு விஷயப்படும் பொருளாயிரு

துரியாதீதசொரூபாதுபவசிந்தனை. ககக்

த்தலால் இச்சூன்ய பிரபஞ்சம் வேறு, இதையறியும் ஜீவன் வேறு என்று அறிகின்ற அவதாரமே சுழுத்தியில் சாக்கிரமாம்.

இச்சூனிய பிரபஞ்சத்தைச் சடமென்று நியதிகளைந்து, இதை அறிந்த அறிவாகிய ஜீவனது சொரூபம் யாதென நோக்கும் அவதாரமே சுழுத்தியில் சொப்பனமாம்.

இங்ஙனம் நோக்கும்பொழுது அந்தச் சீவனது சொரூபம் தோன்றாதிருக்கும் அவதாரமே சுழுத்தியில் சுழுத்தியாம்.

இங்ஙனம் அவஸ்தாத் திரயங்களையும், இவ்வவஸ்தா பேதங்களையும், இவ்வவஸ்தா அறிவுகளையும், வெவ்வேறுகப் பார்த்தறிந்து சகலத்தையும் நியதிகளைந்து, சேஷித்த கூடஸ்தராயிருந்து விளங்கும் தன்னையறியும் அவதாரமே துரியாவஸ்தையாம்.

இத்துரியாவஸ்தையில் துரியத்தில் சாக்கிரம், துரியத்தில் சொப்பனம், துரியத்தில் சுழுத்தி, துரியத்தில் துரியம் எனநான்கவஸ்தைகள் உள்ளன.

இவற்றுள் ஸ்தூலபிரபஞ்சம் சொப்பனத்தில் மாறிச் சுழுத்தியில் கெடும் என்றும், விசுஷபசக்தியின் தமோகுண விருத்திபரிணாமம் என்றும், ஞானேந்திரியங்கள் அல்ல என்றும், இதை அறியும் ஞானேந்திரியங்களினது சொரூபம் கோளகங்களைப் பற்றி அறியும் வி

கேஷபசக்தியின் சத்துவகுண வியஷ்டி விருத்திவடிவமாகிய அறிவே என்றும், இவைமனத்திற்கு விஷயப்படும் பொருள்களாய்த் தம்மைத்தாமநிபாதபடியால் சடமென்றும், சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சம்சாக்கிரத்தில் மாறிச்சுமூத்தியில் கெடுமென்றும், சங்கற்பத்தின் வாசனாசமஸ்கார விருத்தி பரிணாமம் என்றும், மனம் அன்றென்றும், இதை அறியும் மனத்தினதுசொரூபம் கோளகங்களைப்பற்றாது அறியும் விகேஷபசக்தியின் சத்துவகுண சமஷ்டி விருத்தி வடிவமாகிய அறிவே என்றும், இது ஜீவனுக்குவிஷயப்படும் பொருளாய்த்தன்னைத்தான் அநியாதபடியால் ஜடமென்றும், சூன்யபிரபஞ்சம் சொப்பன சாக்கிரங்களில் மாறித் துரியத்தில் கெடுமென்றும், ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பிரபஞ்சங்களின் அபாவமான இருளே என்றும், ஜீவன் அன்றென்றும், இதை அறியும் ஜீவனது சொரூபம் ஆவரணசக்தியினால் மறைப்புண்டு சுட்டிஅறியும் அவித்தைசக்தியின் பிரதிபலித்த சித்தின் பிரதிபிம்ப வடிவமாகிய அறிவே என்றும், இதுகூடஸ்தராகிய தனக்குவிஷயப்படும் பொருளாய்த் தன்னைத்தான் அநியாதபடியால் ஜடம் என்றும், வேறுபிரித்து இவற்றை அறியும் தான்வேறென்று அறிகின்ற அவதரமே துரியத்தில் சாக்கிரமாம்.

இந்த ஸ்தூலாதி மூவிதப்பிரபஞ்சங் னையும் ஞானேந்திரியாதி மூவித அறிவுகளையும் நியதிகளைந்து இவற்றை அறிந்த தனது சொரூபம் யாதெனப் பராக் வி

துரியாதீதசொரூபாநுபவசிந்தனை. ௧௭௧

ருத்தியாக நோக்காது பிரத்தியக் விருத்தியினால்
நோக்காது நோக்கும் அவதரமே துரியத்தில் சொப்
பனமாம்.

இங்ஙனம் நோக்காது நோக்கும்பொழுது தனது
சொரூபம் ஸ்தூலாதி மூவிதப்பிரபஞ்சங்களாகிய பிர
மேயமாய்த்தோன்றாதிருக்கும் அவதரமே துரியத்தில்
சுழுத்தியாம்.

இங்ஙனம் இவ்வனைத்தையும் அறிந்த அறிவாகியதா
ன் எந்த அவஸ்தையிலும் அறியுந்தன்மைமாறாது இரு
த்தலினாலும், எக்காலத்திலும் அறியாமல் கெட்டுப்
போகாதிருத்தலினாலும், யாதொன்றினாலும் விஷயப்
படும் பொருளாகா திருத்தலினாலும், எவ்விதத்திலாயி
னும் நியதிகளையக் கூடாதிருத்தலினாலும், நிர்விகார
சச்சிதநந்தமே தனது சுயசொரூபமென்று தன்னைத்
தனது சுயம்பிரகாசத்தால் தானே அப்பிரமேயமாய்
அறியாதறிந்தம், முன்னர்த்தூலபிரபஞ்சாதி ஞேயத்து
க்கும், இதவிருத்தியாதிஞானத்துக்கும், சிதாபாசனாதி
ஞாதிருவுக்கும், நிராவரணத்தினால் சகலத்தையும் அ
றியும் சுத்தமாயையிற் பிரதிபலித்த சித்தின்பிரதிபிம்ப
வடிவாகிய ஈசுரத்துவமான சாஷித்துவம் பொருந்
தி, பின்னர்ச் சாஷியிங்களாகிய சர்வசமஷ்டி உபாதி
களையும் வேறென்று நியதிகளைந்து, சேஷித்த பிரமமா
த்திரமாயிருந்து விளங்கி ரமிக்கும் அவதரமே துரியத்
தில் துரியமாம்.

இங்ஙனம் சச்சிதாநந்த பிரமசொரூபமாகிய தன்னி
டத்தில் ஜீவேஸ்வரஜகங்களாகச் சொல்லிய ஆரோப
மான நாமரூபமூல மாயாம்சம் தோன்றாமல், எப்போ
தும் எவ்விடங்களிலும் எந்தவஸ்துக்களும் அதிஷ்டா
னமான சச்சிதாநந்த சுபாவசொரூபாம்சமாகவே வி
ளங்கிச் சாக்ஷிவாசனைகரைந்து, அகண்டைக ரசாநந்
தாத்வைத சொரூபமாய் அமையும் அவதரமே துரியா
தீதமாம்.

முற்சொல்லிய அவஸ்தைகளைப் பற்றி இதையும் அ
தீதமாகிய ஓரவஸ்தை என்று உபசாரமாய்ச் சொல்லி
யதே அன்றி வாஸ்தவம் அன்று. ஆகலால், இஃது சக
ஜாநுபவமாகிய சுபாவசொரூபமேயாம்.

இத்துரியாதீத சொரூபாநுபவத்தைச் சற்குருஸ்வா
மிகளது கிருபையினால் சமாதியின்கண் சாக்ஷாத்கார
மாயடைந்தவனே முத்தனென்பதற்குச் சகலசுருதிசு
ளும் பிரமாணசித்தி.

உள - வது

துரியாதீதசொரூபாநுபவசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவ ஞான தீபிகை.

உஅ - வது

சதுஷ்பாதசிந்தனை.

ஸ்ரீசச்சிதானந்த சொரூபமே நன்றாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதை அங்ஙனமே காட்டாது மறைத்து, நாமரூபத்தைக் காணச் செய்யும் மாயையினது அபேதத்தை விரும்புவதாகிய பாசவைராக்கியமும், சச்சிதானந்தநாமரூபங் களினிடைநின்று பந்தப்பட்டு வருந்தும் ஜீவத்துவத்தைச் கெடுப்பதாகிய ஜீவகாரூண்ணியமும், சச்சிதானந்தங்கள் மூன்றும் அதிஷ்டானமாகிய தனது சொரூபம் சமென்றும், நாமரூபங்களிரண்டும் ஆரோபமாகிய தனதுமாயாம்சமென்றும், அறிவித்தருளும் ஞானமூர்த்தியினிடத்துப் பேதபாவனையை நீக்குவதாகிய ஈசரபக்தியும், சச்சிதானந்த பிரமசொரூபமாகிய தன்னில் நாமரூபமாயா ஜகம் வேறின்றி அத்துவிதமாய் விளங்கும்தன்னை எதிரிட்டறியாது அமைவதாகிய பிரமஞானமும் ஆகிய இந்நான்கையுந் திருமேனியாக உடைய ஞானாசாரியரையும் சுருதியையும்கொண்டு, நித்தியாரித்திய வஸ்துவிவேகாதிசாதன சதுஷ்டய முடைய அதிகாரிகள் ஆவசியகமாய்ச்

செய்யத்தக்க செய்கையைச் செய்து அடையத்தக்க அடைவையடைய வேண்டும்.

அதாவது தேகவிவகாரத்தைத் தேகத்தில் விவகரி யாது விவகரித்தலாகிய சுகாசனமே சரியையாகத் து ணிந்து, அதனைநன்றாய்ச் செய்து அதற்குப் பலனாகிய ஞானேந்திரிய மென்னும் அறிவிருக்குஞ் சாலோக்ய பதமும், கட்பார்வையைக் கண்ணிற்பாராது பார்த்த லாகிய லக்ஷியதிருஷ்டியே கிரியையாகத் துணிந்து, அதனைநன்றாய்ப் பார்த்து அதற்குப்பலனாகிய சத்துவ விருத்தியென்னும் அறிவிற்குச் சாமீப்யபதமும், மன நினைவை மனத்தினினையாது நினைத்தலாகிய அபாவத் தியானமே யோகமாகத் துணிந்து, அதனைநன்றாய் நி னைத்து அதற்குப்பலனாகிய சுத்தசீவனென்னும் அறி வினது சாரூப்யபதமும், அறிவின நிலை அறிவினநியா தறிதலாகிய நிர்விகற்ப சமாதியே ஞானமாகத்துணிந் து, அதனை நன்றாயறிந்து அதற்குப் பலனாகிய சின்மா த்திர சொரூபமாகிய பிரமமென்னும் அறிவாம் சாயுச் சிய பதமும்பெறுதலேயாம்.

இஃது அஞ்ஞானமறச் சிரவணஞ் செய்து சம்சயம ற மன்னித்து விபரீதமறச் சுவாதுபூதியினால் சகஜமா யுணர்த்தக்கது.

உஅ - வது. சதுஷ்பாதசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிறதம்பலம்.

டிய ஸ்கூதியயோகம், விசாரத்தோடுங்கூடிய ஞானயோகமென மூன்றுவிதமாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் வாசியோகம் அவ்விலக்கண முணர்ந்த குருமூலமாய்க்கேட் டப்பியாசஞ்செய்யின், பூதாகாயத்துள் ஸ்தூலதேகமானது வேண்டியிடங்களில் கமனித்து அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள ஸ்தூலபிரபஞ்ச விஷயக்காட்சிகளால் வரும் ஸ்தூலவிஷயாநந்தங்களை இம்மையி லுபவித்து வாழ்வதே தேகசித்தியெனவும், ஸ்கூதியயோகம் அதையறிந்த குருமூலமாய்க்கேட் டப்பியாசஞ்செய்யின், மனாகாயமாகிய சர்வஜீவர்களுடைய இருதயாகாயத்துள்ளும் பூதாகாயத்துள்ளும் மனமானது எண்ணிய எண்ணங்களிலும் காலதேசங்களிலும் சூக்ஷ்மமாய்க் கமனித்து அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள அதியற்புத சூக்ஷ்மபிரபஞ்ச விஷயக்காட்சிகளால் வரும் சூக்ஷ்ம விஷயாநந்தங்களை இம்மைமறுமைகளி லுபவித்து வாழ்வதே மனோசித்தியெனவும். ஞானயோகம் அவ்விலக்கணத்தைச் சுவாநுபவமாய் நன்குணர்ந்த சற்குருமூலமாய் விசாரித்தறிந்து அப்பியாசஞ்செய்யின், அளவுகளுக்கெட்டாத சிதாகாயத்துள் போதமானது அறியாதறியுமிடங்களில் பூரணமாய்க் கமனியாது கமனித்து அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள நிஷ்பிரபஞ்ச ஞானோதயத் தன்மயக்காட்சியால் வரும் காரணபிர்மாநந்தத்தைத் தானாய்ச் சர்வகாலமும்

ஞானசித்திசிந்தனை.

௧௪௪

ம் அநுபவித்து வாழ்வதே ஞானசித்தியெனவும் சொல்லப்படும்.

மேற்சொல்லிய அப்பியாசங்கண் மூன்றனுள், வாசியோகாப்பியாச பிரகாரமும், லக்ஷ்யயோகாப்பியாச பிரகாரமும், அவ்வச்சம்பிரதாயங்களாலுணரலாம்.

ஞானயோகாப்பியாச பிரகாரமாவது ஸ்தூலபிரபஞ்ச நீக்கம், சூக்ஷ்மபிரபஞ்ச நீக்கம், காரணபிரபஞ்ச நீக்கம், மஹாகாரண நிவ்ற்பிரபஞ்சப் பேறு என நான்காம்.

இவற்றுள் முற்சொல்லிய, மூன்றையும் நீக்கவும், பிற்சொல்லியஒன்றைமாதிரம் அடையவும், அவ்வக்காரணங்களை நன்குணர்ந்தாலன்றி நீக்கவும் அடையவுங் கூடாவாம்.

ஆகலின், முன்னர் ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தைநீக்கிச் சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தை அடைவதற்குக் காரணம் யாதென்னின்?

அந்த ஸ்தூலபிரபஞ்சமானது அசுத்தமென்றும் சுத்தமென்றும் இரண்டுவிதமாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் அசுத்தமாவது அறியாமையோடும் இகலோக விவகாரமாகிய உழவு, தொழவு, வாணிபம், சிற்பம், பரதம், எழுத்து, ஆகிய அநுவகைத்தொழில்களையும்கூட, பரலோக விவகாரமாகிய நித்திய நைமித்திய காம்

கௌ ௮

தத்துவஞானதிபிகை

ய பிராயச்சித்த நிஷித்தம் ஆகியஐவகைத்தொழில்களையும் அற்பசுருதியிற் சொல்லிய பிரகாரஞ்செய்தலாம்.

சுத்தமாவது அஞ்ஞானமற மோக்ஷலோக விவகாரமாகிய ஆத்மாநாதம் விசார சாஸ்திரசிரவணங்களைப் பிரபல சுருதியிற் சொல்லியபிரகாரம் செய்தலாம்.

இவ்விரண்டில் சுத்தஸ்தூல பிரபஞ்சமொன்றே காணமாகும், இவ்வொன்றே அவ்விரண்டிற்கும் எங்ஙனங் காரணமாம் என்னின்?

ஆரம்பமானது நீக்குதலுக்கும், அவதியானது அடைதலுக்குமாம். மேலிங்ஙனம் வருமிடங்களுக்கும் இவ்வண்ணமே யுத்தியாகும்.

இக்காரணமாகிய சுத்தஸ்தூல பிரபஞ்சத்தைக்கொண்டு அசுத்தஸ்தூல பிரபஞ்சத்தை நீக்கிச் சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தை யடையின், மேலதைநீக்கிக் காரண பிரபஞ்சத்தை யடைதற்கு ஏது யாதென்னின்?

அச்சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சமும் அசுத்தமென்றும் சுத்தமென்றும் இரண்டிவிதமாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் அசுத்தமாவது, முற்சொல்லிய உழவாதி நித்தியமாதி கன்மங்களைக்குறித்துச் சந்தேகத் தோடுஞ் சிந்திக்குமனனமாம்.

சுத்தமாவது முற்சொல்லிய சிரவணபலமாகிய ப
ரோக்ஷஞானத்தைக் குறித்துச் சந்தேகமறச் செய்யுக்கி
களோடுசிந்திக்குமனனமாம். இச்சுத்தமேகாரணமாம்.

இக்காரணமாகிய சுத்தசூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தைக்
கொண்டு அசுத்த சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தை நீக்கிக் கார
ண பிரபஞ்சத்தை அடையின், மேலதைநீக்கி மஹாகா
ரண நிஷ்பிரபஞ்சத்தை யடைதற்குக் காரணம் யா
தென்னின்,

அக்காரண பிரபஞ்சமும் அசுத்தமென்றும் சுத்த
மென்றும் இரண்டுவிதமாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் அசுத்தமாவது முற்செய்த சந்தேகசிந்த
னையால் விபரீதத்தோடும் ஒர்பிரகாரமாய்த் தெளியு
ந் தெளிவாம்.

சுத்தமாவது முற்செய்த மனனபலமாகிய அபரோ
க்ஷஞானத்தைக் குறித்து விபரீதமறச் சர்வாநுபவசித்
தமாய்த் தெளியுந் தெளிவாம், இச்சுத்தமே காரண
மாம்.

இக்காரணமாகிய சுத்தகாரண பிரபஞ்சத்தைக்கொ
ண்டு அசுத்தகாரண பிரபஞ்சத்தை நீக்கி மஹாகா
ரண நிஷ்பிரபஞ்சத்தை யடையின், மேலதை நீக்கவே
ண்டுவதுல்லையோ வென்னின்?

முன்னர்த்தெளிந்த தெளிவின் பலமாய் உதயமாகும் அப்பிரதிபந்தாபரோக்ஷ ஞானத்தினால் சமாதி முகமாய்ப் பிர்மாநந்த சாக்ஷாத்காராநுபவ சித்திதானாய்க் கிடைத்தலாலும், மேலடையப் போகின்ற பதம்வேறென்றிருந்தாலன்றோ, அதை யடையும்பொருட்டு இதை நீக்கவேண்டும். இங்ஙனம் பரிபூரணநந்த பரப்பிர்மத்தைத்தவிர இன்மையாலும் இதை நீக்கவேண்டிவதில்லை, பிரதமத்தில் சுத்த ஸ்தூலபிரபஞ்சத்தை யடைதற்கு யாதொருகாரணமும் உரைக்கவில்லையே அஃதன்றோ முன்னந்தெரியவேண்டுமென்னின்?

இந்த ஞானயோகாப்பியாச பிரகாரத்தை நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகாதி சாதன சதுஷ்டயமுடைய அதிகாரிக்கே சொல்லவந்தமையால், அவ்வதிகாரத்துவமே அதற்குக் காரணமாதலால் அஃதுரைக்கவில்லை.

முற்சொல்லிய காரணரூபங்களாகிய சுத்தஸ்தூல பிரபஞ்சமும், சுத்த சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சமும், சுத்தகாரண பிரபஞ்சமும், மிகுந்திருக்கின்றவைகளை நீக்குதற்குக் காரணங்களும் உரைக்கவில்லையே யென்னின்?

கலக்கம் நீங்கித் தெளிவையடைதற்குக் காரணமாய்ச் சலத்திற்சேர்த்த தேற்றாவித்தானது எங்ஙனம் தன்காரியமானபிறகு தானும் அதனுடன் நீங்கி விடுமோ

அங்ஙனமே இவையும் தத்தங்காரிய முடிவுகளில் தாமே நீங்கிவிடும், ஆதலால், அவையுமுரைக்கவில்லை.

இச்சுத்தமாகிய திரிவிதகாரணங்களையும் பழகுங்கால் இவைகள் விருத்தியடைவதற்குச் சகாயமாய் முறையே குருசந்ரிதானமும், ஏகாந்தஸ்தானமும், விடுதலும் வைத்துக்கொண்டும், இவற்றிற்குப் பலவிதமாய் வரும் பிரதிபந்தங்களின் நிவர்த்திக்குச் சகாயமாய் முறையே ஆப்தாதி குருசேவையும், பிரணவாதிமந்திரசெபமும், தக்ஷிணமூர்த்தியாதி தியானமும்வைத்துக் கொண்டும், விவேகஉபரதி வைராக்கியங்களோடும் பழகியடையத்தக்கது ஞானசித்தி ஒன்றேயாம்.

இங்ஙனம் இஞ்ஞானசித்தியை மாத்திரமடைந்தால் முற்சொல்லிய அவ்விரண்டிசித்திகளையும் அடையவேண்டாவோ என்னின்?

சிதாகாயத்தின்கண் மனாகாயமும், பூதாகாயமும் போத கமனத்தின்கண் மனோகமனமும், தேககமனமும், பிர்மாநந்தத்தின்கண் சூக்ஷ்மவிஷயாநந்தமும், ஸ்தூல விஷயாநந்தமும், ஞானசித்தியின்கண் மனோசித்தியும் தேகசித்தியும், அநியாமையின் காரியமாகிய பிராந்தி ஞானத்தில் ஆரோபிதமாய்த்தோன்றி அறிவினால் தோன்றுந் தெருண்ஞானத்தில் ககரூரவிந்தம்போலச் சொன்மாத்திரமாய் முடிதலால், அவ்விரண்டு சித்

திகளும் விசாரித்தறிந்த மஹான்களா லடையத்தக்க
வையல்லவாம்.

அவ்விரண்டுவித சித்திகளின் இலக்கணங்களையும் இ
வ்விடத்திற் சொல்லிய காரணம் யாதென்னின்?

அவற்றினிழிவும் இதனதுயர்வுந்தோன்றக் கூறியதே
அன்றிவேறன்று.

இவற்றைநன்குணர்ந்து சகஜாநுபவமாக ஞானசித்
தியை யடையவேண்டுவதே மேலானபிரயோசன மெ
ன்று தோன்றுகின்றது.

ஆதலால், விவேகியானவன் எவ்விதமுயற்சியைச்
செய்தேனும் இஞ்ஞானசித்தியை யடைந்து ஞானசித்
தனாய் வாழ்வதே பரமோத்தமமாகும்.

உக - வது

ஞானசித்திசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள்வாழ்க.

தத்துவஞானதிபிகை.

௩௦ - வது

ஞானராச்சியபாரசிந்தனை.

ஸ்ரீசச்சிதாநந்த நித்தியபரிபூரண சிவசொருபத்தி
 ன் அம்சமாகிய ஜீவச்செல்வ சிகாமணி யென்னுஞ் சி
 றுசுழந்தையை, சுருதிநம்பிக்கையென்னுங் கைத்தா
 யானவள், நிஷ்காமியகன்மமென்னும் பாலுட்டி, சுத்
 தாந்தக்கரணமென்னுந் தேகத்தை வளர்த்து, நித்தியா
 நித்தியவஸ்து விவேகாதி சாதனசதுஷ்டய முடைய
 அதிகாரத்துவ மென்னும் பருவமாக்கி, ஆசாரியத்தேட்
 டமென்னும் அரண்மனைக்குக் கொண்டுவந்து, காருண்
 யமென்னும் பரமகல்யாணி சமேதராய் வேதோப நி
 ஷத்தென்னுஞ் சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளி யிருந்து,
 தத்துவஞானோபதேச மென்னும் அரசுசெலுத்திக்கொ
 ண்டு, கைம்மாறுவேண்டாது ஒப்புயர்வற்ற திருவரு
 ள்வடிவமாய் விளங்காநின்ற சிவஞானதிலக தேஜோ
 மயாநந்த குருராயொன்னு முண்மைப் பிதாவினது ச
 ந்நிதானத்தி லொப்புவிக்க, சற்குரு சிகாமணியும் சோ
 தனையென்னும் திருக்கரங்களாலெடுத்தி, திருநோக்க

ம், பரிசம், பாவனைமுதலிய தீக்ஷையென்னுஞ் செய்கைகளினுற் பாராட்டி, அசுத்தவாசனை யென்னுங்கோலங்களைக் களைந்து, ஆத்மா நாதம் விசாரனை யென்னுங் கங்காபிஷேகஞ் செய்து, சமாதியோக மென்னும் பீதாம்பராபரணலங் காரங்களுஞ் செய்து, தத்துவஞானமென்னுந் திருநீற்றைத்தரித்து, சாந்தமென்னுஞ் சந்தனத்தோடு சந்தோஷ மென்னும் அக்ஷதைப் பொட்டிட்டு, சச்சிதானந்த மென்னுந் திருநாமந்தரித்து, நிர்சங்கற்ப சக்தியென்னும் நித்யகல்யாண சுந்தரியை விவாகஞ் செய்து, துரியமென்னும் மஹாராஜ சபாமண்டபத்தில் ஆர்ந்த மென்னுஞ் சிங்காசனத்திலேற்றி, ஜீவத்வமென்னுஞ் சிரசில் அதீதமென்னுந் திருமுடியைச் சூட்டி, அகண்டாகார விருத்தியென்னுந் திருக்கரத்தில் சாக்ஷித்வமென்னும் ஞானச்செங்கோலைக் கொடுத்து, அகண்டைகரசவிருத்தி யென்னும் அங்குலியிற் சர்வம்பிர்மமயமென்னுஞ் சின்முத்திராமோதிரத்தைத் தரித்து, பந்தமோக்ஷ மென்னும் விவகாரத்தை அபாவப் படுத்துஞ் சகஜாநுபவ நிலையென்னும் பரமோக்ஷநகரத்துக்கு, ஆதிமத்தியாரந்த ரகிதமென்னுஞ் சார்வபௌமனாக நானேநீ நீயேநானென்னும் ஐக்கியார்த்த மஹாவாக்கியோப தேசத்தால், நித்தியாபரோக்ஷசாக்ஷாத்கார சகஜாநுபூதி யென்னும் அரசாக்ஷியைச் சுதந்தர லீலாவிநோத உல்லாசத் தோடுங் கொடுத்தருளி, மற்றும் சுத்தசத்துவகுண சிந்தாம

ஞானராச்சியபாரசிந்தனை. க அரு

ணியை மந்திரியாகவும், பக்திவைராக்கிய விவேககுண
திலகராப்பிரதானிகளாகவும், அறிவு சார்தம் வாய்மை
அடக்கம் தவம் ஆசாரம் அவிரோதம் கெம்பீரமுதலா
கியநற்குணுளர்களைப் படைத்தலைவர்களாகவும், அபே
தசங்கற்ப வேறுபாட்டினையுடைய லீலாகற்பனைகளை
ரதகஜதூரகபதாதிகளாகிய சேனைகளாகவும், வகுத்
துக்காண்பித்தருளி, மேலும் மைத்திரி கருணைமுதிதை
உபேகைக் முதலாகிய சேடியர்களோடும், சமநிலையா
கிய அந்தப்புரத்தில், ஜீவன்முத்தர்களுக் கடுத்தநடை
களில், தனக்கு வேண்டியபடி விளையாடிக்கொண்ட
மைந்த நிற்சங்கற்ப சக்திசம்யோகத்தினால், மேற்சொ
ல்லிய சர்வத்துக்குந் தானே பொருளாளியாய் விளங்
காரின்ற அவாந்மானச கோசரமென்னும் புத்திரனை
ப் பெற்று ராச்சியபாரஞ்செய்து வாழ்வாயென்று, ஆ
சீர்வாதஞ்செய்தருளியபடி வாழ்ந்தனன்.

இதைநிஷ்கபட பக்திபூர்வகமாகஇடைவிடாதமுயற்
சியோடும் நம்பித்தவஞ்செய்து கிரமமாகக் கிடைக்க
ப்பெற்றுக்கொண்டு ஒப்புயர்வற்ற ஞான அரசனாய்வா
ழ்ந்து சுகத்தை யடைவதே இதற்குப்பலமாகும்.

௩௦ - வது ஞானராச்சியபாரசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

நக - வது

ஞானவியாபாரசிந்தனை.

—o:0:0—

யாவராலும் அளவிடுதற்கரிய அஞ்ஞானமாகிய முதலைக்கொண்டு, சுவர்க்கமத்திய பாதாளங்களாகிய பற்பல பெருந்துறைகளிற்சென்று, அவன் அவள் அது என்னும் முன்னிலைகளாகிய வர்த்தகர்களிடத்தில், புண்ணியபாவங்களாகிய சரக்குகளை ஆகாமியமாய்ச் சம்பாதித்தும், காலம்பார்த்து வியாரம்பண்ணுமளவும் மாயையாகிய மளிகையிற் சஞ்சிதமாய்க் கட்டிவைத்தும், நியமித்த காலங்களில் சுகதுக்காகாரமாகும் பிரார்த்தனமோகூலங்களாகிய வரவுசெலவுகளைப்பார்த்தும், பந்தமோகூலங்களாகிய நஷ்டலாபங்களைக் கொண்டும், அநாதிதொட்டு ஜீவனம் பண்ணிக்கொண்டு வரும் அவித்தையாவானாகிய கடைச்செட்டி யானவன் இன்னனம் விருதாவியாபாரஞ் செய்து கொண்டுவந்ததை வித்தியா சம்பந்தராகிய பழையகணக்கப்பிள்ளை யான

வர்பார்த்து, ஏன்வீண் வியாபாரஞ் செய்து உள்ளபொருளை யிழந்து துன்பமுறுகின்றாய், உனதுபிதிரார்ச்சிதமாகிய அளவற்ற திரவியம் மூன்றாங் கட்டின் உட்புறத்து முற்றத்துள் தடையின்றி நன்றாய்த் தோன்றுவதை யாம்காட்ட நீகண்டெடுத்துக்கொள்ளின், சும்மாவிருந்தே சுகமாய்ச் சீவனம்பண்ணிக் கொண்டு வாழ்வாயென்று பன்முறைசொல்லி, அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதமற அவனையுட்புறத்துக் கழைத்துக்கொண்டு போய்க் காட்டிக்கொடுத்தவளவில், செம்பொருளிருப்பைக் கண்ணார்க்கண்டு, ஆந்தபரவசமாய்முன்செய்துகொண்டிருந்த வியாபாரங்களைச் சர்வாத்மனாய் விட்டுவிட்டு, மளிகையை அக்கினிபிரவேசம் பண்ணி சும்மா இருந்தபடி யிருந்தே அப்பொருளாற் சுகஜீவனம் பண்ணிக்கொண் டிறங்கும்போது, பழையவியாபார வாசனையினால் ஓர்மேன்மாளிகையின் சரக்கறையில், தனது வெங்காயமூட்டையி லுள்ள சீரகம், சிலநல்லவியாபாரிகளுடைய பெருங்காயவாசனையை மாத்திரம் பொருந்திக் கட்டுக்கிடையா யிருக்கின்றதைக் கண்டதாயும், அதனைச்சுருதிவிதிப்பதாகிய ஏற்றுமதியும் நிஷேதிப்பதாகிய இறக்குமதியும் செய்கின்ற அவ்வியாபாரிக ளுடைய வஞ்சகமற்ற நெஞ்சகத் துறைக்கு அனுப்புகின்றதாயும், மற்றைக்கடைச் சரக்குகள் இவ்விடத்தில் யாதொன்றும் நிலுவை யின்மையும், முதலாயிருந்த இருப்பைக் கொண்டு சுகஜீவனம் பண்

ணுவதாகிய நாள்கழித்தலும், வீட்டுவியாபாரத்தை மா
 த்திரம் வேண்டுவோர்களால் சுருக்கமாய்ச் செய்து
 விடுவதாகிய வியாபார பொழிவும் என்னும் இம்மூன்
 று யிருக்கும் இவ்விடத்துச் சமாசாரங்களைத் தான் அ
 வர்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்பதாயும், சற்கு
 ருஸ்வாமிகளது உபதேசத்தில் ஞாபகமாகிய சங்கற்ப
 சரக்கேனும், மறதியாகிய விஸ்மரண சரக்கேனும், அவ்
 விடத்தி லவர்களுக்குள்ள மளிகையிலிருக்குஞ் சரக்
 கு விவரத்தையும், நாமரூபமாகிய ஜலதானைச் சேற்றி
 ன்கண்பொருந்தலையும், பஞ்சவிஷயங்களாகிய மலாதி
 களையருந்தலையு முடைய நாட்டுச் சூகரபாவ மடைந்த
 ஷாமகாலமேனும், உருவநாமமயமாகிய இருதயகமல
 த்தின்கண் சத்வாசனையையும் சின்மகரந்தத்தையும் ஆ
 நந்தத்தேனையும் புசித்தலையும் வசித்தலையு முடைய
 காட்டுப் பிரமரபாவமடைந்த கேசுமகாலமேனும், அ
 வர்களுடைய அவித்தியா புரத்தினிகமூங் காலவிசே
 ஷத்தையும் பரார்த்த வியாபாரமேனும், ஆத்மார்த்த
 வியாபாரமேனும், அவர்கள்செய்துகொண்டு வரும் வி
 யாபார சாமார்த்தியத்தையும் அவர்கள் தனக்குத் தெ
 ரிவிக்கவேண்டு மென்பதாயும், அங்ஙனம் அவர்கள்
 தெரிவிக்குஞ் சரக்குவிவரம் வியாபார விவரம் கால
 விவரம் ஆகியமூன்றனைக் கொண்டே அவர்களுக்கி
 னிமேல்வரும் லாபலோபங்களையும் முன்கையிருப்புக
 ளையும் இப்போது ஜீவனம்பண்ணிக் கொண்டிவரும்

அம்சங்களையும் தெரிந்துகொள்ளலா மென்பதாயும், இங்ஙனமோர்சுந்தர மாகிய சொப்பனங் கண்டதைச் சகஜத்தில் விழித்துணர்ந்து, அதனைத் தன்னையடுத்த அவ்வியாபாரிகளது ஜாக்கிரத்தில் விவகரிக்கும்படியாய்த் தெரிவித்ததை அவர்களும் நன்குணர்ந்து சந்தோஷமடைந்தனர்.

இதனை விவேகிகள் செவ்வையாகச் சிரவணித்துக் கூர்ந்த யுக்தியோடும் எல்லாமொழிகளையு மெடுத்து அதற்கேற்ப அநுபவத்தில் பொருட்படுத்திக்கொண்டுணர்வார்களாயின், உயர்ந்தஞானவியாபார சீமான்களாய் வாழ்வார்கள், இதற்குயாதொருதடையுமில்லை, சத்தியம்.

நக - வது

ஞானவியாபாரசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதி பிகை.

௩௨ - வது.

ஞானகிருஷிசிந்தனை.

மாயையாகிய பெருங்காட்டைத் துறவாகிய குடா
ரத்தால்வெட்டி, அஞ்ஞானமாகிய வேரைச் சாஸ்திர
ஞானமாகிய அக்கினியாற்கொளுத்தி, அகங்காரமாகி
யகல்லைச் சிவபக்தியாகிய கொந்தாலியாற்பிளந்து,
நெஞ்சமாகிய பூமியில் கோரமூட விருத்திகளாகிய
மேடுபள்ளங்களைச் சத்துவவிருத்தியா யிருத்தலாகிய
சமஞ்செய்து, அவித்தையாகிய கரம்புத்தன்மையைத்
தத்துவ விசாரவித்தையாகிய கொழுவாலுழுது, குரு
பணிவிடையாகிய எருவிட்டு, மஹாவாக்கியமாகிய வி
தை விதைத்து, அன்பாகிய நீர்பாய்ச்சி, சந்தேகமாகிய
களைகளை மனனித்தலாகிய களைகட்டாற்களைந்து, விபரீ
தமாகிய கொடுந்திருஷ்டி விழாமல் நிதித்தியாசனமா
கிய திருஷ்டி பரிகாரப்பாவையை வைத்து, பூத பி
ரதிபந்தம், வர்த்தமானபிரதிபந்தம், பௌஷியபிரதிபந்
தங்களாகிய பறவைக் கூட்டங்களும் மிருகக்கூட்ட

ங்களும் பூழுக்கூட்டங்களு மணுகாமல், மனோநாசம் வாசனாகூயங்களாகிய அஸ்திர சஸ்திரங்களாலோட்டிக்கொண்டு, ஈஷணத்திரயங்களாகிய கள்வரணுகாமல், வைராக்யமாகிய வேலியிட்டு, மைத்திரியாதிகுணங்களாகிய துணையுடன் புருஷமுயற்சியாகிய காவலிருந்து, சிவாநந்தமாகிய போகம் விளைவித்து, சமாதியாகிய பாகம்பண்ணி, சாக்ஷாத்காரமாகிய போசனஞ்செய்தால், சன்னமரணமாகிய பசிரீங்கி சகஜாநுபவமாகிய திருப்தியடைந்து, சும்மாவிருத்தலாகிய பெருவாழ்வில் ஜீவன்முத்தர்களாகிய குடிகளாய் வாழ்வார்கள்.

ஆதலால், இதைச்செவ்வையாயுணர்ந்து இதிற்கொல்லிய பிரகாரஞ் செய்வார்களாயின், ஞானக்குடிகளாய் வாழ்வார்கள். இதில் யாதொரு சம்சயமுமில்லை, சத்தியம்.

௩௨ - வது

ஞானகிருஷ்சிந்தனை

மு ன் றி ன் று.

திருச்சிற்றம்பலம்,

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞான தீபிகை.

௩௩ -- வது

குணபேதாவஸ்தாவிவகாரசிந்தனை.

முதலாவது

திரிகுணத்மகமான மனத்தின் அசுத்தகுணத்தில்தாமதகுணவிவகாரமாவது, கொலைமுதலாகிய பஞ்சமாபாதகங்களையும், அதிரித்திரிபோசன முதலிய, நிஷித்தகர்மங்களையும் சார்வதாபயமின்றிச் செய்தலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது உழவுமுதலாகிய அறுவகைத்தொழில்களையும், நித்தியநைமித்திய முதலிய உசிதகர்மங்களையும் சார்வதா ஆசையோடுஞ் செய்தலாம்.

சாத்தவித குணவிவகாரமாவது அன்னதான முதலாகிய முப்பத்திரண்டு தர்மங்களையும், தேவதாசாமான்ய பக்தியையும் சார்வதாபய பக்திகளோடுஞ் செய்தலாம்.

உ - வது.

இப்புண்ணிய பக்திகளின் பயனாகிய சித்தபரிபாகத்தினு லுண்டான அசுத்தாசுத்த சாத்துவிக குணத்தி ல் தாமதகுண விவகாரமாவது, பிறரிம்சையைக்குறித் து அதமதேவதார்ப்பணமாகப் புண்ணியங்களைச் செ ய்தலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது தனது சவுக்கியத் தைக்குறித்து மத்திமதேவதார்ப் பணமாகப் புண்ணி யங்களைச்செய்தலாம்.

சாத்துவிககுண விவகாரமாவது சித்தசுத்தியைக் குறித்து உத்தமதேவதார்ப்பணமாக நிஷ்காம்ய புண் ணியங்களைச் செய்தலாம்.

ங - வது.

இந்நிஷ்காம்ய புண்ணியப்பயனாகிய ஈசுவராநுக் கிரகத்தா லுண்டான சித்தசுத்தியை யுடைய சுத்தசா த்துவிக குணத்தில் தாமத குணவிவகாரமாவது, நித்தி யாநித்திய வஸ்துவிவேகத்தை யடைதலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது இகமுத்தரார்த்த பல போகவிராகத்தை யடைதலாம்.

சாத்துவிககுண விவகாரமாவது சமாதிசட்கசம்பத் தையடைதலாம்.

ச - வது.

இச்சாதனத்திரயங்களின் ஏதார்த்தத்தினு லுண்டா
ன அதமசுத்தசாத்துவிக குணத்தில் தாமதகுணவிவ
காரமாவது முமுகூஷத்வத்தை யடைதலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது சம்சாரதுக்கஞ் சகி
க்கமாட்டாமல் இத்துக்க நிவர்த்தியைச் செய்விக்குஞ்
சற்குருவைத் தேடுந் தேட்டரவை யடைதலாம்.

சாத்துவிக குணவிவகாரமாவது அநாசாரியர்களை
விடுத்து ஞானசாரியரை யடைந்து, அவரது திருவருள்
பெறும்படி ஆப்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவம் ஆகி
ய ஞானச்சரியா சொரூபமாகிய குருசிசுருஷையைச்
செய்யும்பே றடைதலாம்.

ரு - வது.

இஞ்ஞானச்சரியையின் பேற்றினுலுண்டான சற்கு
ருகிருபையினால் விளங்கும் மத்திமசுத்தசாத்துவிக கு
ணத்தில் தாமதகுணவிவகாரமாவது, சித்த ஏகாக்ரநி
மித்தம் ஞானக்கிரியா சொரூபமாகிய சகுணபிரம் தி
யானத்தை யடைதலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது அச்சகுண பிரம் சா
க்ஷாத்காரத்தை யடைதலாம்.

சாத்துவிககுண விவகாரமாவது நிர்க்குணபிரமோ
பாசனா பேகைஷயை யடைதலாம்.

கூ - வது.

இந்நிர்க்குண பிரமோபாசனா பேகைஷயின் மிகுதியினு லுண்டான உத்தம சுத்த சாத்துவிக குணத்தில் தாமதகுண விவகாரமாவது, சித்தபிரகாச நிமித்தம் பிரமாத்மைக்கிய ஞானோதயமாகும்படி சடுவிதலிங்க தாற்பரியமாக அத்வைதத்தைப் பிரதிபாதிப்பா நின்ற வேதாந்த சாஸ்திரார்த்தத்தை சற்குரு முன்னிலையில் சிரவணஞ்செய்தலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது சிரவணஞ் செய்த பொருளைப்பற்றி, தர்க்கயுக்தி யநுமானங்க ளோடுந் தானேதனித்து மனனஞ்செய்தலாம்.

சாத்துவிககுண விவகாரமாவது மனனஞ்செய்த பொருளைப்பற்றி, மந்திரயோகாதி பஞ்சகத்தோடும் ஞானயோக சொரூபமாகிய நிதித்தியாசனஞ் செய்தலாம்.

எ - வது.

இந்நிதித்தியாசனமாகிய ஞானயோகாப் பியாச பிரயாசத்தினுலுண்டான உத்தமோத்தம சுத்தசாத்துவிககுணத்தில் தாமதகுண விவகாரமாவது, விசேஷார்த்தத்தோடும் விளங்காநின்ற சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களாகிய பிரபஞ்சத்தினிடத்திலும், சாமான்யாம்சத்தோடும் விளங்காநின்ற சின்மாத்திர சொரூ

பமாகிய பிரமத்தினிடத்திலும், இருக்குஞ் சித்தவிருத்தியோடு விச்சின்ன தியானஞ்செய்தலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது அர்த்தாபாவத்தோடுஞ் சாமான்யமாய் விளங்காரின்ற சப்த விஷயக் கிராகியமாத்ரமாய் விசேஷாம்சத்தோடும் விளங்காரின்ற சச்சிதநந்த சொரூபமாகிய பிரமத்தினிடத்தில் தைலதானையைப்போல சஜாதீயவிருத்தி பிரவாகரூபமாயிருக்குஞ் சித்தவிருத்தியோடு சந்ததந்தியானஞ் செய்தலாம்.

சாத்துவிககுண விவகாரமாவது சாமான்ய சப்தமுந்நோன்றாமல், அபேதத்திரிபுடியான சொரூபாநுபவத்திலமைந்து விளங்கும் சித்தவிருத்தியோடு சவிகற்ப சமாதியை யடைதலாம்.

அ - வது.

இச்சவிகற்பசமாதி அப்பியாச முதிர்ச்சியினு லுண்டான மிகவும் உத்தமோத்தம சுத்தசாத்துவிக குணத்தில் தாமதகுண விவகாரமாவது, அதிஷ்டபல ரூபமான மனக்களிப்பிற் கேதுவாகிய சிலபிரகாசங்களின் சொரூபமாகும் விந்துவிளக்கத்தோடும், சிலசப்தங்களின் சொரூபமாகும் நாதமுழக்கத்தோடும், ஞானயோக மகிமையினால் சிற்சத்திசமேதராய் விளங்கும் ஆநந்த நடேசரது பஞ்சகிர்த்திய நடன சொரூபதரிசன பிராப்தியாம்,

குணபேதாவஸ்தாவிவகாரசிந்தனை. ௧௯௭

இராஜதகுண விவகாரமாவது நிர்விகற்ப சமாதிக் கொருபிரகாரம் அதுகூலமாயும், ஒருபிரகாரம் 'பிரதி கூலமாயும் உலகத்தில் மகத்துவத்திற் கேதுவாயு மிராநின்ற அப்பிரத்யக்ஷபதார்த்தங்களின் ஞானமும் திரிகாலஞானமும் விளங்குவதாகிய இரிதம்பரபிரஞ் ணை யென்றொரு அதிசயஞானப் பிராப்தியாம்.

சாத்தவிககுண விவகாரமாவது முற்சொல்லிய சக லாவஸ்தைகளு மில்லாமல் திரிபுடிசுகிதமாய் இப்படி யப்படி யென்று வாக்குமனங்களினுற் சொல்லவும் நி னைக்கவுங்கூடாத ஆநந்தமாத்திரமான சுத்தாத்வைத சொரூபாநு பவத்தோடுங்கூடி விளங்காநின்ற ஞான ஞான சொரூபமாகிய நிர்விகற்ப சமாதி பிராப்தியாம்.

௧ - வது.

இந்தமிகவும் உத்தமோத்தம சுத்தசாத்துவிக குண த்தில் சாத்துவிககுணம்சமான சித்தவிருத்தியானது மேற்சொல்லிய கிராமப்படி ஒருவனுக்கு தெய்வீகமாய் லபிக்கும்வரையிலும், அவன் சற்குரு ஸ்வாமிகளுடைய சந்நிதானத்தைவிட்டகலாது, அவரனுக்கிரகஞ் செய்தருளும் உபதேசவாக்கியங்களும் அதற்கவிரோதமாகிய உபநிஷத்து வாக்கியங்களும் இதமாய்ச் செ லுத்தாநின்ற சன்மார்க்கத்திற் சென்று, புருஷார்த்த சொரூபமாகிய நிர்விகற்பசமாதியை யடைந்து லோக குருவாய் விளங்குஞ் ஜீவன்முத்தஞான பிரமவித்தன

து இந்நிர்விகற்பசமாதியின் நூநாதிக காலநிஷ்டையி னாலுண்டான மகாவுத்தமோத்தம சுத்தசாத்துவிக கு ணத்தில் தாமதகுண விவகாரமாவது, சுத்தவாசனாசம ஸ்காரத்தினால் தானேசமாதியைநீங்கி, வர்ணச்சிரமோ சிதகர்ம நிஷ்டனாய் சொப்பனத்தனைப் போல, பிரார த்த போகங்களை சாக்ஷிமாத்திரமா யிருந் ததுபவித்து விட்டவுடனே பிரமாதமின்றிப் பூர்வம்போலச் சமாதி யையடைந்திருக்கும் பிரமவித்துவரனாயிருத்தலாம்.

இராஜதகுண விவகாரமாவது சமீபித்த பக்தஜனங் களாகிய அந்நியராற் சமாதியைநீங்கி, சுத்தவாசனாச மஸ்காரத்தினால் வழக்கப்படி சுழுத்தனைப்போல, இச் சாபிராரத்த நீங்கலான பிராரத்தத்துவயங்களில் வரு ம்போகங்களைச் சாக்ஷிமாத்திரமா யிருந்து அதுபவித் து விட்டவுடனே வெகுசுலபமாய்ப் பூர்வம்போல, ச மாதியை யடைந்திருக்கும் பிரமவித்துவரியானா யிரு த்தலாம்.

சாத்துவிககுண விவகாரமாவது தன்னாலும் அந்நி யராலும் ஒருகாலஞ் சமாதியைவிட்டு நீங்காது, சக ஜாதுபவ சாக்ஷாத்காரத்தோடும் பிராரத்த மிருந்து மில்லாமலே சும்மாவிருக்கும் பிரமவித்துவரிட்டனா யி ருத்தலாம்.

குணபேதாவஸ்தாவிவகாரசிந்தனை. ௧௯௯

சகலசுருதிகளின் முடிந்ததாற்பரியமும், மஹாதே
வரது சுவாநுபவமும் இந்நிஷ்டையே ஆம். ஆதலால்,
இந்நிஷ்டையை யடைந்த பரிபூரணஞானியே ஜீவன்
முத்தி தசையில் விதேகமுத்தியை யடைந்தவனாகும்.

இப்பரமபுருஷார்த்தத்தை யடைய விரும்பிய பக்
சுவர்கள் முற்சொல்லிய கிரமப்படி ஸ்ரீசற்குருஸ்வா
மிகளது சிவ்ய சந்நிதானத்தையடைந்து அவரால் வி
சாரித்தறிந்து சுவாநுபவ சாக்ஷாத்காரம் பெற்றய்ய
க்கடவர்கள். இதில்யாதொரு சம்சயமுமில்லை, சத்தி
யம்.

௩௩ - வது

குணபேதாவஸ்தாவிவகாரசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீபிகை.

நச - வது.

சற்குருகடாக்ஷபிரபாவசிந்தனை.

சத்திரிபாதம் பதிர்த இருதய சுத்தியையடைந்து
 நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகாதி சாதன சதுஷ்டய
 முடைய பக்குவியானவன், சற்குருசந்நிதியை யடைந்
 து அவரது முகத்தால் சுருதியினாலும் யுக்தியினாலும்
 தத்துவவிசாரஞ்செய்து முன்னர்ப்போக்ஷஞானம்பெ
 ற்றுப்பின்னர் அவ்வாசாரியர் மஹாவாக்கியவிசாரத்தா
 ல் கடாக்ஷித்தருளிய அபோக்ஷஞானம்பெற்று, அத்தி
 ருவருண் ஞானப்பிர காசத்தால் அநாதியாகிய அஞ்
 ஞானந்த காரத்தைக் கெடுத்து, அக்கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய
 த்துக்கு நேராயிருந்து, சுவாநுபவ சாக்ஷாத்காரத்தை
 ப் பிரதிபந்தமின்றி அடையும்படியான சமாதியிலிருந்
 து, சதாகாலமும் அநுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு
 வரல்வேண்டும்.

அஃதெவ்வனமென்னின், 'குரு' என்னுஞ் சொற்க
 ண் இருக்கும் இரண்டிவர்ணங்களின் பொருளாவது
 கு-என்பது அஞ்ஞானம், ரு-என்பது ஞானம். ஜீவனது
 அஞ்ஞானத்தைச் சிவஞானத்தினால் கெடுக்கவேண்டிக்
 குருவானவர் முடிவாகிய ஞானமென்னும் பொருளோ
 டும் விளங்காநின்ற தனதுதிருவருட்கடைக்கண்ணால்
 உபதேசித் தருளலும், அத்திருவருண் ஞானப்பிரகாச
 மானது ஜீவனதறிவின்கண் ஒன்றி அவ்வறிவின்க
 ண்வுகமாய்க் கலந்திருந்த அநாதியஞ்ஞா னந்தகாரத்
 தைக்கெடுத்து, பாசவடிவாகிய நினைவொன்றிய நா
 மரூபமயமாகும் பிரபஞ்சத்தையும், பதிவடிவாகிய அ
 றிவொன்றிய சச்சிதாநந்தமயமாகுஞ் சிவத்தையும்,
 இவற்றிற்கு நடுகின்ற பசுவடிவாகிய சகலகேவலமொ
 ன்றிய சுட்டறிவுமயமாகுஞ் ஜீவனையும், பூரணமாய்நி
 ன்று விளக்குவதை அக்கடைக்கண்ணாகிய திருவரு
 ண்ஞானப்பிரகாசத்தோ டேகமாய்க்கலந்த ஜீவனத
 றிவின்கண் தெரிந்து நாமரூப மயமாதலாகிய நினை
 வொன்றுதலால் பந்தப்பட்டுப் பிறவித்துன்பமடையு
 மார்க்கமிஃதென்றும், சச்சிதாநந்த மயமாதலாகிய
 ஞானமொன்றுதலால் மோக்ஷம் பெற்றுச் சிவாநந்தம
 டையு மார்க்கமிஃதென்று முணர்ந்து, துன்பவழியிற்
 செல்லாமலும் இன்பவழியில் நீங்காமலும் தத்துவங்க
 ளி னிருப்பிடமாகிய சகலமும் அவற்றினபாவத்தி னி
 ருப்பிடமாகிய கேவலமும் அற்ற திருவருண் ஞானத்தி

னிருப்பிடமாகிப் சுத்தநிலைபென்னுந் துரியத்தினின்ற
படியே நின்று சதாகாலமும் அறிதுயில் கொள்ளுவ
தேயாம்.

இங்ஙனம் பதிபசுபாசங்களினது உண்மையை யுணர்
த்துந் திருவருண் ஞானப்பிரகாசத்தைக் கொடுத்தரு
ளி, தொன்று தொட்டு வாராநின்ற பிறவித்துன்பத்தி
னின்றும் எடுத்து, சிவாநந்தத்தெளிவில் வைத்து ரக்ஷி
த்த சற்குருநாதரைத் தெய்வங்களுக்கெல்லா மேலா
ய்விளங்கும் மஹாதேவராகிய சச்சிதாநந்த சிவசொரு
பமான உண்மைத் தெய்வசிகாமணியெனத் துணிந்து
பின்னர் அந்தஞானசாரியர் திருவருளினால் துக்க நிவ
ர்த்தியாய்த் தடையற்ற வானந்தாநுபவாதி சயத்தைய
டையுந் தோறும் அவரைப் பாகியார்தரங்களி லிருவ
கைக் கரணங்களால் “நினைத்தோறுங் காண்டோறும்
பேசுந்தோறு மெப்போது மனைத்தெலும் புண்ணை”
“உள்ளங்கானின்றுச்சியளவு நெஞ்சாயுருகியுருகி யுடம்
பெல்லாங் கண்ணுபழுதழுது” ஆகத்தின் மயிர்க்காலு
க்கொரு வாயாய்த் துதித்துப் பாடியாடித் தாசோகப
க்தி மேலிட்டு எவ்வெத்திசைகளில் எவ்வெப்பொருள்
களை எவ்வெவ்விதமாய் நின்று சிவப்பிரகாசமாகிய அ
த்திருவருண் ஞானப் பிரகாசமுணர்த்துமோ, அவ்வத்
திசைகளில் அவ்வப்பொருள்களை அவ்வவ்விதமாக அ
நதப் பரிபூரண ஞானப்பிரகாசமாய் நின் றுணரும்ப

சற்குருகடாக்ஷபிரபாவசிந்தனை. ௨௦௩

டியான அத்வைதஞான பூசையென்னும் இச்சகஜாநுப
வ அடையாள அங்கத்தால் சும்மாவிருந்தபடியே யிரு
க்கும் பண்டைநிலையாகிய துரியாதீதத்தை யடைந்து
திருப்தியடைவிக்க வேண்டுவதே அவ்வாசாரியருக்கு
மாணக்கன் செய்யும் பிரதியுபகாரமாகும்.

சொருபஞான நிஷ்டாபரண யிருப்பாய்ஆயின் நீ
செய்யும் கைம்மாறென்று முன்னோருங் கூறியிருக்கி
ன்றனர். ஆதலால், இப்போதுள்ள பக்குவர்களும் இங்
னானமே செய்து வாழக்கடவர்கள்.

௩௪ - வது

சற்குருகடாக்ஷபிரபாவசிந்தனை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள்வாழ்க.

தத் துவஞானதிபிகை.

ஸ்ரீசந்தருநாதன் சரணாவிந்தம் நீழேவாழ்க.

வாழ்த்து.

எண்ணீர்க்கழிநெடிவாசிரியவிருத்தம்.

ஆதிநடுவந்தமிலா வருளாளன்வாழ்க
அகிலமெலாமீன்றளிக்கு மருட்சத்திவாழ்க
நீதிநெறியொழுதுசிவ நேசர்குழுவாழ்க
நிமலமறையாகமங்க ணீழேவாழ்க
பூதியொடுமக்கமணி பொலிந்தெங்கும்வாழ்க
புகலரியசிவநாமம் புகழ்பெருகிவாழ்க
சோதிவடிவாய குரவன்மரபுவாழ்க
சொலுமுகத்தயிர்களெலாஞ் சுகித்தறவாழியவே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதிபிகை.

௩௫ - வது.

சிவபெருமான் துதிபதிகம்.

பன்னிருசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னொளி பரந்தமதி வதனமும் விரிசடைப்
பொற்புமரு ணைக்கிணையுமுப்
புண்டர மிலங்குநன் னுதலுமா வாக்கியம்
புகல்குமுத வாய்மலரும்வெள்
அன்னமதி னுமமோ டிலவுகுமிழ் நாசியும்
மணிமகா குண்டலஞ்சேர்
அழகுசெவி யிணையுமிரு திண்புயமு மக்கமணி
யாரமணி மார்பினழகும்
பின்னமறு ஞானமுத் திரையினொடு கோசமும்
பிடித்தவிரு கரமலர்களும்
பெரியசெம் பட்டாடை யோகபட் டிகையொடு
பிறங்கிடையு மிருமலரடிச்

சின்னமுங் கண்டிய்ய வாதலு ரடிகளைச்

செங்குருந் தடியினுண்ட

தேசிகரி னாரருளி னுலெனக் கருளுவாய்

தெகூதின மூர்த்தசிவமே.

(க)

அன்னமய முதலான வைங்கோச வெதிரித்த

மாகியுந் தூலமுதலா

அழியுமுடன் மூன்றினுக் குயர்வி லக்ஷணமாயு

மவத்தையொரு மூன்றினுக்கும்

உன்னலறு சாக்ஷியா யும்மொளிசெய் சீவனுக்

கோங்கதிட் டானமாயும்

உற்றபர சச்சிதா நந்தசிவ மேநின்ன

துண்மைவடி வாகுமெனவே

மன்னுமறை முடிவான வாக்கியப் பொருளையொரு

மௌனோப தேசமொழியால்

மாட்சிபெறு மெய்ஞ்ஞான தீட்சையுட னருளியே

மதுமைமா நகரில்வந்த

தென்னவற் குயிரான வாதலு ரடிகளைச்

செங்குருந் தடியினுண்ட

தேசிகரி னாரருளி னுலெனக் கருளுவாய்

தெகூதின மூர்த்தசிவமே.

(உ)

கஞ்சனெனு மோர்குயவ னுக்குமி வுடற்கடங்

கரணமுயிர் மூன்று மான

காட்சியை யுணர்ந்தவறி வேறினது மெய்ப்பதக்
காரணப் பொருளதாகும்
பஞ்சவித பூதபௌ திகமான சகமாயை
பரமனிலை மூன்றனையுமே
பாகமறவே யறிய வந்தவறிவே நமது
பதமத னருத்தமாமிவ்
விஞ்சையுட னீயுநா மும்முலகு மொன்றதாய்
விடினசி பதார்த்தமாகும்
மிக்கவீவ் வர்த்தமே யுணர்வையெனி னழியாத
மெய்ப்பதம் பெறுவையென்றோர்
செஞ்சொலுறு பொருளுதவி வாதலு ரடிகளைச்
செங்குருந் தடியினுண்ட
தேசிகரி னூராளி னுலெனக் கருளுவாய்
தெஹிண மூர்த்தசிவமே.

(ஈ)

அந்தமுறு மிவ்வுலக மெய்யெனச் சீவன
ஐதிபர னொருவனுள்ளென்
றணுகலது சீவன மிவையாவு மென்னிடத்
தாரோ பிதங்களெனவே
பந்தமற நிற்கிலஃ தீசனாஞ் சகமொடுயிர்
பரனமொரு புரணமான
பகர்வரிய சச்சிதா நந்தசிவ மன்றியொரு
பந்தமொடு வீடுமியென்

நிந்தவிதம் வந்துறி லதேபிரம மாமஃது
 மெங்நனெனி னுடகமுமோர்
 இயல்பினொ டிருக்கவது வெகுவிதா பரணமா
 மிலகினும் பொருளொன்றெனச்
 சிந்தையதி லுணர்வையென வாதஞ் ரடிகளைச்
 செங்குருந் தடியினுண்ட
 தேசிகறி னூருளி னுலெனக் கருளுவாய்
 தெஹிண மூர்த்தசிவமே.

(ச)

ஓதுமுணர் வீதெனச் சுட்டிறந் தியாவுமா
 யொளிர்நிலை யதீதமாகும்
 ஓரசைவ தாகுநினை வாயிடிந் சொப்பனம்
 முறுநினைவு நாமவுருவாய்ப்
 பேதமொ மியர்ந்துவளர் கின்றநிலை சாக்கிரம்
 பேசுமிவை யின்மயமதாய்ப்
 பெந்தமுற வேதனை யயர்ந்திடல் சுழுத்தியாம்
 பெயர்ந்தொடுங் காமலென்றும்
 போதவறி வாயிருந் திவையறித றுரியமாம்
 புகலுமித் துரியமாகில்
 பொய்யுருவ நாமமோ டயர்வுமறு நினைவுநின்
 புரணவடி வாகுமெனவே
 தீதிலொரு மொழியுதவி வாதஞ் ரடிகளைச்
 செங்குருந் தடியினுண்ட
 தேசிகறி னூருளி னுலெனக் கருளுவாய்
 தெஹிண மூர்த்தசிவமே.

(ரு)

சிவபெருமான் துதிபதிகம்.

௨௦௬

அரிபிரம ரறியாத நினையறி யவத்தையே
 தருடியெனி லையவுலகம்
 ஆகின்ற போதுமது மாய்கின்ற போதுமறி
 யாயென்ற வளவிலாயின்
 தெரிகின்ற வுலகமுறி னினைவாகு மஃதறிற்
 றெரியாத மறைவாமெனத்
 தெளிவான தாதலின் னினைவயர்வு மாய்வகைச்
 செப்பியரு ளென்னினினைவும்
 புரணவறி வாயிருந் தெவைக்குமுயர் கரியெனப்
 புணர்வை யெனின்மடமையோடும்
 போகும்ப் போதுரச தமகுணத் தொடுமாய்ந்து
 புத்தியிற் சத்வமேலாய்த்
 தெரியுமதி லறிவையென வாதலு ரடிகளைச்
 செங்குருந் தடியினுண்ட
 தேசிகறி னாருளி னுலெனக் கருளுவாய்
 தெஹிண மூர்த்தசிவமே

(௬)

மறைமுடிவி லொளிப்பரம குரவவிய் வுலகமது
 வந்தநெறி யருடியென்னின்
 வானிடத் தநிலமுற் பவமான தகைமையின்
 வத்துவிற் றேன்றுமெனவே
 முறைமையொடுசத்யமாய்க் கண்டிடுவ தென்னெனின்
 மோகமுறி லரவமஃது

உக0

தத்துவஞானதீபிகை

முப்பொழுதி லாதுறினு முண்மையாம் புரியிடம்
முற்புரியை யறியிலரவம்

இறையள வுறுதகலு மங்ஙனமி தில்லெனி
விரவிமுன் னலகைரதமும்

இன்றென வுணர்ந்திடினு மிலகும்விவ காரமதி
னில்லெனிற் கனவுபோன்றே

சிறையற விளங்குமென வாதவூ ரடிகளைச்
செங்குருந் தடியினுண்ட

தேசிகநி னாரருளி னுலெனக் கருளுவாய்
தெஹினை மூர்த்தசிவமே.

(எ)

உருவமொடு நாமமா யுறுவிடய மைந்தினும்
முற்றதொரு காதலற்றால்

உயர்கரும விர்தியத் தொடுஞான விர்தியம்
முலைவினொடு முணர்வுமறுமால்

கருதுமத னுலரில மனமுமசை வறுமதாற்
கறையி லறிவேவிளங்கும்

கண்டவிது தன்னினறி யாமையறு மாதலாற்
காத லறலேமிகுந்த

பெரியமுயல் வென்னகுரு நாதவதை நீக்கிடும்
பெற்றியருள் செய்தியென்னின்

பேதமறு சச்சிதா நந்தமய மாயுருப்
பெயருமொளிர் கின்றதெனநீ

தெரியிலஃ தொழியுமென வாதலு ரடிகளைச்
 செங்குருந் தடியினுண்ட
 தேசிகநி னாரருளி னுலெனக் கருளுவாய்
 தெஹிண மூர்த்தசிவமே.

(அ)

இகபர மிரண்டிலொரு துணையாகி யாள் குரவ
 வெளியனகம் வாக்குடலுமே
 இன்பவடி வாகவொரு சூழ்ச்சியரு ளென்னிலுனை
 யேதமுறவே செய்திடும்
 சகலமொடு கேவலங் களையுதவு கின்றவீரு
 தமரச குணங்கள் போக்கிச்
 சத்வகுண மாமகமு மாய்வசன நான்கையுந்
 தள்ளி யொளிர்மௌனவாக்கும்
 மிகவநித் தியமான வுடலமொரு மூன்றையும்
 விலக்கி யொளிர் தூரியவுடலும்
 மேன்மையொடு பெற்றுவளர் கிற்பையெனி னின்பமா
 மினிருமென வுண்மையுதவிச் [ய்
 செகமதிற் புகழ்பெற்ற வாதலு ரடிகளைச்
 செங்குருந் தடியினுண்ட
 தேசிகநி னாரருளி னுலெனக் கருளுவாய்
 தெஹிண மூர்த்தசிவமே.

(க)

அத்தனரு ளாகம மிலங்குமுப் பொருளெனும்
 மரியமறை யோர்பொருளெனும்

ஆதலிற் பந்தமொடு வீடுமுள வாமெனவு
 மாயிடா வெனவுமெனது
 சித்தமதி லையமுறு மவையினிற் றுணிவதைச்
 செப்பியரு டேசிகவெனின்
 சிற்சதா நந்தபர மானவுன் றிருமுனிற்
 நிகழ்நினைவ நினைவென்றிரு
 சத்திகள நாதியில் விநோதமா யொளிர்தலிற்
 றகைமைமிக் குடையவந்தச்
 சத்திகளி னாலுரிய வப்பகுப் பாகுநின்
 றன்மையா லவையெலாமோர்
 சித்ரமாய்க் காண்பையென வாதவூ ரடிகளைச்
 செங்குருந் தடியினுண்ட
 தேசிகரி னாருளி னுலெனக் கருளுவாய்
 தெஹிண மூர்த்தசிவமே.

* (க0)

அநியாமை யென்கின்ற விருளிநெடு தத்துவம்
 மாசின்ற பலவுடுக்கள்
 அறைகின்ற சீவனுடை யொளியெனுஞ் சசிகிரண
 மானவிலை நீங்கிடவுநல்
 குறியாகு முகமெனுங் கஞ்சமலர் மலரவுங்
 கோதில்கர மலர்கூம்பவும்
 குறிகுணங் குறியாத நிலையிலுறு நினைவெனக்
 கூறுமள றிறுகவும்பேர்

சிறிதான மனமெனும் மெழுதருகவும் பொலாச்
 செகநோக்க மென்றகூகைச்
 செங்கணிநு ளாகவுஞ் சச்சிதா நந்தமது
 தெரியவரு கண்ணொளிரவும்
 செறிஞான கதிருதவி வாதலு ரடிசனைச்
 செங்குருந் தடியிணைண்ட
 தேசிகரி னாரருளி னாலெனக் கருளுவாய்
 தெஹிண மூர்த்தசிவமே,

(கக)

௩௫ - வது

சிவபெருமான் துதிபதிகம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

தத் துவஞானதீ பிகை.

வாழ்த்து

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

வாழிசோபனம் வல்லபை நாயகர்
வாழிசோபனம் வள்ளி மனாளனார்
வாழிசோபன மம்பிகை பாகனார்
வாழிசோபன மென்னருட் டேசிகர்
வாழிசோபன நீறுடன் மாமணி
வாழிசோபன மஞ்சக் கரமனு
வாழிசோபன மெய்யடி யாரொலாம்
வாழிசோபனம் வையநீ டீழியே.

முந்நிந்நு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பக்கம்.	பக்கம்.
அகம்புறத்தொளிரும் நுகு	அறிவார்தானே ௭
அகிலமதனை ௭	அறிவில்விருப்பு ௧௨
அடியமுடிய ௧௨	அறிவுடனாசா ௪௩
அநியமாகு ௬	அறிவுமாத்நிரையாய் நுந
அந்தோவந்தோ ௨௩	அறிவேநினைவாய் ௬
அரிதாங்குணத்தை ௨௨	அன்பாயமைந்த ௪
அருணிலைபதியா ௪௭	ஆகமும்பொறியும் ௪௬
அருமாமறை ௪	ஆசைமுனிவு ௧௨
அருளொடும்பொருந் நுந	ஆசையகன்றே ௪௦
அலையுநினைவத் ௭	ஆசையெனும்பே ௨௬
அலையுமநிலத் ௬௭	ஆசைவெறுப்பு ௧௨
அவத்தைமுன்றி ௬	இந்தவருண ௧௭
அறிபொருளீ ௩௧	இந்தவுடலிற் ௩
அறியுமறிவே ௩௭	இந்தவுலகசரா ௨௬
அறிவதேயெங்கு ௩௦	இந்தவுலகிற் ௨௪
அறிவாகுந்தனில் ௩௩	இந்தவுலகோ ௨௨
அறிவார்தன்னில் ௬௩	இம்மைமறுமை ௩௬

	பக்கம்.		பக்கம்.
இருக்குமிடஞ்சே	சூ	உறவெனக்கிளரும்	சச
இருத்தலான	கரு	உனக்குணனிருந்தே	ருசூ
இலங்கிடும்விடய	ருக	உன்னுலீதென்	கரு
இல்லாநீல	கக	எங்குமிருந்தே	ருஎ
இனியான்செய்வ	உஎ	எங்கெங்குனக்கு	ருசூ
நசன்முதலா	உ௦	எங்கெங்கோடி	உஉ
உடமெவத்தை	ருரு	எண்ணற்கருநின்	சக
உடலமுதலா	உரு	எதிரிடும்பொருள்க	ரு௦
உடலம்பொறியோ	ரு	எந்தநாயுகன்	க
உடலைவெறுத்து	ருஅ	எந்தநிலைகள்	ருசூ
உருவநாமங்க	ருஉ	எந்தநினைவும்	உஉ
உருவநாமமா	ருஅ	எந்தப்பவத்தினுக்கு	ருசூ
உருவமொடு	ருக	எந்தப்பொருளுந்	கஅ
உலகதன்முதலா	சரு	எந்தவின்ப	எ
உலகமதி	உ	எம்மதத்தவர்கள்	ருரு
உலகமழிந்துந்	கச	எல்லாநின்னு	அ
உலகமுயிர்கள்பரமா	ருரு	எல்லாந்தனது	கரு
உலகமுயிர்கள்பரமி	க௦	எல்லாப்பொருளு	ச௦
உலகமெய்யென்	கக	எவனருட்	ரு
உலகமோர்	உ	எவ்வுயிர்களுமா	சரு
உலகம்வேறென்	உ௦	என்றுபவத்தில்	சக
உலகிற்கன்ன	கக	என்றுமிவ்வுலகை	ருக
உள்ளத்திருப்பை	உச	என்றுமெவ்விடத்து	சச

பாட்டுமுதற்குறிப்பு அகராதி.

ந

	பக்கம்.		பக்கம்.
என்றுமெந்த	நக	காணுதலனைத்து	சஅ
என்றுமொருவ	உஉ	காயமாதிக்களை	நு௦
என்னுலறியா	உரு	கோசமைந்துறுமா	சக
ஏசுமான	நஅ	சகமுயிர்தற்பர	நஉ
ஏதமில்லா	உக	சகலமேநனவாக்	நுரு
ஐந்தொழிலாகுங்	சக	சத்தொடுசித்தா	நஉ
ஒருபொருளிடத்தி	சஅ	சருவமாந்தேகங்	நு௦
ஒன்றேயுணர்வு	கரு	சாதனநான்கு	சக
கடங் ஈள்விவகா	சக	சாத்திரவிசார	சக
கடமாதிசுளும்	உரு	சித்தத்தைசவை	உக
கண்டபொருளாஞ்	நரு	சினதையுமதனுட்	நுந
கண்டவறிவல்	கஅ	சிவத்துவமசிபென்	நுச
கதிராலொளியு	கக	சிவமெனுமாத்தன்	சச
கதிராற்றேன்றுங்	க	சிவமேனான	ச
கரணமொன்று	சக	சிறுவர்குழுமி	கக
கருமமகன்றே	ச௦	சின்மாத்திரமாம்	கள
கனவிலநேக	கக	சீதமதிபேரல்	உந
கனவிலநந்த	கரு	சீவனதுயர்பாழ்	நுச
கனவிற்காணும்	க	சுகியாயிருந்தந்	க
கனவிறற்றையே	அ	சுருதிமுடிவுஞ்	நக
கனவினனவு	கந	செறியும்படமும்	கக
கனவுசமுத்தி	,,	சென்றகனவும்	கரு
காணுங்கனவை	க	சொல்லவேண்டு	உந

	பக்கம்.		பக்கம்.
ஞாதுருஞான	௩௧	நனவுகனவுசுழித்தி	௪௨
ஞானசரியை	௨௮	நனவுகனவொடு	௩௨
தத்துவமூப்பத்	௪௬	நன்றாங்கனவை	௪௬
தவத்தைச்செயலு	௪௦	நாமரூபங்கட்	௩௧
தன்னுற்றேன்றுங்	௬	நாமோரகண்ட	௭
தன்னிற்றேன்றுஞ்	௧௪	நானுொன்றே	௩
தன்னிற்றேன்றுநினை	௧௧	நானுவிதமாஞ்	௧௮
தன்னிடத்தொன்று	௩௨	நானுவிதமாய்	௮
தன்மைமுன்னிலை	௪௭	நிலநீர்	௧
தாயுந்தந்தை	௪௨	நினதுமாயா	௨௦
தானுமறிவே	௧௦	நினைவுவந்த	௧௦
தானேசிவமென்	௨௨	நினைவுருவாகத்	௪௬
தானேமூன்று	௧௪	நினைவினிலுதித்த	௩௨
திரிமூர்த்திகளும்	௨௬	நின்னூருளால்	௨௬
திருவளர்யானை	௪௩	நீயும்யானும்	௨௩
தெரிவுருவான	௩௩	நீநிற்கரத்தா	௨௩
தொம்பதப்பொருடா	௩௧	பந்தமோகூட	௨௬
தோன்றுநினைவைத்	௧௮	பரவையிடத்தோர்	௧௮
தோன்றுமெப்பொரு	௪௪	பந்தமதகன்று	௩௩
நமதுசத்தியதனாலே	௧௧	பற்றும்விடயந்	௩
நம்மாலனைத்து	௪௧	பாசமும்பசுவும்	௪௬
நனவினிற்சுழுத்தி	௩௩	புரியைப்புரியென்	௧௧
நனவினு - லுங்	௧௩	புறக்கரணங்க	௩௨

	பக்கம்.		பக்கம்.
பொருளுமிருந்	௩௬	மாலுமயனு	௩௭
பொன்னிற்றேனும்	௨௦	மாறுவேண்டா	௪௧
பொன்னையின்ன	,,	முற்பதப்பொருண்	௫௮
பொன்னேவிடுத்து	௩௭	மூலமாக	௩௪
பொன்னென்றே	௩௧	யாதொருபொருளி	௪௭
போதமவத்தை	௧௪	யானெனதெனலா	௪௫
மண்முதலாந்	௩௦	வந்துபணித்தான்	௪
மதியாலுயர்ந்த	௨௪	வாழிசற்சபையி	௫௬
மலர்புறையு	௩௦	விடமதுசடமா	௪௫
மலமொழித்தெங்கு	௫௫	விண்ணிற்றேனும்	௧௭
மனத்தினசைவே	௨௧	விருத்தியிந்தி	௮
மனமாமெழிப்பும்	௨௨	வெளியினினடத்து	௪௭
மனமும்வாக்கு	௩௧	வேதமதனிற்	௫
மனமேயுலக	௧௦	வேதமொழிபேரன்	௩௭
மாதவனு	௨	வேதாகமங்க	௨௭
மாயையாணவங்க	௪௮	வையமதிலே	௩௩

பாட்டுமுதற்குறிப்புஅகராதி
முற்றிற்று.

உ

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்ச்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
கஅ	கூரு	களற்றால்	களரால்
கஉ	கூரு	வைத்து	வைத்தே
கச	,,	மறுளின்	மருளின்
கஅ	,,	யுணர்த்தல்	யுணர்தல்
கரு	கூரு	வீடென்னன்கு	வீடென்னன்கு
கரு	கூரு	சொருபத்தைத்	சொருபத்தையும்
எக	கக	தொழிலு	தொழிலும்
எக	கக	இன்றிய	இல்லாத
,,	உரு	அறிவேண்டும்	அறியவேண்டும்
அக	கக	சர்வாதிஷ்ட்டான்	சர்வாதிஷ்ட்டான
கரு	உரு	விவகாரத்தை	விகாரத்தை
ககஅ	சு	இல்லனவாய்	இல்லனவாய
ககக	க	மறைந்திருந்த	மறைத்திருந்த
கசஎ	கரு	ஆர்ச்சித்த	ஆர்ச்சித
கசஎ	கஉ	{ ரூபமாகச்சேஷ்டி பிபித்து	{ ரூபமாகச்சேஷ்டி பிபிக்கும்
,,	கூ	மன்னித்து	மணனித்து
கருக	ககூ	பந்தத்துகு	பந்தத்துக்கு
கருகூ	உகூ	அதிஷ்ட்டாஞ்ஞான	அதிஷ்ட்டாஞ்ஞான
களக	க	{ விருத்தியாக நோ க்காது	{ விருத்தியால் நோ க்காது

